

Giới thiệu Cô Chủ Nhỏ Xinh Đẹp Của Tôi

Truyện Cô Chủ Nhỏ Xinh Đẹp Của Tôi của tác giả Lôi Vũ là một câu chuyện ngôn tình hay. chàng lập trình viên Vương Vũ có ngoại hình, xuất thân, gia thế cực kỳ bình thường tình cờ gặp gỡ cô nàng “Hummer” xinh đẹp – Hà Nhã, cô gái có ngoại hình hiền dịu nhưng tính cách lại cực kỳ ngang ngạnh, chỉ vì một hiểu lầm đã thắng tay đắm vào mắt Vương Vũ. Những lần gặp gỡ sau đó, Hà Nhã lúc nào cũng thể hiện sự nổi trội của mình, Vương Vũ lúc nào cũng trở thành kẻ thua cuộc, nhưng chính nhờ thế mà họ đã trở thành đôi oan gia đáng yêu.

Cuối cùng Vương Vũ cũng tìm được việc làm mới, điều đáng kinh ngạc là anh ta phát hiện sếp mình lại chính là Hà Nghệ – chị sinh đôi của Hà Nhã. Vương Vũ ngốc nghếch ấy đã hỏi Hà Nhã và luôn tin tưởng câu trả lời ấy mà không một chút hoài nghi. Mối quan hệ giữa Vương Vũ và Hà Nhã vẫn là sự tiếp nối những thăng này vui vẻ, đùa cợt lẫn nhau. Tên ngốc ấy không dám có suy nghĩ gì hơn nữa về quan hệ 2 người. Cho đến một lần gặp gỡ trên buổi tiệc từ thiện, Vương Vũ đã gây họa nhưng trong họa có phúc, chính việc đó đã khiến Hà Nhã để ý tới anh ta...

Bạn đang đọc truyện *Cô Chủ Nhỏ Xinh Đẹp Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chạm trán

“Tôi đã nhìn thấu cả rồi, đàn bà xem trọng nhất là tiền bạc, sống chết có nhau cái đêch gì, tổ cha nó tình yêu sông cạn đá mòn, chỉ cần có nhà có xe mới là chân lý.” Đôi mắt Trần Hạo đỏ rưng rưng, một tay nắm lấy đầy bình rượu sắp nốc cạn, miệng cứ lầm bầm chửi rủa.

Tôi ngồi đối diện với Trần Hạo, vừa nghe cậu ta than thở vừa thả hồn ra ngoài, mắt cứ dán về phía ngoài cửa sổ, hy vọng có thể nhìn thấy một vài cô gái xinh đẹp nào đó đi ngang qua cho thỏa con mắt. Không phải tôi vô tâm trước nỗi đau của bạn bè, mà thực sự thằng nhóc Trần Hạo này đã thất tình quá nhiều lần rồi, và nguyên nhân tan vỡ đều là do đối phương tìm được người khác giàu có hơn cậu ta. Nhiều lần như thế khiến tôi đâm ra nghi ngờ không biết có phải tên nhóc Trần Hạo này muốn lừa tôi đãi cậu ta uống rượu không?

Suy cho cùng, dù là thật đi chăng nữa, đối với một người đàn ông mà nói thất tình chẳng có gì to tát cả? Từ bé bố tôi đã dạy rằng: đàn ông sinh ra là để gánh vác đau khổ. Nhớ lúc nhỏ, tôi nghịch pháo hoa, bất cẩn bị bắn vào tay, nhìn thấy cả xương bên trong nhưng bố vẫn răn: “Khóc gì mà khóc, cái này có đáng là gì, sau này còn nhiều chuyện thế thảm hơn kia.” Vì thế, vào lúc tôi đi học mẫu giáo, thầy cô hay hỏi chúng tôi về ước mơ khi trưởng thành, các bạn nhỏ khác đều trả lời rằng muốn trở thành nhà khoa học, nhạc sĩ gì đó, chỉ có tôi nói rằng hy vọng sau này lớn lên có thể trở thành phụ nữ.

Sau khi rời khỏi quán ăn, Trần Hạo đã say bết nhè. Thời đại học Trần Hạo nằm trong đội tuyển đô vật, cậu ta cao 1m8, nặng 90kg, cánh tay thô bằng bắp chân của tôi. Tồn nửa ngày trời tôi mới lôi được cậu ta ra khỏi quán. Đi được vài bước, một cơn gió lạnh thổi qua, Trần Hạo “ợ” một tiếng nôn cả ra lề đường.

Tôi phát hiện thì ra thứ mà người ta nôn ra còn thối hơn cả thứ mà người ta ị. Cũng may giờ đang là ban đêm, trên đường chẳng có mấy ai. Nếu là buổi sáng chắc chắn sẽ bị người ta chửi thối đầu mất. Tôi thật là đen đủi! Không thể nào tránh xa mà vẫn phải vịn cậu ta, đành ngậm ngùi đứng đấy để mặc cái mùi kinh khủng ấy sộc vào mũi.

Ngay khi Trần Hạo đang nôn dử dội, bên kia đường phát ra những tiếng nhạc Hip Hop rất sôi động. Cùng với tiếng nhạc ấy, một chiếc xe việt dã màu trắng sữa từ đầu đường bên đó từ từ lái sang. Tôi giật nảy mình lên khi thoáng nhìn thấy chiếc xe việt dã này, từng tuổi này tôi mới nhìn thấy chiếc xe việt dã to như thế, khoang xe ít nhất cũng dài 2m, thân xe rất rộng, chạy trên con đường bê tông này cứ như một chiếc xe tăng.

Đây chính là xe HUMMER trong truyền thuyết rồi, tôi đã từng xem giới thiệu và hình ảnh của loại xe này trên tạp chí và trên mạng, còn nhìn thấy thực tế thì đây mới là lần đầu. Chiếc xe này từng dùng để phục vụ trong thời kỳ chiến tranh vùng vịnh, được mệnh danh là xe của người đàn ông đích thật. Nghĩ tới giá bán của xe này hơn cả triệu bạc, chính xác mà nói thì đây đích thị là xe của người đàn ông giàu có.

Chiếc HUMMER dừng lại trước cửa tiệm 24h Hào Đức cách chúng tôi không xa. Qua tấm kính chắn xe, tôi có thể thấy rõ người lái chính là một cô gái trông có vẻ còn rất trẻ, khoảng chừng 20 mấy tuổi, khuôn mặt trái xoan, chân mày cong như lá liễu, tóc hơi dợn sóng, một cô gái cực kỳ tao nhã, dịu dàng, thuộc tuýp người đẹp cổ điển phương đông.

Đây đúng thật là Người đẹp và quái vật thời hiện đại, một cô gái như thế lái chiếc xe như thế thật không tương xứng tí nào. Tôi than thầm trong bụng, cửa xe bật ra, cô gái bước xuống xe. Tôi liếc nhanh qua người cô ta. Đây là bệnh chung của đàn ông: hề nhìn thấy con gái đẹp là nhất định không kiềm được muốn biết thân hình cô ta như thế nào. Nhưng tiếc một điều là cô ấy mặc một chiếc áo lông thú màu sữa rất to với chiếc quần nhiều màu bự to chằng, thật sự không thể thấy được thân hình như thế nào.

Cô gái cách chúng tôi khoảng chừng 6,7m, có lẽ ngửi thấy mùi “thiên lý hương” nồng nặc của Trần Hạo, cô gái phớt nhìn về chúng tôi, nháu mày rồi bước vào trong tiệm tạp hóa. Đột nhiên tôi cảm thấy rất mất mặt, trước mặt cô gái đẹp, tôi lại đang vịn một thằng đàn ông vạm vỡ nôn bậy ngoài đường, nói không chừng còn mang một vế mặt đấm đúi nữa chứ. Thật là hết cách, đứng nằng tôi si diện, đàn ông ai lại không muốn để lại ấn tượng tốt trong lòng người đẹp chứ?

Ngay lúc tôi đang suy nghĩ có nên lấy tay kia chỉnh sửa lại mái tóc rồi bù một tý không, tự nhiên Trần Hạo cọ quẩy, cổ sức hất tung tay tôi ra.

“Làm gì thế, anh khó chịu chỗ nào?” Tôi hơi lo không biết Trần Hạo có phải đã uống tới nỗi bị bệnh rồi không.

Trần Hạo hơi bị lú lừ, nói giọng lè nhè: “Tôi không sao, cậu buông tôi ra, tôi phải tìm con nhỏ đó, sao cô ta lại dám trêu chọc tôi, chề tôi hôi thối à? Cô ta tưởng mình sạch sẽ lắm sao? Cô ta dựa vào gì mà có thể lái chiếc xe xịn đó, tưởng tôi không biết sao? Không được, tôi phải nói chuyện với cô ta. Phụ nữ không nên vì tiền, vì muốn lái xe xịn mà bán rẻ mọi thứ. Thật là xấu hổ, xấu hổ quá!” Trần Hạo càng nói càng kích động, một cánh tay đã đẩy tôi lùi ra sau.

Tôi hiểu Trần Hạo đang nghĩ gì, một cô gái 20 mấy tuổi đầu lại lái chiếc HUMMER trị giá bạc triệu, người thì lại xinh như thế, cho dù không phải kẻ say rượu cũng có suy nghĩ đó rồi. Nhưng tôi không nghĩ theo hướng đó. Tuy tôi không phải người tốt gì, trên đường thấy ăn xin tôi chưa bao giờ cho họ tiền, chủ yếu là do một lần đi Thăm Quyên công tác, tôi đã bị lừa bởi một tay ăn xin cao thủ, nên từ đó tôi khó có thể nào tin tưởng ăn xin; tôi cũng chưa bao giờ hiến máu, vì tôi sợ đau, nhưng tôi lại không ngại quyên tặng giác mạc, quyên thận, nội tạng gì đó khi chết. Ưu điểm lớn nhất của tôi chính là không bao giờ suy nghĩ người khác xấu xa như mình. Ví dụ như cô gái này, tôi cảm thấy có thể cô ta là loại người sinh ra là đã giàu có sẵn, hay là vừa trúng 500 triệu, và còn là trúng liên tục mấy giải, hoặc tệ lắm thì cô ta cũng có thể là người mẫu xe hơi, ngày mai có triển lãm nên hôm nay phải lái xe luyện tập để tạo dáng thì sao?

Tôi chạy đến trước mặt Trần Hạo, dùng hết sức can cậu ta lại: “Cậu yên tâm đi, cô ta sẽ bị quả báo mà, hiện giờ cô ta trẻ như thế thì còn có cái để bán rẻ, chờ khi già rồi không ai thèm mới biết khổ! Đừng so đo với loại con gái đó, không đáng!” Thật sự không thể nào nói lý lẽ với mấy người đang say nên đành tạm thời để người đẹp đó chịu thiệt thòi một chút vậy.

Trần Hạo dùng bước tới trước, đứng tại chỗ lắc lư một hồi, miệng như muốn nói gì, bỗng ọe một tiếng, lại tiếp tục nôn, tôi hoảng quá vội nhảy lùi ra sau, và phải một người.

“Xin lỗi, xin...” Tôi vội quay người ra sau xin lỗi, ngẩng đầu lên, sợ quá khiến câu xin lỗi nhảy tọt lại vào trong họng. Không biết cô gái đã đi tới từ lúc nào, khuôn mặt ửng đỏ đang nhìn tôi trừng trừng.

“Anh nói tôi là loại con gái gì?” Giọng điệu cô ta rất hung dữ, mang một luồng sát khí hầm hầm, trong lòng tôi bỗng sợ hãi, thật không thể nhìn người bằng vẻ bề ngoài, hèn chi cô ta thích lái HUMMER.

Con người tôi thật sự chịu đựng áp lực rất kém, hề hề hợp thì trong đầu trở nên trống rỗng, một hồi lâu tôi mới nở được nụ cười nhằm đánh trống lảng, nhưng nụ cười tôi mới vừa chớm nở, ngay tức thì nắm đấm săn chắc và nhanh như chớp của cô ta đã thoi vào phía bên trái khuôn mặt tôi. Tôi thấy những ngôi nhà xung quanh như quay ngược 180 độ, sau đó lại xoay thẳng đứng 90 độ, cuối cùng mặt tôi áp sát xuống dưới đất lạnh tanh, cứng ngắt đó.

Chưa tới 8h, tôi đã bị tiếng điện thoại đang reo trong nhà đánh thức. Mẹ tôi cứ hay gọi điện thoại buổi sáng, hiếm khi có được 2 ngày nghỉ liên tục như thế này, lại bị mẹ tôi phá hỏng giấc rồi.

“Mẹ đã tìm ông thầy bói hàng vịt đó xem vận mệnh cho con rồi. Ông ta nói trong năm nay con sẽ tìm được nửa kia thích hợp nhất, quan trọng là xem con có biết nắm bắt không. Cho nên năm nay con phải ân cần 1 tý với mấy đứa con gái, miệng lưỡi ngọt ngào chút, lạnh lợi chút, đừng để lỡ cơ hội đấy! Đã từng tuổi này rồi, bạn bè con đã làm cha hết rồi, con còn chưa chịu có bạn gái...”

Từ ngày tôi bước qua sinh nhật 25 tuổi, mẹ tôi bắt đầu lo lắng cho nửa kia của tôi, hơn nửa năm nay, về cơ bản những cú điện thoại mỗi tuần của mẹ đều là hỏi thúc tôi tìm bạn gái. Mẹ không hiểu gì cả, tình yêu hiện nay là thứ xa xỉ, tôi tốt nghiệp đã gần 3 năm rồi nhưng cứ tới cuối tháng thì số tiền trong tài khoản chưa bao giờ còn đủ 3 hàng đơn vị, làm gì còn có tâm tư suy nghĩ chuyện yêu đương. Hơn nữa tôi luôn cảm thấy nếu đàn ông không thể gánh vác trách nhiệm gia đình thì không nên hại đời người khác, và khả năng tài chính chính là điều kiện đầu tiên để gánh vác 1 gia đình, theo thu nhập hiện giờ của tôi, muốn mua 1 căn nhà cũ ở Thượng Hải ư ờng cũng phải lập kế hoạch trăm năm mới được, cho nên trước mắt tôi không hề có dự tính tới phương diện này.

Vừa nói điện thoại với mẹ xong thì có tiếng gõ cửa. Tôi mở cửa ra, là Trần Hạo.

“Tôi đến xem anh có sao không? Sao rồi, bị con gái đâm cảm giác thế nào?” Trần Hạo nằm xuống chiếc ghế salon trong phòng khách, mặt mày hí hửng hỏi tôi. Mới qua 1 đêm mà tâm trạng cậu ta đã tốt hơn rồi, xem ra thất tình đối với cậu ta mà nói thì cũng chẳng có chút sát thương nào đâu.

“Cậu còn dám hỏi sao? Nếu không phải tại cậu say xin thì sao tôi lại bị ăn đâm chứ?”

“Ừ, ừ, ừ. Tại tôi cả. Nhưng có chuyện lạ thật đấy,” Trần Hạo ngồi thẳng lên, nghiêm túc nói: “Sao cậu lại có thể không né nổi nắm đấm của 1 đứa con gái nhí, phản ứng chậm quá đấy! Còn nữa, nói thế nào thì cậu cũng có chút cơ bắp đấy chứ, sao giống như cọng bún thiếu thịt, chịu 1 đấm của đứa con gái đã ngã nhào rồi.”

Cái tên này thật vong ân bội nghĩa quá. “Tôi phản ứng chậm, nào, nào, dám đi đánh boxing với tôi không? Không mang găng tay, dám không?”

“Woo, chuột đời bốn mèo sao?” Trần Hạo hoàn toàn không hề để tôi – người thấp hơn cậu ta nửa cái đầu trong mắt, rất nhanh chóng đứng bật dậy: “Có người muốn ăn đòn thì tôi nhất định sẽ đáp ứng nhu cầu này.”

Tôi dắt Trần Hạo đến một câu lạc bộ thể hình cao cấp trên đường Trương Dương. Với tài chính của tôi thì chẳng thể nào đến nổi mấy chỗ này để tiêu tiền, chẳng qua là nhờ ơn mẹ tôi, tuy bà ấy chỉ là một người bán hàng rau cải nhỏ, nhưng bà ấy có một cô em gái cũng có thể gọi là xinh xắn, chính là dì tôi, lấy được người chồng cũng gọi là có chút tiền. Câu lạc bộ này chính là ông dương giàu có ấy mua tặng dì tôi. Tôi ày à, nhờ chút hào quang đó mà có thể chơi miễn phí trong câu lạc bộ, và thỉnh thoảng cũng có thể dắt vài người bạn sang chơi.

Tôi cũng không hẳn chỉ biết chơi miễn phí, có khi tôi cũng giúp việc trong câu lạc bộ, như là mua thức uống cho khách, nâng tạ... Mẹ tôi hay dạy, thân

thích là một chuyện, tay chân phải chăm chỉ một tý, đừng ăn bám người ta, cho dù có là mẹ ruột cũng sẽ cảm thấy chán. Chính vì thế tôi cũng khá thân với các huấn luyện trong CLB. Nửa năm trước, tôi bắt đầu theo học boxing với huấn luyện viên Trần trong CLB, tôi tập cũng không tệ, huấn luyện viên Trần cứ khen tôi phản ứng nhanh, bước chân linh hoạt, ra đấm cũng nhanh, chỉ có điều sức hơi bị yếu.

Vì thế tôi rất tự tin trước một người chưa hề luyện môn boxing như Trần Hạo, cậu ta chỉ được cái to xác hơn tôi, lực đấm mạnh hơn tôi thôi. Nhưng gắng đỡ nghiệp dư khá là dày, và lại tôi còn đeo mũ bảo hộ và mặt nạ, nên cho dù có bị đánh trúng cũng không tới nỗi nào. Thêm nữa, trò này không cho phép ôm chầm lấy người khác thì Trần Hạo chẳng có tý ưu thế nào hết.

Lúc bắt đầu thực sự rất khác những gì tôi đã nghĩ, dù là ra đòn hay là bộ pháp thì Trần Hạo đều làm rối tung cả lên, hoàn toàn không thể nào chạm tới tôi. Tôi nhảy tới nhảy lui khắp sàn đấu, thừa những khe trống mà tung vài quả đấm vào đầu Trần Hạo. Trần Hạo bực điên lên, thấy tôi giờ đòn là cậu ta ôm chầm lấy tôi. Ngay tức thì, tôi khinh bỉ :”Gián quá đi, đã nói là không được ôm mà!” Trần Hạo đành rút tay về, tôi lại thừa cơ đấm thêm vài cú. Trần Hạo đành bỏ cuộc :”Không chơi nữa, chẳng có gì vui cả. Tôi đi cù tạ.”

Tôi tỏ vẻ đắc ý :”Biết ai là người phản ứng chậm rồi chưa? Chẳng qua tôi đó tôi bất cẩn thôi, nếu không còn lâu mới bị cô ta đánh đổ.”

Cậu ta đã ngoảnh đầu bỏ đi một nước, tôi đứng phía sau cổ tình la to lên :”Đừng đi, chơi vài ván nữa đi.”

“Tôi chơi với anh.” Sau lưng tôi bỗng vang lên giọng nói của 1 đứa con gái, quay mặt lại, cô gái tôi qua diện bộ đồ tập boxing đang đứng sau lưng tôi.

Thấy tôi đang đứng ngây người ra, cô ta đấm đấm vào chiếc gang tay :”Thờ thần gì thế, dám đánh không?”

Dám đánh không? Thật nực cười, đừng nói là tôi đã luyện tập nửa năm rồi, cho dù tôi không tập, với thể hình của tôi, dù chưa phải là vạm vỡ gì nhưng cũng không tới nỗi sợ một đứa con gái.

Tuy nhiên, nhìn thấy cô gái đó má đào ửng hồng, làn da mềm mại như thể thổi là vỡ ngay, tôi cũng cảm thấy sợ thất đấy, lỡ như bất cẩn đấm một lỗ thủng trên người cô ta thì làm sao đền nổi.

“Không đánh, đánh ngã cô tôi không đền nổi.” Tôi lắc đầu, chuẩn bị bước xuống võ đài.

Cô gái bước lên trước mặt cản tôi lại “Trốn chạy như vậy sao? Chẳng phải anh nói tôi qua bất cẩn à? Bây giờ tôi cho anh 1 cơ hội giao đấu công bằng, đừng làm rụt cổ nữa.”

Sao lại không hiểu được lòng tốt của người khác nhỉ? Tôi rất lịch sự đáp trả :”Không phải tôi sợ cô, nếu vì chuyện tôi qua, tôi nói lời xin lỗi cô, được chưa? Tôi không có ý đó thật !” Tôi đem chuyện tôi qua kể qua loa cho cô ta nghe, sau đó rất có thành ý nói :”Giờ thì hiểu rồi chứ? Không phải tôi sợ cô, mà tôi sợ làm cô bị thương thôi !”

Cô gái có vẻ tin những điều tôi nói, cô ta gật gù :”được rồi, coi như tôi tin những gì anh nói là thật nhưng tôi vẫn phải cho anh một bài học. Nào, chuẩn bị đi !” Cô ta nhảy ra sau 1 bước, chuẩn bị trong tư thế tấn công.

Thật là khó hiểu quá. “Sao thế này? Chẳng phải cô tin lời tôi à? Tại sao còn đòi cho tôi bài học?”

Cô ta trả lời như thể rất có lý :”Vì lúc nãy anh nói sợ làm tôi bị thương, vẫn chưa đấu với tôi lại dám chắc rằng anh sẽ thắng à? Tại sao? Vì tôi là con gái đúng không? Tôi ghét loại người xem thường con gái như anh nên phải cho anh bài học để anh biết rằng con gái không phải dễ bắt nạt !”

“Logic gì thế này?” Tôi cảm thấy rất oan ức :”Tôi chưa hề xem thường con gái bao giờ, chỉ là thật sự có sự chênh lệch giữa thể lực nam-nữ, cái này cô không thể không thừa nhận mà, làm ơn đừng có kiêu chuyên nữa được không?”

Cô ta hoàn toàn không chịu hiểu cho nỗi lòng của tôi :”Không biết trời cao bể rộng gì cả. Đừng lảm lời, lên nào !”

Cô gái nói đánh là đánh, ngay tức thì đấm thẳng một cú vào mặt tôi “Sao rồi ? Lại không cẩn thận nên né không kịp à?”

Tại sao ? Tại sao lại ép tôi ra tay, trong lòng tôi chợt nghĩ tới câu thoại trong bộ phim kiếm hiệp. Hết cách rồi, đành đùa với người đẹp 1 tý cho vui, đương nhiên tôi luôn tự nhắc nhở mình phải cẩn thận đừng để ra tay quá trớn.

Nhưng 10 giây sau, suy nghĩ của tôi thay đổi hoàn toàn, quyền pháp cô gái này thật lợi hại, mỗi cú đấm đều nhanh và mạnh, hoàn toàn vượt trội về cả lực đấm lẫn tốc độ so với cú đấm của Trần Hạo. Tôi nhanh chóng trở nên không nương tay, bắt đầu dốc sức công kích cô ta.

Lúc ấy, tôi chợt phát hiện thì ra mình đã sai lầm khi đánh giá thấp người đẹp cổ điển chỉ cao 1m60 trước mắt này. Những ngón đòn của cô ấy khiến tôi trở tay không kịp và hầu như đòn nào cũng rất mạnh tay, thật đúng là đòn nào cũng trúng thật, chiêu nào cũng thấy máu. Và khi tôi tìm thấy sơ hở ra đòn của cô ấy để tấn công thì cô ấy đã né đòn cực kỳ linh hoạt, giống như chú chuột trong phim hoạt hình vậy, thoáng chốc đã nhảy sang chỗ khác. Tôi hầu như không thể nào chạm tới tay áo cô ta, đòn nào cũng chỉ đánh vào không khí, tốn hơi tốn sức vô ích.

“Haha... trúng nữa rồi.” Mỗi lần tôi trúng đòn, người đẹp đều hét lên một cách phô trương, sau đó có tình tỏ vẻ thấu hiểu : “Tôi biết anh lại bất cẩn rồi, lần sau cẩn thận nha.”

Thân thể và con tim tôi đều đang nén chịu sự hành hạ. Đã vậy xung quanh sàn đấu lại còn vang lên những tiếng reo hò :”Đánh hay quá, đẹp quá....”

“Giật chỗ anh ta, đứng thế....”

Tôi bức xúc nhất là khi thấy người đang reo hò lại chính là thằng nhóc Trần Hạo, không biết cậu ta đã quay lại từ lúc nào. Cái tên mê sắc bỏ bạn này, lòng tâm bị chó cắn mất rồi ! Hừ, đàn ông thật không có thằng nào tốt cả !

Ý chí chiến đấu của tôi hoàn toàn suy sụp, chạy xuống sàn đấu với bộ dạng thê thảm

Người đẹp rất tự hào đứng trên võ đài, tay chống nạnh, đứng ở vị thế trên cao nhìn xuống, dạy dỗ tôi với vẻ khinh khỉnh : "Mong anh hãy nhớ lấy, đừng hờ tỵ là ra về anh hùng đòi bảo vệ cái này, bảo vệ cái nọ. Anh chỉ là cái vỏ trống rỗng, lo mà bảo vệ bản thân mình đi ! "

Lớn như thế này, trừ mẹ tôi ra, đây là người phụ nữ thứ 2 đánh tôi, có điều cô ta ra tay mạnh hơn mẹ tôi nhiều. Thắng làm vua, thua làm giặc, tôi không có gì để nói nữa, chỉ còn biết ủ rũ quay về phòng thay đồ, sau đó đánh bóng bàn với Trần Hạo.

Bóng bàn cũng là môn thể thao ruột của tôi, từ lúc nhỏ tôi đã rất có khiếu trong lĩnh vực này. Chỉ tiếc lúc ấy mẹ tôi không biết nhìn xa trông rộng, không nhìn thấy ngôi sao sáng của giới bóng bàn, không những không cho phép tôi trốn học đi tập bóng bàn mà còn giấu hết vợt bóng bàn nữa. Kết quả là từ đó Trung Quốc lại có thêm một lập trình viên hạng 3, nhưng mất đi chiếc cúp vàng của giải bóng bàn nam trong Olympic thể thao.

Để trút bớt tức giận đối với sự vong ân bội nghĩa của Trần Hạo lúc này, tôi dồn hết sức trên bàn đấu, không ngừng đánh bóng sang trái rồi sang phải đến nỗi Trần Hạo trợn mắt chóng mặt, thờ hồn hên chạy tới chạy lui 2 bên bàn đấu. Tôi và Trần Hạo đã đánh xong ván cuối, vị khách bàn kế bên chạy tới muốn chơi 1 ván với tôi. Chuyện như vậy trước đây cũng đã từng xảy ra. Khiêm tốn mà nói thì cho tới bây giờ những người có thể trở thành đối thủ của tôi chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Nhưng thường thường tôi đều rất biết chừng mực, địch mạnh thì ta mạnh, địch yếu thì ta yếu, luôn luôn cho đối phương thua ở một mức độ vừa phải.

Vị khách này level cũng tạm tạm, tất nhiên còn kém xa tôi một khoảng lớn, nếu như nói tôi thuộc cấp độ của Trương Tam Phong thì anh ta nhiều lắm cũng chỉ là Tống Nguyên Kiêu. Tôi chỉ dùng 3 thành công lực đã có thể đánh bại anh ta rồi. Cuộc đối đầu hấp dẫn giữa tôi và vị khách này đã thu hút khá nhiều người đến xem. Tôi và anh ta chơi liên 3 ván, sau cùng kết thúc với tỷ lệ 11:8, 9:11, 11:7. Chơi xong, vị khách khen ngợi tài nghệ đánh bóng của tôi một cách chân thành.

Tôi còn đang dương dương tự đắc thì ở bên cạnh vang lên giọng nói đầy khiêu khích : "Đám đấu với tôi không? "

Lại là người đẹp Hummer, lúc này cô ta đã thay bộ đồ thể thao màu hồng, tóc đuôi ngựa cột cao. Có thể do vừa vận động xong nên khuôn mặt nhỏ xinh ấy ửng đỏ cả lên, người cô ấy như tràn trề sức sống tuổi trẻ.

Tôi thích nhất là dạng con gái đẹp tự nhiên, trẻ trung khỏe khoắn này, thật sự dễ thương quá đi mất, trong lòng tôi khen thầm. Nhưng ngay lập tức tôi tự cho mình 1 cái tát, sao lại dễ dàng bị mê hoặc như vậy nhỉ?

Quên rằng lúc này cô ta vừa chinh cậu như thế nào rồi à?

"Được thôi, chơi thì chơi, có gì mà không dám?" Cô gái này chắc hẳn đã xem trận đấu của tôi với anh khách lúc này, tưởng rằng đây chính là thực lực của tôi. Cô ấy sao có thể ngờ rằng, đó chỉ mới là 3 thành công lực mà thôi. Tốt quá, tôi sẽ lấy lại được thể diện đã mất đi trên sàn đấu boxing lúc này, để cô ta biết rằng đàn ông không phải dễ chọc tức.

Cô ta lấy vợt bóng, đi đến phía trước bàn đấu, nói tiếp : "Đánh chạy cũng chán nhì, hay là chúng ta cá cược cái gì đó đi !"

"Được rồi, cô là con gái, muốn cá cược gì thì cứ nói." Tôi cố tình nhấn mạnh "Cô là con gái" để chọc tức cô ta. Dù gì đây cũng không phải là sàn boxing, tôi không sợ sẽ thua cho cô ta nữa.

Sắc mặt cô ấy có chút không hài lòng, xem ra câu nói của tôi đã nảy sinh hiệu lực rồi.

"Ok, ai thua thì sẽ chui gầm bóng bàn 3 lần và phải bò 4 chân giống con cún mới được." Cô ta có vẻ giận thật rồi, đánh đồ ác như vậy, bây giờ đang là giờ cao điểm, cầu lạc bộ rất đông khách.

Tôi vội đi đến bên cô ta, nói nhỏ : "Không đừng cá cược đừ tợn vậy đâu, bây giờ nhiều người như thế."

"Sao hả? Sợ à? Chẳng phải anh là đàn ông mà, sao nhát gan thế? " Cô gái oang oang.

Những người xung quanh bắt đầu hòa theo, tên nhóc Trần Hạo cũng ở trong số đó, đúng là bạn xấu không nên kết giao.

Tôi trừng mắt nhìn tiểu tử Trần Hạo, nhỏ giọng với cô gái : "Tôi nghĩ cho cô thôi, tôi là đàn ông, bò thì cũng chẳng có gì lớn lao, nhưng một đứa con gái như cô mà chui gầm bàn, mặt mặt lấm đó. Tôi đang lo lắng cho cô thôi." Tôi lại quên mất cô gái này bốc đồng như thế nào rồi, nói thế chỉ tỏ phản hiệu quả. Cô ta liếc tôi với vẻ khinh thường : "Anh hùng, lại lo lắng cho tôi à? Nhanh vậy đã quên mất bài học trên sân boxing rồi?"

Ôi, lòng tôi sáng như trăng, tiếc rằng ánh trăng chiếu xuống rãnh cống. Tôi lùi thui bước tới bàn đấu, nói với cô gái : "Nếu cô nhất quyết đòi cá cược thì đành vậy, nếu tôi thua thì tôi sẽ chui, nhưng nếu cô thua, tôi sẽ không bắt cô chui đâu! "

Cô gái cười lạnh nhạt : "Chờ khi nào anh thắng rồi hãy nói, chưa gì đã tỏ về ta đây !"

Lần đầu tôi gặp con người ngang ngược không nói lý lẽ như vậy, cộc không ra uy tướng ta là mèo Garfield, tôi quyết định giữ hết các ngón nghề của mình, tuyệt đối không nương tay mà đánh bại cô ta. Tất nhiên tôi sẽ không bắt cô ta chui gầm bàn, tôi chưa nhỏ nhen tới mức như vậy.

Chúng tôi quyết định cá cược 1 ván 21 quả quyết định thắng thua. Vì có đặt cược nên rất nhiều người vây quanh xem chúng tôi thi đấu, thậm chí còn có người chạy ra kêu bạn bè tới cùng xem nữa chứ, bàn đấu vây thành 1 vòng tròn khá là to.

Tôi cười thầm trong bụng, nào, càng nhiều người tới càng tốt, tôi sẽ cho mọi người biết rõ thực lực của tôi, tôi sẽ cho đám khán giả vây quanh này xem 1 vỏ cho lát mắt.

“Woo, ghê gớm quá !” “Quả này đánh hay quá! ” “Level này có thể sánh với dân chuyên nghiệp đó !” Đây là một buổi sáng thứ 7, ở phòng tập bóng bàn trong câu lạc bộ thể hình của dì tôi đang diễn ra một trận đấu có level cao nhất từ trước tới nay. Khán giả xung quanh không ngừng phát ra những âm thanh kinh ngạc và khen ngợi, bầu không khí gây căng hơn tôi dự tính nhiều, chỉ có 1 điều đáng tiếc duy nhất chính là những lời khen ngợi đó không phải dành cho tôi !!!

Cô gái đánh bóng bàn tràn đầy sức công kích, cứ như lúc đánh boxing lúc nãy. Cú giao bóng xoáy của cô ấy y như một con lốc, lực cắt bóng cũng khiến tôi cảm thấy khiếp đảm lo sợ, thật không hiểu tại sao dưới vẻ bề ngoài dịu dàng, trầm tĩnh ấy lại có thể che giấu sức lực dữ dội vậy. Tôi giống một còng cò không tên lay lắt, đứng đưa trước con cuồng phong bão táp của cô gái.

Một ván đã sắp sửa chơi xong, 21:9, tôi thậm chí còn chưa thắng được một nửa.

Cô gái ném chiếc vợt lên bàn bóng bàn, phui tay vài cái, chỉ xuống gầm bàn “Này, anh thua rồi, chui nhanh lên !”

Mấy người đang bu vây cũng hùa theo, Trần Hạo còn huýt vài tiếng sáo rất to nữa chứ. Trời ạ, sau này chắc tôi chỉ dám lên tới câu lạc bộ vào lúc vắng người thôi ! Tôi cúi gầm mặt xấu hổ, chui xuống gầm bàn bỏ 3 vòng trước sự cười nhạo của mọi người.

“Sao thế? Không phục à? Không phục thì chơi ván nữa đi, tôi nhường anh 5 quả.” Tôi vừa chui xong, cô ta tỏ vẻ hùng dũng, đứng trước mặt tôi, đôi tay vòng trước ngực, ra oai trước mặt tôi.

“Tôi bận việc, đi trước đây !” Tôi vờ tìm cớ rồi nhanh chóng chạy như chạy giặc ra khỏi chốn đông người.

2 ngày nghỉ cuối tuần của tôi đen đủi thật, chỉ có thằng nhóc Trần Hạo thì ngược lại, tôi đã làm trò cười cả ngày cho cậu ta. Chắc hẳn từ nay cho đến cuối đời cậu ta nhất định sẽ nhắc mãi chuyện tôi chui gầm bàn thôi !

Rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì? Sao ông trời lại trừng phạt tôi như vậy? Trên đường đi làm vào sáng thứ 2, tôi luôn rầu rĩ về chuyện hôm thứ 7, tôi không hề nghĩ rằng chỉ trong chốc lát nữa mình sẽ gặp đả kích kinh khủng hơn. Chuyện hôm thứ 7 chỉ là 1 trò đùa nho nhỏ của ông trời, và ngài sắp sửa làm thật rồi đây !

Đúng 8h30 khi tôi vừa quẹt thẻ xong bước vào trong cty, tới căn tin ăn sáng. Ăn cơm xong đã gần 9h rồi, tôi mở trang Sina để xem tin tức. Khoảng thời gian này đang là giai đoạn giao hàng của dự án tôi, mỗi ngày chỉ lo xử lý một số vấn đề khách hàng phản ánh, đa số là trả lời câu hỏi, không có nhiều bug, nếu có thì cũng chỉ là những bug không quan trọng như là title hiển thị sai, có những message hiển thị thiếu. . .

Hiện tại tôi đang là leader cho một project nhỏ có 3 member, những vấn đề nhỏ thông thường đều giao họ xử lý nên khoảng thời gian làm việc này khá nhàn rồi.

Tin tức vừa xem được một nửa thì project manager bỗng tới chỗ tôi thông báo họp team khẩn cấp ở meeting room trên lầu 2.

Bầu không khí phòng họp ngay khi bước vào cửa đã rất ngột ngạt, điều kỳ lạ nhất chính là quản lý cấp cao của cty lại có mặt trong buổi họp. Chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn rồi đây, nếu không người cấp cao như thế chẳng đời nào tham gia buổi họp team của 1 project nhỏ như vậy cả.

Lời nói của sếp Nghiêm đã chứng tỏ điều tôi nghĩ là chính xác. Thì ra project của chúng tôi đã xảy ra vấn đề nghiêm trọng. Chúng tôi đã làm 1 phần mềm tính toán sự di chuyển, nhưng ở giai đoạn thử nghiệm đã xảy ra vấn đề trong phần tính phí, tuy nói là giai đoạn dùng thử nhưng cũng làm tốn thất hơn 10.000. Tồn thất cũng là chuyện nhỏ, vài chục ngàn đối với cty chúng tôi chỉ là chuyện vặt, cái chính ở đây là đã xảy ra lỗi cơ bản cực kỳ nghiêm trọng dẫn đến nguy cơ mất lòng tin khách hàng đối với chất lượng sản xuất. Tổng giám đốc phải đích thân chạy sang công ty khách hàng xin lỗi và bồi thường mới có thể giữ lại được những đơn đặt hàng còn lại, nếu không tổn thất công ty chắc phải trên trăm triệu.

“Xảy ra chuyện thế này thì nhất định phải có người gánh trách nhiệm.” Sếp Nghiêm mặt mày đanh lại, mỗi câu chữ thốt ra đều tràn đầy sát khí. Bỗng dưng tôi cảm thấy gợn tóc gáy, module phần tính phí do tôi chịu trách nhiệm và phần thu phí là do Hà Dũng-một member trong team tôi phụ trách. Hà Dũng là sinh viên mới ra trường hồi đầu năm, công tác ở cty chưa đầy nửa năm, nếu bị đuổi vì chuyện này thì đối với một sinh viên mới tốt nghiệp mà nói sẽ rất khó khăn trong con đường tìm việc.

Từng câu từng chữ trong lời sếp Nghiêm mang tính chất tuyên bố cho quyết định cty :”Manager phụ trách dự án khó mà đùn đẩy trách nhiệm, xử phạt trừ lương 1500NDT, dẹp hết tất cả tiền thưởng cuối năm. Vương Vũ chưa được sự đồng ý của người khác tự ý sửa code, sửa xong lại không chịu test thử dẫn đến vụ việc nghiêm trọng kỳ này, hình phạt sẽ là đuổi việc ngay lập tức. Sau khi meeting kết thúc cậu hãy nhanh chóng tới phòng tài vụ thanh toán lương bổng và rời cty trong vòng 2 tiếng.”

Tôi thờ người ra, sao lại có thể như thế chứ? Việc này tôi nhớ rất rõ ràng, buổi tối OT của 1 tháng trước tôi phát hiện lỗi sai của Hà Dũng, phần code tính phí của cậu ta quên chia cho 2 nên dẫn tới tất cả thu phí bị tăng gấp đôi, tôi đã báo cho cậu ta sửa nhưng lúc đó cậu ta đang bán CS online (đây là thói quen của nhiều đồng nghiệp trong cty khi OT, trong đó có cả tôi).

Tôi nhắc cậu ta mấy lần mà sau cùng nhóc con ấy chỉ biết ngẩng đầu nhìn tôi giọng van nài :”đại ca, anh sửa giúp em đi, bây giờ em không thể rời tay được.” Người tốt thì làm cho trót, tôi đành sửa giúp cậu ta rồi sau đó thực hiện test để đảm bảo tất cả code hoàn toàn chính xác khi commit. Tại sao tôi

lại trở thành nguyên nhân của sự cố này nhỉ?

“Sếp Nghiêm, chắc anh có sự nhầm lẫn rồi, việc này là...” Tôi cố gắng giải thích nhưng sếp Nghiêm ngắt lời tôi một cách lạnh lùng: “Cậu yên tâm, chúng tôi đã điều tra rất rõ ràng.”

Ông ta ném cho tôi 1 tờ giấy A4: “Đây là thông tin code mà tôi đã in ra từ hệ thống, ở đây có thể chứng minh rằng nửa tiếng sau khi Hà Dũng sửa đổi code thì cậu đã tự ý sửa code của người ta, phần giá thu phí trong hệ thống cậu đem chia cho 2 nên mới xảy ra sự cố nghiêm trọng lần này.”

Log lưu lại lịch trình sửa code cho thấy 8:12pm tôi đã sửa code, đồng thời cũng lưu lại log sửa code của Hà Dũng lúc 7:38pm, cậu ta đã chia giá tính phí trong 1 hàm số cho 2 và tôi cũng lại chia cho 2 trong 1 hàm số khác, kết quả dẫn đến thu phí cho khách hàng chỉ còn lại 1/2 so với ban đầu. Nhưng tôi khẳng định là tôi đó Hà Dũng bản CS bắt đầu từ lúc ăn cơm tối, mãi cho tới khi tan ca lúc 9h, sao có thời gian sửa code được?

“Sếp Nghiêm, log này có vấn đề đấy, có khi nào là do hệ thống phục vụ kiểm soát có vấn đề, và lại tôi đó tôi đã hỏi ý kiến Hà Dũng rồi mới sửa mà. Cả 2 người kia đều có mặt, không tin anh có thể hỏi họ.” Tôi chỉ mặt 2 thành viên còn lại trong nhóm, tôi đó tôi hỏi khá nhiều lần, chắc là họ còn nhớ.

Sếp Nghiêm cười nhạt: “Không cần, tôi đã hỏi cả rồi, không ai cho phép cậu sửa code cả, và họ cũng phản ánh rằng cậu có thói quen sửa lung tung code người khác. Cuối cùng bây giờ đã gây họa rồi thì phải gánh trách nhiệm đi. Được rồi, meeting kết thúc, cậu sang phòng tài vụ thanh toán ngay đi.”

Lần đầu tiên tôi phát hiện thì ra các mối quan hệ nhân sự của tôi tệ đến như vậy, tôi đã bị cả 3 người trong team của mình lừa nhau hăm hại. Tôi vội ngậm ngùi lại xem bình thường mình đã làm những chuyện gì tày trời rồi không? 3 người trong team tôi đều mới tốt nghiệp, rất thiếu kinh nghiệm nên tôi vẫn hay giúp họ khá nhiều, nhiều problem họ không giải quyết nổi tôi đành OT giúp họ, thật không hiểu sao họ lại có thể đâm sau lưng chiến sĩ như vậy?

Mặc dù bị hăm hại nhưng tôi cũng không tới nỗi uất ức và căm hận cho lắm, ngược lại khi thanh toán lương ở phòng tài vụ, tôi thậm chí còn có chút vui mừng khi mình được bù 2 tháng lương nữa chứ! Không làm việc mà vẫn có lương tháng, chuyện như vậy không phải nằm nào cũng có đâu! Còn về công việc, cũng còn tới 1 tháng lận, Thượng Hải lớn như thế này, tìm một việc tương đương như hiện nay chắc cũng không khó.

Mẹ tôi hay mắng tôi là người không cả nghĩ, lạc quan một cách ngốc nghếch. Khi bị đuổi tôi đã quên mất 1 việc rất quan trọng, tôi quên rằng dù gì cty tôi cũng là 1 trong những cty có tiếng trong ngành, và quên mất việc này cũng xảy ra đình đám như thế nào. Hầu như các cty sản xuất phần mềm ở Thượng Hải đều biết đến chuyện 1 thằng ngốc của cty IT nào đó đã phạm sai lầm cực kỳ nực cười này. Tôi đoán là những người quản lý dự án của mỗi cty phần mềm nhất định sẽ mang chuyện này ra training cho cấp dưới rằng lập trình viên đừng bao giờ thay đổi code tùy tiện dù chỉ là 1 thao tác nhỏ đi chẳng nữa. Và muốn điều tra “hung thủ gây họa” trong sự kiện rùm rang này cũng thật sự không phải chuyện khó khăn gì.

Trong chớp mắt, tôi đã thất nghiệp nửa tháng rồi, trước giờ tôi vẫn thuộc tầng lớp “sạch sẽ”, mỗi tháng trừ ngày phát lương ra, tiền trong tài khoản bao giờ cũng không vượt quá 4 hàng đơn vị, gần cuối tháng thì thậm chí không còn đủ 3 hàng đơn vị nữa đấy! Nếu tôi chỉ lo cho bản thân thì cũng tới nỗi nào, cùng lắm là sang nhà bạn hay nhà đi ăn chực uống chực, đằng này tôi còn 2 đứa em gái đang học Đại học nữa! Nói cho nghe nhé, mẹ tôi không phải thuộc dạng người sinh đẻ không kế hoạch, khi nhà nước có chính sách nếu 1 trong 2 vợ chồng có 1 người là con một thì được phép mang thai đứa thứ 2, mẹ tôi mới mang thai thêm 1 đứa, ai ngờ thai đó lại là song sinh, đâm ra cuối cùng tôi có tới 2 đứa em gái một lúc!

Với thu nhập từ hàng rau củ của mẹ tôi cùng tiền hỗ trợ thất nghiệp của một nhân viên bảo vệ như ba tôi, đừng nói chi tới chuyện nuôi em tôi lên đại học, ngay cả tiền học đại học của tôi cũng là do tôi vừa làm vừa học vừa vay tiền mà ra cái. Thời sinh viên của tôi rất vô vị, vừa ăn được bữa trước thì đã phải lo lắng cho bữa sau. Về 2 đứa em gái, tôi không muốn bọn chúng phải trải qua thời sinh viên giống tôi. Tôi hy vọng chúng nó sẽ có thể tận hưởng khoảng thời gian tốt đẹp trong 4 năm sinh viên trước khi bước chân vào xã hội tàn khốc này. Cho nên tôi đành gánh hết tất cả học phí và sinh hoạt phí của chúng. Bây giờ tôi mất luôn cả việc làm, khoản tiền này đã trở thành một vấn đề lớn.

Đành chịu thôi, tôi chỉ còn cách nộp hồ sơ vào các công ty nhỏ mà trước đây tôi không thèm để ý, sau đó tôi mới nhận ra rằng những cty nhỏ này cũng chả cần gì tới tôi, ngay cả điện thoại phỏng vấn cũng chẳng nhận được cú nào!

Lại thứ 2 nữa rồi! Mặt trời đã lên cao chói vót, tôi vẫn còn ngủ nướng. Bây giờ không phải đi làm, mỗi ngày tôi đều ngủ dậy rất trễ. Tôi phát hiện rằng bản thân tôi quá là không cả nghĩ tý gì cả, thất nghiệp lâu vậy mà tôi vẫn còn có thể ngủ nướng như vậy. Hơn nữa tôi còn mơ thấy giấc mơ đẹp. Trong giấc mơ ấy, tôi thấy mình sau nhiều lần phỏng vấn thất bại đành cần rằng đi làm sale – loại việc làm không có lương căn bản, với tính cách không tính toán, không biết xấu hổ của mình, tôi đã nhanh chóng trở thành TOP sale, kiếm rất nhiều tiền, mua cho ba mẹ mỗi người một chiếc xe việt dã xịn.....,

Đúng lúc tôi mơ thấy mình đã dọn vào căn biệt thự hơn 1000 mét vuông, ngồi trong bàn ăn dài gần 20m, 20 đầu bếp nổi tiếng trên Thượng Hải đang mang các món ăn đặc biệt từ từ bước tới...., chuông điện thoại tôi đã reo lên. Đối với người đang tìm việc mà nói, chuông điện thoại chính là niềm hy vọng, con ngáy ngủ của tôi bỗng biến đi đâu mất tăm.

Tôi nhảy vội xuống giường, vợ ngay chiếc điện thoại. Tay tôi run run vì hồi hộp. Nhưng nhìn thấy số điện thoại hiển thị, tôi hụt hẫng ngay. Là điện thoại của Phùng Đình.

Phùng Đình là bạn từ hồi lớp 6 của tôi, hiện cũng đang sống ở Thượng Hải. Cô ta sống chung với bạn trai -Uông Bác Văn. Năm ngoái, sau khi nghỉ tết xong, ba mẹ Uông Bác Văn cũng dọn tới Thượng Hải sống chung với bọn họ, từ đó, hể Phùng Đình cãi cộ với ba mẹ chồng tương lai, hể cô không vui đều gọi tôi ra than thở.

Giờ đây tôi còn đang rầu rĩ vì chuyện việc làm, nào đâu có tâm trạng nghe cô ta than ngắn thở dài, nhưng cũng không còn cách nào cả, nói gì cũng là bạn bè hơn 10 năm rồi, hơn nữa, tôi đang trong tình trạng thất nghiệp thì theo Phùng Đình nghĩ, đó chính là biểu hiện sự rảnh rỗi, không tìm tôi thì còn tìm ai nữa!

Khi tôi chạy tới CLB của đi, Phùng Đình đang chạy bộ trên máy tập, người ngòm ướt đầm mồ hôi. Nhìn thấy tôi, Phùng Đình đã nắm tôi lại bắt đầu than

thở như nông nô Tây Tạng gặp Đảng Cộng sản.

Phụ nữ đúng là động vật kỳ lạ, khi họ trút tâm sự, bạn sẽ thấy là họ đã vượt quá sức chịu đựng, nếu bạn không tay giúp đỡ kịp thì họ sẽ nổi điên ngay. Nhưng thực chất họ không cần bạn giúp đỡ gì, chỉ cần ca cẩm xong sẽ hết chuyện. Sau 1 thời gian, họ cũng lại vì những việc nhỏ nhặt khác mà tiếp tục than thở.

Tôi đã hiểu được điều này nhờ Phùng Đình. Lúc đầu cô ta than thở về sự xung đột giữa cô ta với ba mẹ chồng tương lai, tôi thật lòng suy nghĩ tìm cách giúp cô ta, nhưng lại rất nhanh chóng nhận ra Phùng Đình chỉ muốn tìm một người lắng nghe mà thôi, mỗi lần cô ta tâm sự xong thì tâm trạng trở nên thoải mái ngay, nhưng đến lần sau thì lại cũng tiếp diễn như vậy.

Thành ra bây giờ tôi đã học khôn lên rồi, bất kể thái độ cô ta có kích động thế nào, tôi cũng chỉ ngoan ngoãn lắng nghe, thỉnh thoảng mới nói vài câu phụ họa.

Lần này cũng không ngoại lệ, sau một hồi tâm sự tràn đầy kích động, Phùng Đình vừa huýt sáo vừa đi vào WC.

Tôi ngán ngẩm chờ bên ngoài, điện thoại lại reo lên, tôi vội vợ lấy nó ngay, lại là Phùng Đình, đáng ghét, trong 1 buổi sáng làm tôi hồi hộp tới 2 lần.

“Chị hai, chuyện gì nữa đây?” Tôi bắt máy với giọng uể oải.

Giọng Phùng Đình nghe có vẻ ngại ngùng: “Em quên mang băng vệ sinh rồi, anh đi mua giùm em được không?”

Ôi, chuyện gì thế này? Nếu nói mua băng vệ sinh giúp bạn gái mình là chu đáo thì mua băng vệ sinh giúp bạn gái người khác gọi là xui rủi! Số khổ, đúng là số khổ mà!!

Sống 20 mấy năm nay, đây là lần đầu tôi đi mua băng vệ sinh (Nói điều này ra cũng có chút dư thừa), tôi cứ lượn lờ vòng vòng mấy quầy băng vệ sinh trong siêu thị, lén lút cứ y như đang ăn trộm. Lúc ấy tôi mới biết thì ra có nhiều loại băng như vậy: ban ngày, ban đêm, maximum, còn có cả loại lưới, loại cotton gì nữa, có cái còn thêm 2 chữ Có cánh trước chữ băng vệ sinh, có cái thì chỉ có chữ có cánh, không biết có gì khác biệt nữa. Ngay lúc tôi đang do dự có cần điện thoại hỏi lại Phùng Đình không thì đột nhiên cảm giác thấy có đôi mắt ai đang nhìn tôi, tôi quay về hướng đó thì bỗng giật mình, đúng là oan gia ngõ hẹp, lại là người đẹp Hummer.

Cô ta có vẻ cũng nhận ra tôi, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào tôi với bộ dạng cứ như tôi là tên biến thái vậy. Tôi bị cô ta nhìn đến ngưỡng đỏ cả mặt, tim đập thình thịch, vội vàng lượn qua phía bên kia quầy, tiện tay vợ đại một gói rồi chạy ủa tới quầy tính tiền ngay. Thím thu ngân thấy tôi mặt mày đỏ bừng bèn an ủi: “Thằng nhóc này tự nhiên thoải mái chút đi, ăn cần với vợ mình thì có gì đâu mà ngại chứ.” Nhưng chất giọng thím hơi bị to khiến những ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh đều đổ dồn về phía tôi, càng khiến mặt tôi thêm đỏ hơn nữa.

Khó khăn lắm mới mua được băng vệ sinh về, tôi nhận ra vấn đề lớn ở đây là làm sao đem nó vào trong? Bây giờ là sáng thứ 2, trong CLB gần như không có ai, di lao công quét dọn sạch sẽ mọi thứ xong thì đã ra về rồi, phải chờ tới buổi trưa mới đến. Làm thế nào bây giờ? Không lẽ lại phải chạy ra đường chặn đường một bà di nào đó rồi nói rằng: “Di ơi, haha... có thể đưa băng vệ sinh này vào giúp cho bạn cháu không?” Thế thì nhất định người ta sẽ nghĩ đây là 1 tên biến thái và thế nào cũng bị người ta đánh chạy cong đuôi mất thôi!

Chờ khá lâu vẫn chưa thấy có cô gái nào tới CLB, di động lại reo lên, lần này tôi không hề hồi hộp gì cả, đoán cũng biết rằng chắc chắn là Phùng Đình gọi đến rồi.

“Anh đang làm gì vậy? Sao đi lâu thế?” Giọng điệu Phùng Đình có vẻ khá bức bối, ngồi trong Toilet này giờ nhất định khó chịu lắm.

“Bây giờ CLB không có ai hết, anh không tìm thấy người nào có thể nhờ đưa băng vệ sinh vào cho em cả.”

“Vậy anh tự mang vào là được rồi. Cũng đâu có ai, anh vào nhanh lên được không?” Phùng Đình nói xong thì cúp máy cái rụp.

Chỉ còn cách này thôi. Tôi đã rất nhiều năm chưa vào toilet nữ rồi! Cầm đầu cầm cổ bước vào, gọi tên Phùng Đình 1 tiếng, cô ấy trả lời ngay, thì ra cô ở ngăn toilet cuối cùng.

Tôi chợt nhớ tới 1 bài trắc nghiệm tâm lý có nói rằng: “Khi bước vào toilet không có ai, bạn sẽ chọn ngăn phòng nào?” Nếu chọn ngăn ngoài cùng chứng tỏ bạn là một nhân vật chủ động tích cực, thích tìm hiểu mọi thứ sắp xảy ra; nếu chọn ngăn giữa, chứng tỏ bạn là 1 trong số những con người bình thường như bao người, không thích nổi cộm nhưng cũng không thích trầm lặng nép trong 1 góc; và người chọn ngăn trong cùng, thông thường là người không thích sự nổi trội, nếu là phụ nữ thì đó chính là tuýp người vợ đảm đang. Xem ra Phùng Đình chính là tuýp phụ nữ đảm đang điển hình rồi. Nếu là cô gái Hummer đó, với tính cách cô ta chắc là sẽ chọn ngăn ngoài cùng cho mà xem.

Tôi tự cảm thấy mình rồi hơi thật, cầm băng vệ sinh vào toilet nữ mà cũng có thể suy nghĩ vẩn vơ như vậy, đều do thất nghiệp mà ra cả! Tôi dẹp suy nghĩ vớ vẩn ấy đi, mang băng vệ sinh ném vào ngăn của Phùng Đình rồi nhanh chóng quay ra phía ngoài.

Đúng lúc tôi vừa bước tới cửa, cánh cửa bị đẩy vào 1 phát, 1 cô gái đang chạy vội vào, suýt tý nữa là sà vào lòng tôi rồi.

Lại là cô Hummer! Theo logic bình thường, nếu con gái bỗng dưng gặp thẳng con trai trong toilet thì phải la lên mới đúng chứ, nhưng cô ta chỉ đứng ngây người 1 tý, rồi khuôn mặt bỗng trở nên đờ đàng sập khí.

Tôi biết thế nào cô ta cũng coi tôi là tên dê xồm nhìn trộm trong toilet nữ, tôi vội nở nụ cười, giải thích rằng: “Xin lỗi, tôi...” Chưa dứt lời, cô ta đã cho cú đâm như thép vào mặt tôi, trước mắt bỗng tối sầm lại, đầu óc quay cuồng như có 7 chòm sao bắc đầu đang xoay quanh.

Cô ta tiếp tục đánh đấm tôi bởi vào mặt tôi, tôi chỉ biết ôm đầu chạy trốn một cách tội nghiệp. Cho tới khi Phùng Đình ngăn cô ta lại, tôi mới dám bò ra khỏi chỗ bôn rữa mặt.

Phùng Đình đỡ tôi ra bên ngoài ngồi, cô gái đó chạy đến mang 1 túi nước đá đưa tôi, vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không có ý, tôi. ...”

“Cô là người gì thế này? Hở tỳ đã động tay đánh người, có giáo dục không vậy? Đánh người ta bị thương thì phải làm sao đây?” Phùng Đình cau có với cô ta. Cũng may còn có người bạn nghĩa khí này, nếu là thằng Trần Hạo, thế nào thấy con gái đẹp cũng tay chân mềm nhũn cả ra cho coi, và nhất định sẽ chẳng bao giờ có thể nhờ cậy anh ta đứng ra bênh vực tôi như Phùng Đình đâu.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Cô gái đó bỗng trở nên dịu dàng khác thường, sắc mặt cũng tỏ ra thành kính, lo lắng.” Chúng ta tới bệnh viện ngay đi, tiền thuốc tôi trả...”

Phùng Đình ngắt lời cô ta không chút nhân nhượng.”Nói cũng bằng thừa, tiền thuốc đương nhiên là cô trả rồi, không lẽ bắt tôi trả?”

Phùng Đình vụn tuế, trong lòng tôi vui mừng hoan hô, thật tình tôi muốn lôi thằng nhóc Trần Hạo tới đây ngay, để cho anh ta thấy rằng thế nào mới gọi là bạn thật sự.

“Vâng, vâng.” Cô ta ngoan ngoãn gật đầu: “Chúng ta đi thôi, tôi đỡ anh.” Cô gái vừa nói vừa đưa tay ra đỡ tôi.

Nhìn thấy người đẹp tỏ ra thận trọng thế này tôi lại cảm thấy có chút áy náy, vội trả lời: “Không cần đến bệnh viện đâu. Tôi không sao, chườm tí đá lạnh là được rồi.”

Phùng Đình hơi lo lắng hỏi “Anh chắc là không sao chứ?”.

“Không sao. Em yên tâm được rồi.” Tôi đứng dậy nhảy lên vài cái, cười cười: “Anh yếu ớt đến thế sao? Không sao thật mà!”

“Vậy thì tốt rồi.” Phùng Đình liếc nhìn đồng hồ, nói rất nhanh gọn: “Em chỉ xin nghỉ phép buổi sáng à, em phải về công ty rồi. Ghé thăm anh sau nhé!” Nói xong cô ta quay đầu bỏ đi. Ấy da, xem ra Phùng Đình cũng chẳng hơn Trần Hạo bao nhiêu, bạn bè tôi quen là loại người gì thế này?

“Bạn gái anh lợi hại thật đấy!” Cô gái nhìn Phùng Đình, thề lười nói.

“Cô ấy không phải bạn gái tôi, là bạn gái của bạn tôi” Tôi đính chính.

“Hèn gì nãy giờ tôi cứ kỳ lạ sao cô ta có thể là một cặp với anh cơ chứ, cô ta xinh thế kia, anh thì...” Cô gái nhìn tôi một hồi rồi bểu môi.

Tôi có chút hối hận vì lúc nãy không chịu tới bệnh viện, Phùng Đình vừa đi, thái độ cô ta ngay lập tức như một người hoàn toàn khác hẳn, tôi dễ bắt nạt đến thế sao?

“Tại sao lúc nãy anh không đánh trả? Tôi ra tay đánh anh nặng thế này.”

Hình như trong mắt cô gái này thì chuyện đàn ông ra tay với phụ nữ là chuyện rất bình thường thì phải, kêu tôi làm sao trả lời đây? Tôi cảm thấy đã là đàn ông thì đáng xấu hổ nhất chính là động thủ với con gái, nhất là con gái đẹp như thế này. Đương nhiên, mãi sau này tôi mới biết rằng cho dù tôi phản công thì kết cuộc chỉ càng bị thâm thêm mà thôi. Nhưng những lời này tôi không dám nói ra miệng, nếu không lại bị cô ta chụp cái mũ “xem thường con gái” lên đầu cho mà xem. Thành ra tôi chỉ ừ hử vài câu cho qua chuyện. Nhưng vẫn bị cô ta nhìn thấu.

Cô tẩn hấn: “Lại cảm thấy anh là đàn ông, nên phải nhường phụ nữ đúng không?” Cô ta chuyển đề tài ngay “Nhưng cũng không hoàn toàn là lỗi của tôi. Tôi vừa mới nhìn thấy anh cứ lập lòe bên mấy quầy băng vệ sinh rồi sau đó lại đụng anh trong toilet nữ, anh lại cười hề tiện như thế, khiến tôi tưởng anh là dê xồm nên mới phải ra tay trước thôi!”

Tôi cười hề tiện bao giờ? Từ nhỏ tới giờ những ai gặp tôi đều bảo rằng khi tôi cười chính là lúc nhìn tôi giống người tốt nhất. Đúng là tú tài gặp mỹ nữ, có lý thành vô lý. Tôi đành giả câm giả điếc, ừ một tiếng qua chuyện.

“Anh làm nghề gì thế? Thứ 2 mà không phải đi làm sao?” Nhìn tôi cứ im lặng mãi, đột nhiên cô ta tỏ ra có hứng thú với tôi. Cô ta ngồi ở băng ghế đối diện tôi, hơi rất nghiêm túc.

Tôi đặt đôi tay lên chiếc bàn phía trước, làm động tác gõ bàn phím: “Lập trình viên, khi làm việc có chút giống với nhân viên đánh máy. Nhưng bây giờ đang trong tình trạng thất nghiệp nên không cần đi làm rồi.” Đa số thì mấy người đẹp ít ai biết lập trình viên làm những công việc gì, vì thế tôi dùng hình ảnh nhân viên đánh máy để giải thích rõ, như thế thì sẽ tạo cho họ một ấn tượng trực quan hơn.

“Ồ.” Người đẹp gật đầu như thể hơi hiểu hiểu rồi. Tất nhiên “hơi hiểu hiểu” chỉ là quan điểm chủ quan của tôi, có lẽ trong tận xương tủy tôi vẫn luôn có thành kiến với chỉ số IQ của các mỹ nữ, chắc là sau này tôi phải sửa đổi mặt này mới được.

“Tại sao anh lại thất nghiệp vậy?” Không chờ tôi trả lời, người đẹp liền nói ngay: “Chắc chắn là anh không làm tốt nên bị đuổi việc đúng không?”

“Đúng là tôi bị đuổi việc nhưng tôi bị người ta hãm hại chứ không phải vì tôi làm không tốt!” Tôi không muốn để người đẹp cảm thấy tôi là người đàn ông vô dụng, đây cũng là đặc điểm chung của phái mạnh.

“Lại còn có người muốn hãm hại anh à ?” Giọng điệu người đẹp khiến tôi cảm giác mình đang bị khinh thường . “Mỗi người bị đuổi đều nói như thế cả, vậy là đùn đẩy trách nhiệm !”

Tôi nghĩ một hồi, cười nói “Có lẽ cô nói đúng, đây có lẽ là trách nhiệm của tôi, nếu không thì sao người khác có thể hãm hại tôi chứ !”

Chuông điện thoại reo lên cắt ngang cuộc trò chuyện của tôi với người đẹp. Nhất định lại là Phùng Đình, chẳng biết cô ta có chuyện gì nữa đây, tôi ngần ngẫm cầm điện thoại lên.

Cơ hội luôn đến lúc tôi không hề ý thức tới nó, lần này là 1 số điện thoại lạ, là một cty mà tôi nộp đơn xin việc đã gọi điện hẹn tôi trưa nay đi phỏng vấn.

Sau cú điện thoại đó, tôi phần khởi đứng dậy, nói lời tạm biệt với cô gái.

Đi một quãng không xa, từ phía sau, cô ấy gọi với lại :”Đưa tôi điện thoại của anh.”

Tôi đưa điện thoại ra, nhưng ngay tức thì bỗng nhớ ra :”Mà cô lấy điện thoại tôi làm gì?”

“Bảo đưa thì đưa đi, sao lảm lời thế !” Cô ta nắm tay tôi, kéo các ngón tay tôi ra, giật lấy chiếc điện thoại.

Mấy người đẹp có vẻ không chịu nói lý lẽ tí nào cả. Nhưng đối với họ mà nói, điều không cần thiết nhất cũng chính là nói lý lẽ. Giống chiếc điện thoại hiện nay của tôi đang bị người đẹp giành mất nhưng tôi chẳng hề cảm thấy bị xúc phạm tí nào cả, mà ngược lại trong lòng tôi còn khen thầm tay người đẹp mềm mại quá , có thể để người đẹp giành điện thoại thì trong đáy lòng tôi cũng cảm thấy hạnh phúc.

Cô gái nhấn nút call trên điện thoại tôi rồi đưa lại cho tôi : “Tôi là Hà Nhã, lưu số vào danh bạ anh rồi đây. Nếu vài bữa nữa anh thấy không khỏe trong người thì cứ gọi tôi, tôi sẽ trả tiền thuốc men cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Chủ Nhỏ Xinh Đẹp Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thiên nga bên cạnh

Những ngày sau đó, tôi thường đến CLB nhưng không hề gặp Hà Nhã. Nếu tôi đang sống trong thế giới phim truyền hình, tôi sẽ chủ động gọi cho Hà Nhã, nói dối rằng tôi bị ốm này nọ hòng lừa cô ấy đến thăm tôi rồi tôi sẽ cưa cẩm cô ấy. Tiếc rằng tôi đang sống trong xã hội hiện thực, tôi hiểu rất rõ khoảng cách giữa tôi với người đẹp Humner. Tôi chắc chắn là thích được đi cùng người đẹp rồi nhưng tâm trạng thích này chỉ là thích kiểu say mê thần tượng của mấy fans hâm mộ, bạn chắc cũng sẽ rất vui khi có cơ hội cùng ăn tối với thần tượng mà đúng không? Cho dù có quen nhau thì cũng chỉ là đùa vui chứ tuyệt đối sẽ không tính tới chuyện kết hôn với thần tượng mà mình đang cập kê, tất nhiên, đây chỉ là đứng trên lập trường đàn ông, phụ nữ có lẽ sẽ ngược lại : Chính vì không thể kết hôn với thần tượng nên đành phải hạ mình lấy người đàn ông khác mà thôi.

Còn công việc khá là thuận lợi, công ty tôi đến phỏng vấn tên là Mythory. Hôm thứ 6 họ gọi điện thoại đến báo rằng tôi đã chính thức được nhận việc, lương cao hơn mức lương trước kia và còn được tính thêm phí giao thông khi đi làm và khi về nhà nữa chứ.

Sau khi nói chuyện với bên nhân sự xong, tôi mừng hóm cả lên, trong đầu nghĩ rằng lần này tôi có thể thuê căn nhà tốt một chút rồi. Căn nhà hiện giờ của tôi gọi là căn nhà rộng, ở ghép với 1 anh nọ, chỉ có 2 phòng ngủ và 1 phòng khách, không có nội thất cũng chẳng hề có đồ điện gia dụng, nếu đóng thêm 2 song sắt lên cửa sổ ắt là sẽ có cảm giác như đang ở trong phòng giam mất thôi ! Căn nhà rộng này không hút nóng 1 tí nào cả, mùa đông Thượng Hải cực kỳ lạnh, ở lâu trong phòng này bạn sẽ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều lạnh công cả lên, cho nên mùa đông là mùa tôi tăng ca nhiều nhất vì trong công ty ảm áp hơn nhiều. Với lại tắm gội cũng là một trong số những vấn đề cần nhắc đến. Trong phòng hoàn toàn không nổi những đường ống dẫn gaz, chỉ có thể tắm bằng máy đun nóng mà dung lượng nước nóng trong máy đun chỉ có 30 lít, mùa hè thì cũng chẳng sao cả nhưng mùa đông mà đến thì lúc tắm cứ y như đang đánh trận, chậm một tý sẽ chỉ còn có thể tắm nước lạnh thôi.

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy không nên tiếp tục ở lại chỗ này nữa. Ngay sau khi lãnh tiền lương, tôi nhất định phải tìm một căn nhà có nội thất, trong phòng có máy lạnh, có gaz, máy nước nóng đầy đủ. Khi về tới nơi ở không còn cảm thấy mình là tù nhân, thích tắm bao lâu thì tắm bấy lâu, mùa đông cũng chả cần ở lại cty, muốn về sớm lúc nào thì về lúc ấy, càng nghĩ tôi càng khoái chí. Đột nhiên phát hiện thì ra này giờ mình cứ toàn chạy theo mạch suy diễn lệch lạc. Tôi lại còn vui mừng vì những thứ này, thật là không nên nét mà. Trong đáy lòng tôi tự khinh miệt bản thân.

Mythory là một công ty rất tuyệt ! Ngày đầu đi làm, tôi rất hài lòng với mọi thứ : khoang làm việc rộng rãi với những chiếc bàn giấy được chế tạo rất tinh tế, chiếc ghế dựa Ergonomics có thể điều chỉnh bệ rộng to lạ thường. Bàn phím Ergonomics hình dáng kỳ dị, màn hình LCD 19 inches, Laptop 2668PBC của dòng IBM T43 , ngoài ra còn trang bị headphone Sennheiser PC145 . Headphone này hơn 1000NDT mà được đặt cả ở đây, tôi cảm thấy thật là kỳ quặc nên bèn hỏi một đồng nghiệp đang vừa đeo headphone vừa vui đùa làm việc.

“Tất nhiên là dùng để nghe nhạc rồi, không thì lấy để làm gì cơ chứ !” Đồng nghiệp tháo headphone ra và nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ như là đang thắc mắc tại sao tôi lại hỏi câu ngớ ngẩn đến thế.

Không lâu sau đó, trưởng phòng Lý Hàm dẫn tôi tham quan và làm quen với đồng nghiệp trong phòng, tiếp đó giới thiệu tôi tới tận chỗ từng người một. Phòng tôi có cả thấy 16 người, tính cả tôi vào. Trong đó có 4 cô nhân viên nữ trông rất xinh, đáng lại chuẩn. Thật lòng mà nói, đây là lần đầu tôi trông

thấy những lập trình viên nữ bốc lửa như thế. Môi trường làm việc của Mythory quả thật rất tốt, tôi lại khen thầm.

Sau phần giới thiệu, Lý Hàm lại đưa tôi đến làm quen với 2 cô thư ký sẽ tiếp xúc thường xuyên trong công việc. Một người phụ trách việc hành chánh trong phòng tôi tên là Candy, gương mặt y như búp bê và đáng người thì chào ôi... tôi đoán chắc cũng phải cỡ E cup ! Ngày đầu đi làm mà đã suy nghĩ mấy chuyện dơ bẩn như vậy thật là xấu hổ ghê.

Còn 1 người là Rachel, thư ký phó tổng giám đốc, mái tóc thẳng thướt chấm ngang vai, nhìn vào sẽ nhận thấy cô ta thuộc tuýp người làm được việc, rất độc lập và là một nữ nhân viên chuyên nghiệp rất có sức cuốn hút.

Sau đó dĩ nhiên là phải đưa tôi đến gặp người phụ trách cty – CTO kiêm phó tổng giám đốc khu vực kinh doanh ở Thượng Hải. Khoang làm việc của phó tổng giám đốc không khác mấy với nhân viên thường, chỉ là nó được đặt trong 1 căn phòng mà thôi.

Khi Lý Hàm đưa tôi đến trước mặt phó tổng giám đốc, tôi không ngờ phó tổng lại là một cô gái trẻ trung và xinh đẹp đến như thế, càng không thể tin nổi, phó tổng lại chính là Hà Nhã.

Tôi như một thằng ngốc cứ đứng thừ mặt ra nhìn chăm chăm sếp lớn. Nếu tôi là 1 nhân vật trong phim hoạt hình thì có lẽ mắt tôi đã rớt xuống đất lâu rồi.

Lý Hàm giới thiệu sơ lược về tôi, Hà Nhã lắng nghe một cách rất thân nhiên, như thể tôi và cô ta chưa một lần gặp gỡ. Sau khi Lý Hàm giới thiệu xong, cô ta đưa tay ra và nói : "Chào anh, mừng anh đến cty chúng ta." Giọng cô ta cực kỳ ngọt ngào, âm điệu cũng rất ôn hòa, nhưng trong câu nói vẫn mang vẻ uy nghiêm của một người sếp.

Những đồng nghiệp khác cũng có nói câu này nhưng từ giọng điệu của họ, bạn có thể nhận ra ngay sự khác biệt đó. Câu nói của các đồng nghiệp mang tính chào hỏi, còn câu nói của sếp, thực thực tại tại mang giọng điệu của một người chủ, bởi vì công ty này thật sự thuộc về cô ta mà !

Ergonomics: cái này là một công nghệ mới, bàn ghế, vật dụng... được sản xuất để sử dụng phù hợp với hình thể con người. Máy dụng vật dụng theo công nghệ này còn được gọi là free style thì phải. Chưa tìm được cách dịch nào hay hay nên để nguyên tiếng anh.

Tôi bỗng nảy ý nghi ngờ phó tổng và Hà Nhã là cùng 1 người, mặc dù giọng nói, dáng vẻ bề ngoài họ gần như giống hệt nhưng khí chất của cả 2 thì khác xa một trời một vực. Hà Nhã giống như cô công chúa bướng bỉnh, trên người cô ta lúc nào cũng toát ra vẻ tinh quái, ngang ngược. Còn phó tổng thì y như 1 vị hoàng hậu đoan trang lễ nghĩa, nhất cử nhất động đều mang vẻ uy nghiêm tuyệt đối.

Tất nhiên tôi rất ái ngại, đâu dám mờ lời hỏi phó tổng có phải là có 1 cô em sinh đôi không? Sau khi gặp phó tổng, Lý Hàm có vẻ rất đồng cảm với tôi : "Ngạc nhiên lắm phải không? Lần đầu tôi gặp phó tổng của chúng ta, tôi cũng ngạc nhiên không kém. Không ngờ rằng lại là cô gái trẻ xinh đẹp như vậy. Nhưng sau một thời gian làm việc cậu sẽ nhận ra, sếp đứng là sếp, lúc làm việc thì lợi hại cực kỳ." Giọng điệu Lý Hàm tràn đầy sự khâm phục.

Tôi gật gù, hỏi Lý Hàm vấn đề tôi đang thắc mắc : "Sếp lớn chúng ta tên tiếng Hoa là gì vậy?" Trước giờ trong cty khi nhắc tới phó tổng, mọi người luôn gọi theo tên tiếng Anh : Emma.

"Tên là Hà Nghệ, nhưng bình thường tốt nhất nên gọi cô ta bằng tên tiếng Anh. Cô ta quen được gọi bằng tên tiếng Anh hơn. Và..." Lý Hàm nói nhỏ bên tai : "Tuy công ty chúng ta đều đề xướng gọi tên chứ không gọi chức danh, nhưng nếu gọi thẳng tên sếp bằng tiếng Hoa thì hơi kỳ."

"Hiểu rồi, tôi sẽ chú ý." Xem ra Hà Nhã và sếp 100% là sinh đôi, chỉ là khí chất cả 2 khác xa nhau quá ! Điểm này khiến tôi nhớ tới tranh luận về vụ công nghệ nhân bản mà có người từng lo lắng rằng sẽ nhân bản ra 1 Hitler khác. Thực chất điều này cũng không hoàn toàn đáng lo, nói không chừng Hitler được nhân bản là người có tâm tính nhân từ, suốt đời ăn chay niệm phật, đoạt giải Nobel hòa bình thì sao.

Tuần làm việc đầu tiên hơi vất vả một chút, vì phải học nhiều thứ mới. Mythory chuyên làm về Thuật toán đồ họa nên dính lú rất nhiều tới các kiến thức toán học, nào là phương trình bậc 2, Biến đổi Fourier, tất cả những thứ đã học trong toán cao cấp hồi đạo học, tôi đành phải mua một đồng sách Toán cao cấp để về ôn tập lại. Học lại Vi phân, tích phân 1 tuần lễ khiến đầu tôi như to ra gấp đôi, thứ 6 vừa tan ca là dự tính chạy ngay tới CLB đi út thả lỏng thả lỏng một tý.

Vừa vào CLB tôi đã thấy cả đám người vây quanh sân cầu lông, chen vào trong xem, thì ra Hà Nhã đang đấu tay đôi với một anh chàng. Chàng trai này tôi đã gặp mặt rồi, là khách quen của CLB, cầu lông cũng đánh rất khá, thích mặc bộ đồ thể thao màu trắng, trông rất sáng sủa đẹp trai, nhất là những tư thế khi đánh cầu lông lại càng khiến người ta cảm giác phóng khoáng tự do, các cô gái đi ngang đều quay đầu nhìn anh ta.

Nhưng lần này anh chàng đánh cầu không có cảm giác phóng khoáng thư thả gì cả, Hà Nhã lúc thì đi bóng dài, lúc thì đi bóng ngắn, đột nhiên lại đập bóng sang trái lúc thì sang phải, khiến anh ta cứ xoay qua xoay lại đỡ bóng, chạy hệt cả hơi, có thể nói là rất thâm. Xem ra Hà Nhã đang cố tình đùa anh ta, gặp những tình huống có thể đánh bại đối phương một cách gọn lẹ nhưng cô ta cũng chẳng hề giải quyết ngay, mà cố tình đập bóng khiến đối phương chạy thật mệt để đỡ bóng.

Những người xung quanh cũng chẳng thể nhịn cười nổi, anh chàng đó mặt màu đỏ chót, nếu Hà Nhã là đàn ông, nói không chừng anh ta đã ném vợt chạy tới liều mạng rồi !

Trận đấu kết thúc. Hà Nhã trông thấy tôi giữa đám đông, vẫy tay gọi tôi, chạy đến nhét tờ 10 đồng : "Mua chai nước giúp tôi với. Tôi sắp chết khát rồi !"

Giọng điệu Hà Nhã như thể tôi là người hầu nhà cô ấy không bằng. Thật quá đáng ! Tại sao tôi lại phải đi chứ, nhưng lời nói vừa tới cửa miệng đã thay đổi thành : "Chỉ một chai nước, tôi mời cô được rồi."

“Không cần. ” Hà Nhã từ chối rất gọn lẹ :”Tôi không muốn lợi dụng anh. “

Kêu tôi đi mua nước chẳng lẽ không phải đang lợi dụng tôi sao? Logic gì thế này? Nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn đi mua nước. Ai bảo Hà Nhã xinh thế chứ. Có thơ làm chứng : Sắc đẹp chính là giấy thông hành của những người đẹp, xấu xí chính là mồ chôn những kẻ xấu xí.

Lúc tôi mang nước và tiền lẻ đưa trả Hà Nhã thì chàng trai khi nãy đi tới.

“Xin chào, có thể làm quen với em không? Anh là Trương Diệu.”

Trong lòng tôi rất khó chịu với hành vi của anh này, không nhìn thấy tôi đang ở bên cạnh sao? Dù gì cũng nên chọn lúc chỉ có 1 mình người đẹp mới chạy qua bắt chuyện chứ! Anh ta không hề lo lắng rằng có thể tôi là bạn trai Hà Nhã thì sao à?

Hà Nhã đã thay tôi diễn đạt sự bất mãn đó :”Anh không cảm thấy nói những lời này rất không phù hợp khi bên cạnh tôi đang có 1 chàng trai sao? “

Trương Diệu cười, công bằng mà nói thì nụ cười của anh ta quả thật rất sáng lạng . ” Đừng đùa với anh. Chẳng lẽ mắt thẩm mỹ của anh tệ thế à? Hắn ta làm gì có cửa với em chứ!”

Tôi không thể không thừa nhận rằng đánh giá của Trương Diệu rất chuẩn, nhưng miệng mồm thẳng nhóc này tệ hại thật. Sao lại có thể nói những lời này ngay trước mặt tôi chứ? Thật thà một cách quá đáng !

Hà Nhã nhìn tôi một lát rồi cười nhạt, nói với Trương Diệu : “Chờ khi anh đánh cầu lông thắng tôi rồi hãy nói, tôi không có hứng thú với những người thực lực chênh lệch quá xa với tôi.”

Nói hay ! Trong lòng tôi đang vỗ tay cho câu nói của Hà Nhã. Tôi gần như quên hết chuyện mình đã bị cô ta hành hạ như thế nào trong trận bóng bàn và boxing.

Mặt Trương Diệu đỏ lên, quay lưng muốn bỏ đi nhưng sau đó ngoái đầu lại và nói :”Nếu anh thắng em trong trò khác thì sao ?”

“Cũng được, anh thích trò gì tôi chiều hết.” Xem ra trước mặt bất kỳ ai thì Hà Nhã cũng đều ngoan ngoãn như thế cả, thật chẳng coi ai ra gì hết. Tôi bắt đầu lo lắng cho Hà Nhã, cho dù cô ta lợi hại cỡ nào đi nữa cũng chẳng thể sánh sỏ cả những thói chơi bời, nhậu nhẹt, trăng hoa đâu!

“Vậy được, em dám chơi vài ván bida với anh không? “

“Được thôi, để tôi uống ngụm nước đã.” Hà Nhã thư thả trả lời.

“Ok, anh chờ em ở bàn bida.”

Tôi không kiềm nổi, trách Hà Nhã : “Sao cô lại cự to thế? Cô tưởng trò nào cô cũng đều giỏi giang hơn người khác sao? Nếu hẳn đòi chơi ném tạ thì liệu cô nghĩ mình có thắng nổi không?”

“Lỡ thua thì cho anh ta biết tên tôi thôi mà. Chẳng có gì ghê gớm cả. Hơn nữa, ” Hà Nhã nhìn tôi rồi nói như có chứa ẩn ý gì đó :”Anh lo lắng thế làm gì ?”

Đúng nhĩ, tôi lo lắng thế làm gì? Hà Nhã có phải bạn gái tôi đâu, hơn nữa tôi cũng chẳng mong cô ta có thể làm bạn gái tôi. Thế mà chẳng hiểu sao tôi lại không muốn thẳng nhóc Trương Diệu đeo bám Hà Nhã một tý nào cả. Sự ích kỷ của đàn ông nhiều lúc đúng là kỳ quặc thật.

Trong khoảnh khắc đó, tôi chẳng biết nói gì hơn nữa, bỗng dưng nhớ tới phó tổng, vội vàng chuyển đề tài : “Có phải cô có chị hay em sinh đôi gì đó tên Hà Nghệ không?”

“Đúng thế, cô ấy là chị tôi, ra đời trước tôi 2 phút chứ mấy. Mà sao anh biết ? Anh quen chị tôi à? ” Hà Nhã tỏ vẻ hơi kinh ngạc.

“Chị cô chính là phó tổng của tôi đấy, nhớ lần trước có công ty tìm tôi phỏng vấn không? “

“Là Mythory đúng không? Sao lại có chuyện trùng hợp thế này nhĩ. ” Hà Nhã nghiêng đầu nhìn tôi xét nét một hồi, ánh mắt cô ta như có chút gì đó ranh mãnh :”Nói thế thì chị tôi là sếp to của anh rồi. Tính ra tôi cũng là một nửa sếp anh đấy!”

“Được rồi, vậy tý nữa anh thay tôi đi đánh bida với tên Trương Diệu kia đi. Nếu thua tôi sẽ nói chị tôi trừ lương anh 1 tuần .”

“Vậy tôi chỉ còn cách cho hắn ta số điện thoại liên lạc của cô để hắn ta nhượng phần thắng cho tôi mà thôi.”

“Anh thử xem !” Hà Nhã giờ nắm đầm của cô ta lên, thật không tài nào hiểu nổi, đôi tay dễ thương thế kia sao lại có thể tung ra những nắm đầm mạnh bạo như vậy chứ?

Tôi đành ngoan ngoãn theo sau Hà Nhã tới bàn Bida, Trương Diệu đang luyện tập 1 mình trong đó.

“Đây là đệ tử của tôi, anh cứ chơi thử với anh ta, thắng anh ta rồi hãy nói chuyện.” Dứt lời, cô ta nói nhỏ bên tai tôi :” Cố lên nha, có liên quan tới lương bổng cả tuần của anh đấy !”

Trên người cô ta tỏa ra một mùi hương thoang thoang, hơi thở thổi ra từ miệng cô ấy khiến đôi tai tôi tê dại cả lên. Rốt cuộc thì tôi cũng hiểu thế nào là :”Hơi thở như hương hoa lan” rồi. Có người đẹp như Hà Nhã thì thầm bên tai, thật là hạnh phúc chết đi được. Tôi cũng chẳng quan tâm tới nội dung cô ta nói là gì nữa.

Mấy thằng con trai khác trong phòng Bida đều nhìn tôi với ánh mắt ganh tỵ. Đoán là trong lòng họ nhất định đang rửa thù”Đóa hoa tươi cắm trên bãi cứt trâu”. Sắc mặt Trương Diệu hơi thay đổi, anh ta ném mạnh cây cơ xuống bàn bida, nói với tôi :”Lẽ mà quá, nhanh lên tới thì xem ai sẽ được quyền đi trước đi !”

Trương Diệu chọn đánh bida lỗ 9 bi, quy tắc là ai đánh quả bi số 9 vào lỗ trước thì người đó thắng. Bi được đặt phía bên kia đường băng, ai thọt bi dội ra xa nhất so với cạnh bàn thì người đó sẽ đi trước.

Đánh Bida thì trình độ của tôi chỉ tầm tầm nhưng đề tên nhóc Trương Diệu kia không đạt được mục đích cũng như để bảo vệ tiền lương 1 tuần của tôi- hơn 1000 NDT không bị hao hụt, tôi đành phải cố hết sức vậy.

Tiếc rằng ước nguyện chẳng thể nào thay thế thực lực. Xem ra Trương Diệu chính là cao thủ chơi bida 9 bi, hẳn ta đã dễ dàng đánh gục tôi trong ván thứ 1. Hà Nhã tức tối đứng bên cạnh nhìn tôi ngốc. Tôi thì lại cảm thấy vui vui trong lòng, ít nhất điều đó chứng tỏ Hà Nhã không muốn quen Trương Diệu.

Rất nhanh chóng, Trương Diệu lại thắng ván thứ 2, đến lượt ván thứ 3 tôi đi trước, Hà Nhã bỗng đi tới, giật cây cơ từ tay tôi :”Tránh ra, chưa thấy ai ngốc như anh. Xem tôi dạy anh cách chơi bida như thế nào này.”

Hà Nhã đi tới bên bàn bida, hít 1 hơi thật sâu rồi nói: “showtime” và cuối mình xuống bắt đầu đi banh.

Tư thế đánh của Hà Nhã rất u là đẹp, thọt bi rất gọn, tay cầm cơ rất khít, chỉ mới vài phút là đã quét sạch banh trên bàn, cả quá trình diễn ra trong chớp nhoáng, không hề có một sự ngưng trệ nào cả. Những quả bi cứ như được điều khiển một cách tự động, lọt vào trong túi bi rất chuẩn xác. Trình độ đánh bida này tôi chỉ mới thấy trong những trận thi đấu bida lỗ 9 bi chuyên nghiệp mà thôi.

Sau 1 ván, Hà Nhã xếp lại bi, nhưng chưa đầy vài phút, cô lại lần nữa thọt tất cả bi xuống lỗ. Khi Hà Nhã bắt đầu xếp bi cho ván thứ 4 thì Trương Diệu buông cơ xuống, bỏ đi trong ngại ngùng mà không chào hỏi lấy 1 tiếng.

“Cô lợi hại thật,” Thật sự tôi phục Hà Nhã sát đất : “cô quả thật có thể nói là ở level Pro rồi đấy !”

Hà Nhã khinh thường thái độ kinh ngạc của tôi :”Cái gì gọi là có thể chứ? Tôi vốn dĩ là thế rồi mà. Năm 2003 tôi đã đoạt giải 3 trận đấu Bida lỗ 9 bi đấy.”

Tôi bật cười thất thanh, Hà Nhã thật là quá nham hiểm mà, nghe Trương Diệu đòi thi đấu bida mà vẫn không thay đổi sắc mặt. Đúng là cố tình trêu đùa người khác, người đẹp này thật không hiền hậu tí nào cả.

“Tôi phải đi đây, cho tôi số điện thoại của anh.”

“Gi cơ?” Tuy trong lòng tôi rất cam tâm tình nguyện nhưng trước giọng điệu y như đang ra lệnh của Hà Nhã, nếu không tỏ vẻ ta đây một tí thì thật không đáng mặt đàn ông tí nào cả.

“Bảo cho thì anh cứ cho, sao nhiều lời thế? Nếu không muốn cho thì thôi, tôi sẽ đi tìm chị tôi mà hỏi.” Hà Nhã quay đầu bỏ đi.

Tôi vội vã móc điện thoại ra, điện tới số của Hà Nhã. Vốn định tỏ ra ta đây một lát nhưng tôi lại không muốn chuyện này dính dáng tới phở tổng.

Nhạc chuông của Hà Nhã lại chính là bài “Chua chua ngọt ngọt chính là tôi” của Trương Hàm Vận. Không ngờ Hà Nhã lại thích cô ca sĩ nhí nhảnh này. Thật ngại ghê, tôi cũng rất thích bài này, nhưng trước mặt đồng nghiệp trong công ty, tôi không dám thừa nhận vì sợ người ta sẽ chê mình ấu trĩ.

“Đây là số tôi, à đúng rồi, tôi là Vương Vũ. Vương trong từ Đại Vương, Vũ trong Vũ Trụ”

Hà Nhã nhấn vài nút trên điện thoại rồi ngược đầu lên nhìn tôi cười và quay người bỏ đi. Khi cười, đôi mắt cô ấy trông hoàn mỹ như một vầng trăng khuyết, khoảnh khắc ấy khiến lòng tôi cảm thấy xôn xao, nụ cười cô ấy thật sự quá quyến rũ. Nếu mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nụ cười của Hà Nhã, tôi cảm thấy rằng có lẽ ít nhất mình có thể sống thọ thêm 10 năm.

Tôi là loại người suốt đời không bao giờ có hứng thú với cái gọi là bình minh. Với tôi mà nói, hạnh phúc lớn nhất chính là có thể ngủ cho đến khi nào tự tỉnh giấc. Nhưng thứ 7 tuần này tôi đã bị đánh thức bởi tiếng ồn của nhạc chuông điện thoại. “Ồi, chết tiệt thật. Tối qua lại quên khóa máy rồi.” Tôi cầu nhàu vơ lấy chiếc điện thoại. Là điện thoại của Di út. Di bảo tôi đến CLB ngay, có việc quan trọng cần nói với tôi.

Khi tới nơi tôi mới biết rằng thì ra mẹ tôi đã giao phó việc “chung thân đại sự” của tôi cho em gái mình, tức là Di út tôi. Di út đã hành động rất tích cực, với mối quan hệ xã giao hiện tại của di ấy, rất nhanh chóng di đã tìm cho tôi một ứng viên lý tưởng, hôm nay mới chỉ là bước đầu trong sự nghiệp trường kỳ chinh chiến.

“Có cần thế này không di? Di đâu phải là không biết tình hình hiện tại của cháu. Di thấy là cháu đủ điều kiện tìm bạn gái sao?” Di tôi lúc nào cũng nói rằng phụ nữ quan trọng nhất chính là tìm một người chồng giàu. Và di cũng hay lấy mình làm gương để chứng tỏ sự quan trọng của một người chồng giàu. Thật không hiểu nổi sao di ấy lại có thể cho rằng tôi nên đi tìm bạn gái?

“Có điều kiện gì không đủ đâu?” Di từng mắt nhìn tôi, gõ mạnh lên đầu tôi :”Giờ cháu nghèo thì sao nào? Ai dám chắc sau này cháu sẽ không trở thành một nhân vật lớn? Tôi lúc đó đi còn phải bắt quàng làm sang nữa kìa. Xưa kia đương cháu chẳng phải cũng chỉ là chàng trai nghèo khó là gì? Nếu không dùng những lời nói mật ngọt chết ruồi thì sao có thể khiến đi gặt đầu đồng ý chứ? Nhớ rõ nhé, khi coi mắt cháu đừng nói tình trạng thực, nếu cô ấy có hỏi, chỉ cần nói vài ba câu qua loa cho xong . Phải nhớ tự đề cao mình, nói cháu là một lập trình viên phần mềm ưu tú của một doanh nghiệp có tiếng, làm những dự án công nghệ cao, sau khi công ty lên sàn sẽ được chia một đồng bonus. Đương nhiên cũng không nên chỉ một mực huênh hoang, như thế chỉ khiến người ta cảm thấy giả tạo, khoác lác, phải giả vờ nhắc đến như là lời nói vô tình để người ta biết rằng tuy cháu không phải là một cổ phiếu có thực lực nhưng cũng là cổ phiếu có tiềm năng. Dù gì cháu cũng là dân tốt nghiệp đại học, đáng lý ra nên biết rõ những điều đi đã nói chứ? Cô dâu là phải lừa về, cháu cũng không còn nhỏ rồi, lừa một cô gái nhỏ cũng không nên thân, đáng gì là đàn ông nữa?...”

Nghe những lý luận dài ngoằn của di, trong lòng tôi bỗng trời dậy niềm tôn sùng :Đây mới gọi là giáo huấn của bậc tiền bối đáng kính dành cho thế hệ sau.

Dù rằng như thế nhưng tôi cũng rất không bằng lòng đi coi mắt, nguyên nhân rất đơn giản, tôi mới thất nghiệp hơn 1 tháng, tài chính đang ở trạng thái báo động đỏ, còn 1 tuần nữa mới lãnh lương ở bên Mythory, bây giờ ngày nào tôi cũng ăn rau với mì gói. Tiền trong túi tôi thậm chí chưa đủ để chi trả tiền đi lại tuần sau nữa, giờ này mà còn coi mắt nổi gì? Trừ phi người ấy chịu cùng tôi nhịn đói nhịn khát.

Nhưng nhìn bộ dạng đi út, tôi đoán là nếu tôi dám nói không đi, đi ấy nhất định sẽ đập bẹp đầu tôi ra mất . Bảo tôi nói với di là tôi đã sạch túi thì cũng không thể, bình thường tôi đã ăn châu ở chục bên di, giờ còn mở miệng mượn tiền, tôi không làm được, đành đi được nước nào hay nước đó vậy.

Nơi gặp mặt là Nhà hàng Hồ Nam, khi phục vụ đưa tôi bước vào phòng thì đối phương đã tới trước rồi. Đó là một bà thím trung niên với một cô gái, có lẽ là 2 mẹ con. Vừa vào tôi đã thăm dò cô gái một tý, tóc cô ấy dài phủ vai, khuôn mặt tròn, đôi mắt to, nhan sắc thì chắc chắn không thể so với Hà Nhã rồi, nhưng tôi cảm thấy cũng khá thích hợp. Tôi nhận ra cô ấy cũng đang nhìn trộm tôi, nhưng chỉ liếc sơ qua thì cúi đầu xuống ngay, sau đó thì cô ta chỉ ngồi nhâm nhi uống trà.

Đi út vừa bước vào đã nói chuyện rôm rả với bà thím đó, tôi thì ngồi bên cạnh. Bề ngoài trông tôi có vẻ như rất bình tĩnh nhưng trong lòng thì y như đang bị lửa đốt, xem ra hôm nay tôi không thể nào né vụ trả tiền bữa cơm này rồi. Trong túi tôi giờ này chỉ còn tổng cộng 51.3 đồng mà thôi. Tài khoản trong ngân hàng thì còn 36.43 đồng, vẫn chưa đủ để rút bằng ATM, muốn rút phải tới tận ngân hàng.

Khi phục vụ vừa mang thực đơn ra, đi út và bà thím đó cùng lúc đứng lên định chuẩn về, tôi vội kéo đi út lại :”Di đừng về, ở lại dùng cơm chung với cháu ạ. ” Nếu không ai sẽ trả tiền đây, trong lòng tôi thầm nghĩ.

Tiếc là đi út không hiểu tý nào động cơ của tôi, di từng mắt nhìn tôi :”Giống đàn ông lên nào. Sao còn mắc cỡ hơn con gái người ta thế?” Nói xong, đi út kéo tay bà thím cùng nhau bỏ đi, tôi nghe thấy tiếng di nói với bà thím ngoài hành lang :”Thằng bé này cái gì cũng tốt , có điều là hay mắc cỡ khi thấy con gái thôi.”

Sau đó lại nghe thấy tiếng bà thím :”Mắc cỡ là tốt đấy. Chứng tỏ thằng bé thật thà, những năm này, hiếm có người. ...”

Tôi đành phải miễn cưỡng ngồi xuống. Cô gái ấy, bây giờ tôi mới biết cô ấy tên là Trương Đình. Cô ấy đang ngồi lật menu, tôi cũng cầm thực đơn lên, mới nhìn vào tôi đã cảm thấy choáng ngợp, xem ra đi út của tôi đã sống quen cuộc sống giàu có nên quên mất mức sống của những người nghèo khó như tôi. Trên đường đi di còn bảo là đã tính toán tình hình tôi vừa tốt nghiệp không bao lâu nên đã cố tình chọn một quán ăn rẻ tiền giúp tôi rồi.

Cái này gọi là rẻ à? 1 phần cá chung đã hết 88 đồng, chỉ món này đã mất hơn số tiền trong túi cộng thêm số tiền trong thẻ đến 2.7 hào rồi (tôi tính nhầm rất khá, tự đánh mình huênh hoang 1 lát). Tôi thật sự muốn kéo đi út tới tiệm Mc.donal để đi ấy biết phần ăn 15 đồng mới gọi là rẻ !

Lúc này Trương Đình ngẩng đầu lên, thò thẻ :”Anh thích ăn món nào? Anh gọi trước nhé !”

“Tôi sao cũng được, cô cứ gọi trước đi, ưu tiên phái nữ.” Tôi cố gắng nở nụ cười, trong lòng đắn đo xem nên đi đâu mượn tiền.

Trương Đình mỉm cười, gọi 1 phần Cá crappie chung (trứng cút chung, bên trên con cá trang trí thành hình dạng con công đang xòe đuôi) , 1 phần ba rọi hầm, rồi hỏi tôi :”Anh thích ăn loại rau nào?” Tôi nhìn thoáng qua thực đơn, hai phần này cộng lại, cho dù phần ai nấy trả thì tôi cũng không đủ tiền mặt, thôi thì cũng không đủ tiền rồi, lòng tôi lại bỗng trở nên thoải mái hơn, tiện thể gọi thêm món rau muống xào tỏi, và thêm tô canh sen nữa.

Bữa cơm này khiến tôi ăn ngồi không yên. Món ăn vừa lên chẳng bao lâu thì tôi lên đi vệ sinh để gọi điện thoại cho Trần Hạo, kết quả là hần ta đang đi công tác ở Quảng Châu, ngày mốt mới về. Phùng Đình thì đang đi ngao du với Uông Bác Văn, những người bạn còn lại khác thì điện thoại không được, nhanh nhất cũng phải tới nay mới rảnh, sao bọn này ai cũng sống bận rộn như thế vậy, xem ra chỉ mình tôi là vô công rồi nghề nhất.

Chưa giải quyết xong vấn đề tiền bạc khiến tôi ăn cũng chẳng ngon miệng, những lời đi út dặn dò cũng quên sạch cả. Trương Đình thỉnh thoảng lại hỏi thăm tình hình nhà chúng tôi, tình hình công việc của tôi, tôi nói toẹt từ a-z, thái độ Trương Đình bỗng chuyển dần từ đơn đả nhiệt tình sang lạnh nhạt một cách rõ rệt, tôi cũng không để tâm lắm vì tôi biết nếu lát nữa tôi nói với cô ấy nhờ cô ấy trả tiền bữa cơm này, thái độ chắc sẽ còn tệ hơn.

Tôi chợt nhớ tới bài viết của 1 cô gái trên mạng có ghi rằng cô ta đi coi mắt, đối phương dù là cách ăn mặc, tướng tá, cách ăn nói đều rất tuyệt nhưng khi kết thúc buổi coi mắt, vì đối tượng đòi chia tiền ra trả nên ăn tượng anh ta đã giảm hẳn trong mắt cô gái. Rất nhiều comment đều chê bai anh chàng nhỏ nhen không đáng mặt đàn ông. Xem ra loại người đi coi mắt mà bắt con gái trả tiền như tôi chắc chắn sẽ mãi mãi bị ô danh trên lịch sử rồi.

Sau khi ăn xong cơm, điện thoại tôi bỗng reo lên, là Hà Nhã điện cho tôi.

“Biết bán CS không? ” Giọng điệu Hà Nhã luôn cứng nhắc như vậy, cũng may là tôi đã quen rồi.

“Biết chứ, không chỉ biết mà level bán CS của tôi cũng tương đối được đấy. Khi học đại học tôi và mấy đứa con trai cùng lứa đã tham gia thi đấu bán CS ở trường trung học Bắc Kinh, nếu không phải có trường đã chơi xấu mời người đoạt hạng 2 giải CS toàn quốc tôi thì thì không chừng chúng tôi đã đoạt giải nhất chứ không chỉ là giải nhì rồi.”

“Vậy giờ anh đang ở đâu?”

Tôi nói Hà Nhã biết địa điểm của tôi, còn hỏi thêm câu : “Có chuyện gì không?”

“Anh chờ tôi ở đó, tôi tới ngay.” Không đợi tôi trả lời, Hà Nhã đã tắt máy luôn. Tôi đành ngậm ngùi, đối diện cô gái xinh đẹp mà ngang bướng thế này tôi còn cách nào khác nữa, nhất là khi cô ta lại là em sinh đôi của phó tổng nữa chứ.

Khi Hà Nhã tới cũng vừa lúc phục vụ đang mang hóa đơn lên, tổng cộng 184 đồng.

Trương Đình đang nhâm nhi húp canh sen, như không thấy hóa đơn được đưa lên. Tôi cũng mỉm cười phong độ với nhân viên phục vụ : “Chờ một lát nhé. “

Tôi kéo Hà Nhã ra ngoài hành lang, khẽ giải thích tình hình với cô ta, sau đó lấp bấp hỏi cô ấy xem có thể cho tôi mượn ít tiền không, đồng thời hứa tuần sau sẽ trả ngay khi tôi nhận được lương.

Đương nhiên tôi biết làm thế này sẽ rất mất mặt, chắc chắn sẽ bị Hà Nhã khinh thường cho xem. Nhưng đắn đo suy tính, tôi thà bị Hà Nhã xem thường, dù gì tôi cũng luôn bị cô ta đá kích cười nhạo rồi, ghê lở không sợ cùi mà.

Quả đúng như tôi nghĩ, Hà Nhã liếc xéo tôi kinh bị và châm chọc : “Không phải đấy chứ? Đàn ông như anh lại dám đi coi mắt mà không mang tiền? Hành vi nhục nhã này đáng lẽ không nên xảy ra đối với anh !”

Nhờ cậy người khác thì đành phải hạ mình, tôi chẳng dám nói lại một câu, cười ngượng ngùng.

Cũng may Hà Nhã không tiếp tục mỉa mai nữa : “92 đồng phải không? Tôi cho anh mượn 100 luôn đây ! “

“Ừa?” Tôi ngớ ra 1 hồi, nhắc Hà Nhã : “à 148 đồng.”

“Tôi biết nhưng có 2 người mà đúng không? Chia đôi ra mỗi người còn 92 đồng , đâu có sai.”

“Vậy không hay lắm, lần đầu coi mắt đều là con trai trả tiền cả.” Nói thật tôi cũng rất tán thành chia đều nhưng miệng lưỡi thế gian, tôi cũng không phải là Don Quixote, không dám một mình chống chọi với cội xay gió.

“Lại nữa rồi.” Hà Nhã khinh khi: “Tại sao đàn ông thì cứ phải trả tiền, anh cảm thấy phụ nữ chúng tôi không trả nổi tiền à?”

“Tất nhiên không phải rồi, nhưng lần coi mắt đầu tiên mà tiền ai nấy trả thì mất mặt quá !”

“Lần đầu coi mắt mượn tiền người ta thì không mất mặt à?”

“.....” Tôi cảm thấy nghẹn giọng. Thật là anh hùng không gặp thời, nay không có tiền, cả quyền phát ngôn cũng không còn rồi.

Thấy tôi không nhận tiền, Hà Nhã nói : “Anh ngại chứ gì, thôi được, tôi đi nói giúp anh.”

Tôi vẫn chưa kịp phản ứng, Hà Nhã đã xông vào trong như tên lửa.

“Chúng tôi ai trả phần nấy, cô hãy thanh toán nửa số tiền trong thẻ này là được.” Hà Nhã đưa thẻ tín dụng cho người phục vụ đó. Trương Đình có chút ngạc nhiên nhìn hai chúng tôi.

“Có gì kỳ lạ chứ? Tự ăn thì nên tự trả, người ta đâu có thiếu nợ chị.” Hà Nhã nói rất tự tin.

Sắc mặt Trương Đình khó coi hẳn, móc trong ví ra tờ 100 đồng, “Bụp” 1 tiếng đập lên bàn : “Tôi không cần tiền thôi nữa, cho anh đấy. Thật keo kiệt, người gì thế này?”

Tôi thật sự muốn chui tọt xuống gầm ghế. Ngược lại Hà Nhã không tỏ ra yếu thế mà còn nói rất hùng hồn : “Bất chị tự trả phần mình mà đã không vui rồi. Làm ơn chị có chút tinh thần tự lập được không? Có vài chục đồng mà cũng dám bắt người ta trả.”

“Không phí lời với cô làm gì.” Trương Đình vợ lấy túi xách, đóng cửa cái rầm ròi bỏ đi trong bực tức.

“Làm vậy.... có vẻ không tốt lắm !” Nếu Trương Đình quay sang mách di út tôi, chắc tôi không còn mặt mũi làm người nữa.

“Sao hả? Trách tôi làm hỏng chuyện tốt của anh à? ” Hà Nhã trừng mắt nhìn tôi bất mãn.

“Không, không, không” Tôi vội lắc đầu, cho tôi mượn thêm hai quả gan tôi cũng không dám trách Hà Nhã. Trong chốc lát sau tôi cũng nghĩ thông suốt, cứ mặc kệ, lớn thế này đâu phải lần đầu mất mặt, chuyện đã xảy ra dù có hối tiếc cũng vô ích.

“Phục vụ, đừng quên thói quen cho tôi nhé.” Đã thế này rồi, nếu không lấy 8 đồng đó thì thật uống.

Hà Nhã: “.....”.

Ra khỏi quán ăn, Hà Nhã cho tôi đứng chờ bên đường, một mình cô ta lái chiếc Hummer qua.

Vừa lên xe, tôi giật cả mình, 2 ghế ngồi phía trước cách nhau cũng xa quá đấy. Mấy màn giành giật tay lái hay diễn trong phim thật sự không thể xảy ra trên chiếc xe này, vì cần bàn là tay không đủ dài. Khoang xe nhìn vào là biết ngay đã có sửa sang qua rồi vì lớp da thật bọc ở ghế sau lại có hình Hello kitty. Màu sắc khoang xe và màu ghế cũng tô điểm khá nhiều sắc hồng, thật uống cho chiếc Hummer. Một chiếc xe kiêu hãnh mà lại bị trang trí ra vẻ nữ tính thế này, khiến đầu tôi liên tưởng tới Như Hoa (1 vai diễn nam giả nữ trong phim hài của Châu Tinh Trì)

“Hey, đã thôi đại gì rồi mà anh còn đi coi mắt, có lú quá không ? ” Vừa lái, Hà Nhã bỗng nói ra câu thế này.

“Đi út tôi bắt tôi đi đấy. Nhưng sau này tôi thật sự muốn tìm bạn gái thì chắc cũng phải đi coi mắt thôi. “

“Tại sao ? ”

“Lập trình viên như chúng tôi, cuộc sống cứ quanh quẩn như vậy làm gì còn có cơ hội gặp người thích hợp, đừng nói là thích hợp, muốn tìm một cô gái cũng khó nữa là.” Những điều tôi nói đều là thật, những lập trình viên trong công ty trước đây của tôi, cả khối thặng 27, 28 tuổi mà vẫn chưa có bạn gái.

“Không gặp được sao? Xi. ” Hà Nhã không đồng ý : “Mà dù có cho anh gặp phải anh cũng đâu có theo đuổi nhỉ?”

Ý gì vậy? Tôi cảm thấy khó hiểu. Ngay lúc ấy, Hà Nhã dừng xe trước cửa một quán Net Bar.

Lúc đó tôi mới biết thì ra Hà Nhã có hẹn bắn CS với người ta, mỗi bên có 5 người nhưng bên Hà Nhã lại vắng người đột xuất nên cô ta đành lôi tôi qua.

Đã lâu tôi không tới Net Bar rồi, kể từ khi ký túc xá có nối mạng. Trong ấn tượng của tôi thì các Net Bar đều đầy mùi khói thuốc, một bầu không khí không thông thoáng do đặt quá nhiều máy móc chi chít, những tiếng la hét khi chơi trò chơi, những người hút thuốc lê la, những ghế ngồi dơ không thể tả, đầy vỏ hạt dưa, hạt com trong khe bàn phím.

Nhưng Net Bar mà Hà Nhã dắt tôi tới thì lại khá sáng sủa, không khí cũng rất trong sạch. Khi bước vào cửa thì có một cô gái mặc áo sùan xám, tươi cười hỏi : “Hai khách phải không ạ?” Lại còn “mấy khách”, sao giống trong nhà hàng thế !

Hà Nhã nói tên 1 người, cô gái gật đầu : “Hãy theo tôi sang bên này.” Và dắt chúng tôi vào trong Net Bar, lúc đó tôi mới phát hiện Net Bar này không giống Net Bar thường có nhiều máy đặt trong sảnh, mà nó chia thành nhiều phòng nhỏ, trang trí cứ y hệt như khách sạn 5 sao vậy.

Cô gái dắt chúng tôi tới bên ngoài 1 căn phòng rồi mở cửa giúp chúng tôi. Trong phòng đặt 5 máy vi tính, đã có sẵn 2 nam 1 nữ ngồi đó. Hà Nhã giới thiệu tôi với họ và sau đó 2 chúng tôi ngồi ở 2 máy sát bên trái.

Đây là hệ thống máy tính tuyệt nhất tôi thấy trong Net Bar từ trước tới nay, đây cũng là lần đầu tôi thấy màn hình LCD to như thế này, gần bằng tivi nhà tôi rồi đấy. Con chuột thì khỏi bàn, ngay cả tấm lót chuột cũng là hiệu ICEMAT, 300 đồng 1 tấm đấy. Tủng PC và bàn phím có design rất tuyệt, tôi không rành về mảng này nhưng nhìn cũng đủ biết giá cả chắc chắn không rẻ.

Tôi hỏi nhỏ Hà Nhã : “Ồ đây lên mạng 1 tiếng bao nhiêu tiền vậy?”

“Không phải hội viên thì 50, hội viên 35. ”

Tôi suýt té xuống ghế. “Đất thế này, cô cũng biết bây giờ trong người tôi chẳng còn xu nào cả mà.” Dù tôi còn tiền thì có đánh chết cũng không tới bar đất tiền thế này đâu.

“Yên tâm, tôi trả luôn phần anh.”

“Vậy thì quá.” Chưa kịp nói dứt lời, Hà Nhã đã trừng mắt nhìn tôi, tôi đành nuốt luôn 2 chữ ” tốt rồi ” trong cuống họng. “Có người mời là thích nhất rồi, xài chùa thì chỉ có 1 chữ Sướng “.

Hà Nhã thò tay sang ngắt vào cánh tay tôi : “Lôi thôi. ” Đây gọi là tay đau nhưng mát lòng, nhất là biểu hiện tình nghịch của Hà Nhã khi ngắt tôi đã khiến lòng tôi trở nên lâng lâng khó tả.

Cuộc thi bắt đầu. Hà Nhã bắt kẻ chơi trò gì cũng đều là cao thủ cả, những đợt bắn tia xuất thần nhập hóa, thấy người giết người, gặp phật giết phật. Bên đối phương và 3 người còn lại bên nhóm tôi cũng không phải hạng vừa, bắn rất tuyệt. So với họ tôi giống như là người mới học, chỉ có tác dụng mồi lửa như đối phương mà thôi.

Bên tôi có 3 người sắp hết mạng, trong quá trình thi đấu họ cứ cần nhần tôi mãi khiến lòng tôi càng rối bời, tới phút cuối thì ngay cả làm mồi như cũng làm không xong.

2 tiếng sau, bên tôi bị thua với tỷ số 21:38. Hai thằng kia đập con chuột 1 phút : “Chán chết đi được, đáng ra chúng ta có thể thắng rồi. Này, cậu chơi kiểu gì vậy? Đánh tẹt thế là cùng.”

Tôi còn chưa trả lời thì Hà Nhã đã giành nói : ”Đừng trách người khác, mấy người cũng có hơn gì đâu. Nếu mấy người lợi hại tý thì chúng ta đã có thể 4 chọi 5 rồi. Chỉ biết đùn đẩy trách nhiệm, có phải đàn ông không vậy? “

Hai tên đó xấu hổ cúi gầm mặt. Tôi mới chợt phát hiện từ đầu chí cuối Hà Nhã chẳng hề trách móc lấy tôi một lời, mà còn nói tốt cho tôi nữa, thật là người tốt mà. Xem ra trước kia tôi đã nhìn lầm cô ấy rồi, trong lòng tôi thầm xin lỗi Hà Nhã.

Vừa ra khỏi cửa Net Bar, mặt mày Hà Nhã biến sắc ngay : “Sao anh ngốc vậy? Đánh boxing không xong, bóng bàn không xong, ngay cả chơi game cũng không xong luôn. Chẳng phải anh suốt ngày chơi game lúc còn học Đại học sao? Phí cả 4 năm học? “

Đây là logic gì cơ? Chơi game không giỏi là phí 4 năm học, nhưng mà sao Hà Nhã lại biết 4 năm đại học tôi toàn chơi game miết nhỉ? Tôi vừa nói vừa ngớ ngẩn ra : “Lúc này ở Net Bar chẳng nói câu nào cả, sao bây giờ lại tính sổ với tôi vậy?”

“Anh là do toi dốt tôi, không lẽ nói anh trước mặt bọn họ sao? Chẳng khác nào tự tát mình bạt tai? Nói anh ngốc thì đúng là ngốc mà, vậy cũng không nghĩ ra.”

“.....”

“Thôi bỏ đi, nhà anh ở đâu? Tôi đưa anh về.”

Để Hà Nhã trả tiền net tôi đã rất ngại rồi, bây giờ nào dám phiền cô ấy đưa tôi về nữa: “Không cần phiền cô, tôi tự đi xe bus về được rồi. “

Hà Nhã trừng mắt nhìn tôi: “Sao anh rắc rối thế, nói tiếng ”ừ, cảm ơn” chẳng phải là được rồi sao? Thế nào? Nói anh vài câu mà đã giận rồi, nhõ nhen quá đây. Anh có phải đàn ông không? “

Thật là oan uổng mà, tôi biết người đẹp chẳng bao giờ có lý lẽ gì để tranh cãi cả. đành leo lên xe thôi.

Xe chạy được không lâu, di út điện thoại tới, tôi vò đầu bứt tai xong đành phải ấn nút nghe.

“Thằng nhóc này bị gì hả? Lần đầu coi mắt mà dám để con gái trả tiền à? Không còn tiền trong túi thì nói 1 tiếng, di út cho là được rồi, cháu làm mất mặt nhà mình quá. Thật là! Sau này di út còn mặt mũi nào gặp người khác nữa? “

Tiếng di út oang oảng, cả Hà Nhã cũng nghe thấy: ” Tại sao lần đầu coi mắt thì không được để con gái trả tiền? Logic gì thế? Anh đưa máy cho tôi, để tôi nói chuyện.” Hà Nhã vừa nói vừa đưa tay sang tính giật chiếc điện thoại của tôi.

Cũng may ghế ngồi khá xa nên Hà Nhã mới với không được, tôi xoay người qua, ngoan ngoãn xin lỗi di út: “Dạ, là cháu sai rồi, lần sau cháu không dám nữa đâu.”

“Ý gì thế này? Anh sai thì cũng như là tôi sai rồi. Anh muốn chết hả? ” Tôi quả thật rất điên đầu. May mắn là di út không tra hỏi tiếp nữa.

“Lần này tha cho cháu đó, tuần sau cháu qua đây, di út vẫn còn những ứng viên khác cho cháu, cháu mà làm như thế nữa thì di không tha đâu nhé.”

Tình cảnh này, tôi nào dám nói không, đành gật gù đồng ý.

Tắt điện thoại xong, tôi chờ đợi Hà Nhã tính sổ với tôi.

“Là di út của anh? Lợi hại thật đấy.” Thái độ Hà Nhã bỗng dịu lại. “Thế nào? Tuần sau lại đi coi mắt à? Anh vội tìm bạn gái như thế sao? “

“Tôi vội bao giờ, là mẹ tôi vội đấy chứ. Hiện giờ tôi hoàn toàn không nghĩ tới việc tìm bạn gái. Cô thấy tôi nghèo thế này thì sao mà tìm bạn gái chứ? ” Nhìn sắc mặt Hà Nhã hơi lạ, tôi vội nói thêm: “Tôi không có ý nói là phụ nữ tham tiền, cũng không nói là tiền bạc quan trọng hơn tình yêu, chỉ là tiền bạc là nền tảng, với lại nếu cô yêu một người thì phải mong người ta hạnh phúc, cái đó cũng cần tiền mà đúng không?”

“Nói cũng đúng. ” Hà Nhã gật đầu, hỏi tôi: “Anh sinh năm mấy? “

“Năm 81”

“Hay là tôi giới thiệu chị tôi cho anh?”

“Cô đùa gì thế này ! ” Nếu không có thất an toàn chắc đầu tôi đã tông vào xe rồi.

“Phản ứng kịch liệt thế? Chị tôi hơn anh có 1 tuổi thôi mà đúng không? Có cần phản ứng tới như vậy không? ” Hà Nhã có chút bất mãn.

Giờ tôi mới biết thì ra Hà Nghệ cũng là dân 8x, lợi hại quá đấy, mới trẻ tuổi thế đã làm phó giám đốc.

“Không liên quan tới tuổi tác. Chỉ là nói đùa như thế cũng hơi quá 1 tý rồi đấy.” Tuy tới tận bây giờ, tôi chỉ gặp Hà Nghệ 1 lần vào hôm đi theo Lý Hàm, nhưng tôi đã cảm nhận được hết vẻ uy nghiêm của một Phó tổng như Hà Nghệ, tôi cũng hơi cảm thấy run sợ khi nói chuyện với Hà Nghệ.

“Ý anh là thế nào? Chị tôi có điểm nào không tốt? Không xinh hay sao? Hay là khí chất không tốt? Chẳng phải anh nói kinh tế là nền tảng của tình yêu

mà, nền tảng của chị tôi đủ hùng hậu rồi, tại sao anh lại chê chị tôi? ” Hà Nhã bất mãn với câu trả lời của tôi.

“Cô hoàn toàn hiểu nhầm ý tôi rồi, là do tôi cảm thấy điều kiện của chị cô quá ưu tú rồi, người thì xinh xắn khỏi phải chê.... ”

Hà Nhã cười và ngắt lời: “Cám ơn đã khen ngợi.”

Tôi nói tiếp: “lại còn thông minh nữa.” Ngày đầu tới công ty tôi đã nghe nói rằng Hà Nhã học hành cực siêu, 23 tuổi đã lấy được học vị thạc sĩ công nghệ thông tin California. “Và rất giàu có. Sắc đẹp, trí tuệ còn có cả tiền tài, nếu chỉ có 1 trong 3 thứ 3 đó cũng đỡ, còn chị cô có đủ 3 thứ, đối với một người đàn ông bình thường mà nói thì họ cảm thấy rất hổ thẹn, nào còn dám ảo mộng tơ tưởng gì nữa.”

“Anh nói cũng có lý.” Hà Nhã gật đầu đồng cảm: “Từ khi chị tôi bỏ đầu tư lên làm giám đốc thì người theo đuổi chị ấy đã giảm đi hẳn so với tôi. Về cơ bản thì hầu như là chẳng còn ai cả, tôi cũng đang rất thất vọng, xem ra đúng là do nguyên nhân này rồi.”

“Chắc chắn rồi, chẳng phải có câu tục ngữ là Ếch nhái mà đòi ăn thịt thiên nga sao? Thực ra ếch nhái như thế này đã là rất can đảm rồi, đa số ếch nhái ngay cả suy nghĩ cũng chẳng dám nữa là.”

Hà Nhã cười lên: “Vậy thì sao anh không thử làm một con ếch nhái can đảm đi? Nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn thì sao? Thế này nhé, tôi sẽ sắp xếp cho hai người coi mắt một bữa.”

“Tuyệt đối đừng!” Tôi lắc đầu lia lịa : ” Xin cô làm ơn tha cho tôi. Bầu bạn với vua chúa như làm bạn với cọp, tôi không dám.”

“Tên nhát gan.” Hà Nhã sắp nói thêm gì đó thì chuông điện thoại cô ấy reo lên làm gián đoạn câu chuyện.

“Biết rồi, tôi về ngay.” Tôi phát hiện thái độ và giọng điệu Hà Nhã khi nói điện thoại y hệt chị cô ấy.

Cúp máy xong Hà Nhã ái ngại bảo: “Xin lỗi nhé, tôi có việc gấp nên không thể đưa anh về rồi, anh xuống xe bên đường nha.”

Về tới chỗ trọ, anh bạn chung phòng đang xem phim với một cô gái áo đỏ. Bạn chung phòng tôi tên là Phương Hải, là nhân viên kinh doanh trong một công ty chuyên bán laptop xe, miệng lưỡi tên này ngọt ngào vô cùng, nhờ cái miệng mà có thể dụ cả chim từ trên cây bay xuống chảo dầu. Thông thường mỗi cuối tuần hẳn ta đều đưa bạn gái về nhà qua đêm, có nhiều lúc những cô này cũng không phải cùng một người, theo cách mà Phương Hải nói thì anh ta đã là từng trải qua trăm người. Và cuối cùng là mỗi tối cuối tuần tôi đều đi vào giấc ngủ dưới những tiếng thở hổn hển, khiến tôi đến tối nằm mơ toàn những chuyện không nên.

Tối nay cũng chẳng ngoại lệ, sau 9h, Phương Hải đưa cô gái ấy vào phòng, trong phòng phát ra những âm thanh của đôi trai gái đang cố gắng để tạo ra nhân loại mới. Tôi để ý thời gian một lúc, trong lòng thầm ngưỡng mộ Phương Hải, tên nhóc này lại có thể kéo dài tới tận 1 giờ đồng hồ mới ngừng. Và chỉ sau 10 phút thì trong phòng lại có tiếng động, khiến tôi bất giác nhớ tới bộ phim võ hiệp lúc nhỏ từng xem, ” Thần Biên”.

Tối đó tôi không quên tắt điện thoại đi, chủ nhật tôi thường nướng tới tận 11h mới từ từ thức dậy. Điện thoại vừa mở đã nhận được cuộc gọi.

“Sáng sớm mà đã tắt máy rồi? Tôi gọi anh cả buổi sáng rồi đấy.” Giọng Hà Nhã cứ oang oang không dứt bên đầu dây bên kia.

“Xin lỗi nhé, tôi mới vừa thức dậy.”

“Anh là heo à?” Tôi cảm giác thật sự mình là kẻ thích bị ngược đãi thì phải, Hà Nhã mắng tôi là heo nhưng ngược lại trong lòng tôi lại cảm thấy có chút gì đó ngọt ngào.

Hà Nhã ra lệnh trong điện thoại: “Sau này không được tắt máy, nghe rõ chưa? Phải mở máy suốt 24h cho tôi.”

Tôi chưa kịp trả lời, Hà Nhã lại hỏi: “Anh ở phòng số mấy?” Hôm qua tôi chỉ nói với cô ấy địa chỉ nhà tôi, chứ chưa nói lầu mấy, phòng mấy.

“703”

“Anh chờ đấy, tôi qua đó ngay.” Hà Nhã chẳng thèm hỏi ý kiến tôi là đã cúp máy ngay.

Tôi cầm điện thoại trên tay, ngó người ra một hồi, sau đó cuống cuống lên như bị con ong chích vào. Tôi bay vội ra ngoài phòng khách, đồ đạc vứt đầy cả ra, vỏ hạt dưa thối trước tới giờ cũng đã chất đống, trên bàn thì bày ra cả đống bịch đựng các loại đồ ăn vặt, mấy cái bát đựng com vứt chỗ này một cái, chỗ nọ một cái, thức ăn thừa trong chén đã vón cục, cái tên Phương Hải trước giờ thì chỉ biết rửa chén mỗi khi tới giờ com thôi. Trên salon và dưới đất thì đồ vớ, quần áo loạn xá cả, thậm chí còn có cả những chiếc quần lót.

Cảnh tượng thế này sao có thể để Hà Nhã thấy được, tôi đành cầm chổi lên, dùng tốc độ nhanh nhất để hót vỏ dưa rồi sau đó cầm túi đựng rác, vội vàng dọn hết tất cả bịch đồ ăn vặt vào túi, rồi ném mấy chiếc bát này vỏ trong nôi ở nhà bếp, đẩy nắp lại, chạy ra ngoài tiếp tục hót vỏ dưa, những vỏ vụn khó hót đành dùng tay vơ tất vào túi. Trên salon vẫn còn vỏ và quần áo và cả quần lót, tôi cũng mặc kệ là của ai, thẳng tay cuộn lại ném tất cả vào máy giặt.

Đẩy nắp máy giặt xong thì có tiếng chuông cửa.

“Đội lạt.” Tôi vừa la lên vừa chạy vào bếp rửa tay rồi ra mở cửa.

“Anh đang làm gì thế? Ở nhà mà thở hổn hển vậy à?” Hà Nhã thắc mắc hỏi tôi.

“Có à?” Tôi cố gắng điều hòa hơi thở mình lại.

“Đây là chỗ ở của anh à?” Hà Nhã tò mò nhìn xung quanh : “Giảm dị nhưng cũng khá sạch sẽ, đối với con trai mà nói cũng hiếm có lắm rồi.”

“Có gì đâu, lâu lắm rồi chưa quét dọn, hơi bẩn một tý.” Tôi cười ngại ngùng.

“Woa, cái gì thế này?” Hà Nhã ngạc nhiên la lên, dùng 2 ngón tay cầm một sợi gì đó màu đỏ từ trên ghế máy vi tính lên.

Tôi nhìn kỹ thì suýt ngất xỉu, lại là chiếc quần lót của con gái. Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ nửa đêm hôm qua Phương Hải và cô gái đó còn ra ngoài này.....? Nhưng dù như thế cũng đừng làm chuyện ấy trên ghế tôi chứ?

“Ồi, gớm quá.” Hà Nhã cầm lên xem kỹ rồi ném thẳng ra xa.

“Hèn gì anh thở hổn hển như vậy.” Giọng điệu Hà Nhã nghe có vẻ chua chát: “Thật xin lỗi, xem ra tôi đã làm phiền anh rồi.”

Đúng lúc đó Phương Hải vừa ngáp vừa cùng bạn gái hân tã bước ra khỏi phòng.

“Woo, thằng nhóc này trở nên siêng năng từ bao giờ nhỉ? Sáng sớm đã quét nhà.....” Mắt tôi như nổi lửa phừng phực, chỉ muốn nhảy lên vỗ lấy thằng nhóc đó nuốt trôi vô mồm mà thôi. Phương Hải cũng nhìn thấy Hà Nhã, biết điều không nói tiếp nữa.

Nhưng Hà Nhã đã hiểu rõ mọi chuyện, nửa cười đùa nhìn tôi bảo: “Vậy là chẳng bao giờ quét dọn cả chứ gì?”

Tôi đỏ tía cả mặt, vội vàng chuyển đề tài: “Đừng rồi, cô tìm tôi có việc gì?”

“Ờ, tôi đang muốn đi dạo, nhưng thiếu một người khuôn vác.” Hà Nhã mở miệng nói ra một cách rất tự nhiên, cứ như thể tôi sinh ra đã là kẻ hầu người hạ cô ấy vậy. Thật là ức hiếp người quá đáng.

“Ừ, không thành vấn đề.” Tôi khinh miệt tính đại gái của mình.

Ngay khi xuất phát, tôi chợt nhớ rằng từ lúc thức dậy tới giờ vẫn chưa đánh răng, rửa mặt. “Chờ lát nhé, tôi đi rửa mặt đã.”

Khi tôi đang đánh răng trong bếp, Phương Hải đi tới chỗ tôi và nói: “Thật là lợi hại quá, tao phục mày thật đấy, mày quả là cao thủ.”

Tôi nhìn Phương Hải với ánh mắt kỳ lạ, trên khuôn mặt hân toát ra vẻ kính phục, chẳng giống giả vờ tí nào cả.

“Phục tôi việc gì cơ?”

“Cô ta.” Phương Hải chỉ về phía phòng khách: “Mày đúng là lù khù vác cái lu chạy, làm chuyện khiến người ta phải giật mình. Đẹp quá, đẹp hơn tất cả mấy cô bạn gái tao cộng lại đấy. Thảo nào mày chẳng bao giờ ra tay cả, cao thủ, cao thủ!” Bình thường Phương Hải cứ chọc tôi là chẳng biết tình tứ là gì, thấy con gái thì không mở miệng nói được một câu ra hồn, đáng kiếp suốt đời cô độc, lẻ loi một mình.

Nhìn vẻ mặt sùng bái của Phương Hải, tôi chẳng nỡ đánh tan ảo tưởng của hân, cứ để hân tràn trề niềm tin vào cuộc sống đi.

“Bây giờ mới biết đấy à!” Cảm giác được người ta ngưỡng mộ thật tuyệt.

Nếu ai cũng tiêu tiền như Hà Nhã, có lẽ những người kinh doanh trên đời này sẽ cười tới thức giấc quá. Thông thường người ta chọn một đồng quần áo rồi mang vào thử cả ngày, sau đó mới chọn 1 vài cái hợp ý trong số hàng hà sa số đó để tính tiền. Như mấy tên nghèo như tôi thì càng khó phải nói, khi thử đồ nhất định là sẽ thử từng cái một. Hà Nhã thì trước hết là chọn một mớ quần áo to đùng rồi ôm cả vào phòng thử đồ, chưa đầy 10 phút sau đã mang vài cái áo ra, ném cho tôi một câu: “Lấy hết mấy bộ trong kia rồi theo tôi đi tính tiền.” Tôi thật sự không hiểu tại sao cô ta có thể thử xong nhiều đồ như thế trong một thời gian ngắn ngủi như vậy.

Mua mỹ phẩm. Cô bán hàng đưa một chai nước hoa, Hà Nhã xịt vào trong không khí rồi hỏi tôi: “Mùi vị thế nào?”

Tôi chẳng rành mấy vụ này, chỉ trả lời qua loa: “cũng được.”

Sau đó Hà Nhã nói rất nhanh gọn với cô bán hàng đó: “Mỗi loại của dòng nước hoa trong mùa này đều lấy cho tôi một chai.”

Mua giày thì càng kinh khủng. Hà Nhã đi nhanh như bay dọc theo chiếc kệ giày dài ngoằn, lúc thì sờ đôi này một cái, lúc lại sờ đôi khác, đi tới hết quầy Hà Nhã thấy hai tay tôi trống rỗng, bèn nổi cáu: “Anh làm gì thế?”

“Tôi chẳng làm gì cả!” Khó hiểu vô cùng.

“Ồi trời, sao ngốc thế? Hề tôi chạm đôi nào thì anh lấy cho tôi đôi đó. Thật là ngốc quá đi!” Hà Nhã lắc đầu lia lịa: “Lần nữa nhé.”

Đi dạo nửa buổi trưa với Hà Nhã, tôi thể nghiệm sâu sắc cái gọi là tiền tiêu như nước, và cũng thể nghiệm được cái gọi là tiền nhiều ném chết người. Tóm lại là trên người tôi bị cả đồng đồ đặc bực to bực nhỏ đè sập ngạt thế, cả người tôi như một cái núi đồ đặc di động, tôi tin cảnh tượng đó nhất định rất

hoành tráng, vì mấy người qua đường chẳng ai không nhìn tôi với ánh mắt cứ như thấy người ngoài hành tinh cả.

“Hà, Hà Nhã, có thể nghỉ chút được không? Tôi thật sự đi hết nổi rồi.” Tôi thở phì phò, chẳng còn hơi để kêu réo cô ta nữa, gắng gượng đi theo Hà Nhã ở phía trước.

Hà Nhã quay sang nhìn tôi, cười phì: “Bộ dạng anh lúc này thú vị thật. Anh ngồi nghỉ ngơi tý đi.” Hà Nhã móc điện thoại ra gọi, 1 phút sau, có 2 người cao to lực lưỡng như thiên binh thần tướng xuất hiện trước mặt tôi.

Hà Nhã lên tiếng nói với hai người đàn ông đó : “Chỗ cũ.”

Hai người đàn ông tươi cười vác đồ đạc rời khỏi.

“Họ là ai thế? ” Tôi thắc mắc.

“Tôi là VIP của trung tâm mua sắm này, họ có dịch vụ chuyên đi theo vác đồ và đưa hàng tới tận nơi cho tôi.” Hà Nhã vừa nhin cười vừa nói.

“Vậy, vậy.....” Tôi ngồi phịch xuống thêm xi măng, giận tới nỗi nói không nên lời.

“Giận hả? ” Hà Nhã cười hí hửng ngồi xuống bên tôi, vặn nút bình nước suối, đưa tới miệng tôi: “Uống nước đi, xem anh kia, mồ hôi đầm đìa cả rồi.”

Hà Nhã kề sát vào tôi, trên người cô ấy có một mùi hương rất đặc biệt, cả người cô ấy như tựa cả lên người tôi, cánh tay tôi như thể chạm phải cái gì đó mềm mềm, cổ họng tôi bỗng dưng hơi thất lại, trên mặt như nóng rạn lên, tôi vội nhận lấy chai nước, đổ xộc vào miệng.

“Vương Vũ.” Hà Nhã gọi tên tôi, mi mắt cong dài nháy nháy, giọng điệu có vẻ hơi khác thường: “Sao anh nghe lời thế nhỉ? Tôi kêu anh làm gì thì anh làm đó?”

Tôi lại uống ngụm nước, nín thở tim đang đập thình thịch, cố tỏ ra bình tĩnh: “Có cách nào khác sao? Ai bảo chị cô là sếp tôi chứ !”

“Là vì lý do đó. ” Hà Nhã truy hỏi.

Tôi hơi thụt người về phía sau, che giấu sự ngượng ngùng của mình, oang oang nói: “Chứ còn gì nữa? Vì miệng com, cô bảo tôi nhảy sông Hoàng Phố tôi cũng chịu .”

“Thế à? ” Ánh mắt Hà Nhã có vẻ có chút gì đó thất vọng.

Tìm tôi bỗng đập loạn xạ trong thoáng chốc, về thấp vọng trong mắt Hà Nhã kể cả mấy người mù cũng nhận ra, chẳng lẽ cô ấy đang ám thị điều gì với tôi sao? Nhưng tôi đã bình tĩnh lại rất nhanh, tôi nghĩ trưa hôm nay Hà Nhã đi mua sắm điên cuồng, tôi không biết rốt cuộc cô ấy đã tiêu hết bao nhiêu tiền, đoán là ít nhất cũng phải trên 10 ngàn. Số tiền tất nhiên bây giờ đều do chị cô ấy chi trả rồi, còn nếu cô ấy có chồng, đây chắc chắn sẽ trở thành trách nhiệm mà chồng cô ấy phải gánh vác. Hà Nhã là cô công chúa xinh đẹp, chỉ có hoàng tử mới xứng với cô ấy. Trong lòng tôi khẽ thở dài, ếch nhái có can đảm cách mấy cũng chỉ là một con ếch nhái, mãi mãi chẳng bao giờ có thể sánh đôi với thiên nga.

“Đi thôi. ” Hà Nhã đứng dậy: “Dạo cả nửa buổi trưa, anh mời tôi ăn com nhé! “

“Tôi vác đồ cho cô nửa ngày trời, sao lại còn bắt tôi mời ăn com? ” Không phải tôi keo kiệt, nếu có thể mời Hà Nhã dùng bữa thì tôi vui mừng còn không hết. quan trọng là vì trong túi tôi hiện giờ tiền quá ít ỏi.

“Chẳng phải anh nói thông thường đàn ông hay mời com sao? “

“Tôi nói là khi coi mắt, và chẳng phải cô nói là nam nữ bình đẳng... sao?” Hà Nhã trừng mắt nhìn tôi, ánh mắt đầy sát khí, giọng tôi không hiểu sao tự dưng nhỏ dần.

“Anh làm nhảm nữa đi ! “

“Nhưng tôi chẳng có nhiều tiền, tôi còn phải chờ tiền com và tiền xe cộ nữa.” Tôi tỏ vẻ đáng thương.

“Đâu có bảo anh mời tôi đi ở quán ăn sang trọng gì, Mc.Donald, KFC anh cũng không trả nổi sao? “

Tôi lắc đầu. Hà Nhã nổi nóng: “Anh được lắm, CLB còn đi nổi mà không mời nổi một phần Mc.Donald, không muốn mời thì thôi.” Nghe xong, Hà Nhã hăm hăm bỏ đi.

Tôi vội chạy theo giải thích: “Không phải, đó là CLB của di út tôi. Tôi tới đó đâu cần trả tiền, bằng không thì có đánh chết tôi cũng chẳng thể đến nơi đó. Tôi đã thất nghiệp cả tháng, hết tiền thật rồi.”

“Là như thế à.” Hà Nhã dừng bước, suy nghĩ một tý: “Vậy mua cho tôi 1 chiếc bánh nướng được không? 1 chiếc bánh nướng cũng không được à?”

Tôi vội chạy ù ra ngoài mua 1 chiếc bánh về.

“Sao chỉ mua 1 chiếc, anh không ăn sao?”

“Vậy tôi đi mua thêm 1 chiếc.”

Tôi quay người muốn bỏ đi, Hà Nhã gọi lại: “Thôi mặc kệ, chúng ta ăn chung nhé! “

Thế là cô nàng xinh đẹp mua sắm cả buổi trưa hơn 10 ngàn mà giờ đây lại đứng ngoài phố cùng ăn 1 chiếc bánh nướng với tôi như thế này.

“Thơm thật ! ” Đôi mắt Hà Nhã cong lên như hai mảnh trăng khuyết: “Ăn đồ người ta mua đúng là khác thật đấy ! “

Khi đưa tôi về nhà, Hà Nhã còn cất công gọi tôi lại chỉ để cảm ơn: “Cảm ơn bánh nướng của anh, anh chịu mua đồ cho tôi, tôi rất vui. Cảm ơn ! “

Nếu không phải về mặt Hà Nhã rất nghiêm túc thì tôi tuyệt đối sẽ tưởng rằng cô ta đang mỉa mai tôi. Suy nghĩ của người giàu có thật kỳ lạ nhỉ, 1 chiếc bánh mà cũng có thể vui như vậy.

Đầu tuần mới, tôi chính thức được sắp xếp vào 1 dự án. Sáng 10h tôi phải tham gia họp dự án đầu tiên ở Mythory. Đây là dự án hợp tác với 1 cty Ấn Độ, vì thế phải tham gia điện thoại với lập trình viên bên Ấn Độ.

Học anh văn bao nhiêu năm, ngoại trừ trong giờ học, tôi chưa bao giờ dùng tiếng Anh để giao tiếp với người khác, đừng nói chi tới bàn thảo dự án. Tiếng Anh của người Ấn Độ lại nổi tiếng là tệ hại, trước khi họp, tôi rất lo lắng sợ mình không hiểu dẫn tới không thể làm tiếp dự án, vậy thì mất mặt quá, làm sao còn mặt mũi làm việc trong cty. Biết thế tôi đã rửa tai cho sạch sẽ đã.

Khi cuộc họp bắt đầu, người Ấn Độ giới thiệu về yêu cầu dự án, tôi đóng tai lên nghe, lắng nghe với thái độ rất nghiêm túc còn hơn cả lúc thi nghe chuyên cấp, chỉ sợ mình sẽ nghe sót từ. Ngữ âm của người Ấn Độ quả là khủng bố, nếu tôi nói tiếng Anh kiểu đó trong giờ học thế nào cũng bị thầy cô tát cho mấy bạt tai rồi sau đó kéo ra ngoài làm mồi cho con chó bêgiê nhà họ.

Cũng may phần lớn tôi đều nghe hiểu, xem ra coi nhiều mấy loại đĩa phim lậu tiếng Anh cũng có ích đấy chứ. Tôi nhìn sơ mấy người khác, ai nấy đều rất tập trung. Tôi hơi thả lỏng, thì ra level mọi người cũng cỡ cỡ.

Lúc buổi họp gần kết thúc, cửa phòng họp bị ai đó đẩy ra, Hà Nghệ nhẹ nhàng bước vào, ngồi vào một góc ở bàn họp. Phó tổng vừa tới, sắc mặt mọi người bỗng trở nên không tự nhiên, không khí phòng họp trong chốc lát như trở nên ngột ngạt, xem ra sợ ông chủ chính là bệnh chung của nhân viên Trung Quốc.

“Dự án sắp phải chính thức bước vào giai đoạn thực hiện, thế nào rồi? Cảm thấy có thể gặp vấn đề gì khó khăn không? ” Hà Nghệ đảo mắt nhìn quanh phòng họp. Chúng tôi đều lắc đầu, ai lại dám nói là sẽ gặp khó khăn chứ?

“Rất tốt.” Hà Nghệ gật đầu hài lòng : “Vậy mọi người có suy nghĩ, ý kiến gì về dự án này không? “

Mọi người nhìn nhau, chẳng ai phát biểu. Xem ra lập trình viên đúng là luôn trầm lặng như thế, quen làm việc với máy vi tính nên chẳng biết ăn nói gì cả. Có lẽ sau này tôi phải tham gia nhiều môn ngoại khóa mới được. Bằng không mai một về già sẽ trở thành cha già khó tính, con nít nhìn thấy cũng vòng đường bỏ trốn, tôi mà nuôi thú cưng chắc ngay cả chó mèo cũng ghét, chắc chỉ có thể nuôi mấy loài rắn, rết, động vật máu lạnh cùng nhau trải qua tuổi già thôi.

Ngay khi tôi đang suy nghĩ vẩn vơ chuyện đầu đó thì bị Hà Nghệ gọi đích danh, sắc mặt vui mừng hỏi tôi: “Vương Vũ, thời gian làm việc ở đây của anh ngắn nhất, thấy thế nào? Hiện anh có hiểu biết gì về dự án này? Có thể phát biểu 1 tý không? “

Thông thường mà nói, người cấp càng cao nói chuyện càng khách sáo. Dân gian có câu : “Muốn gặp Diêm Vương, khó qua ải những tên quỷ nhỏ ” có lẽ là đang nói tới tình trạng này. Do đó bình thường thì chúng ta hay có cảm giác thế này, người chức vị càng cao càng dễ nói chuyện. Trên thực tế thì đó là một loại ảo tưởng, người chức càng cao nói chuyện càng khách sáo chỉ là hình thức thể hiện thân phận, người ta chẳng cần trưng mặt to tiếng vì bạn còn lâu mới đủ tư cách. Cũng giống như ông Bush của nước Mỹ, lúc nào trước mặt dân Mỹ cũng tỏ ra rất dễ gần, người ta treu thế nào, dùng tranh biếm họa chọc ghẹo thế nào, phản đối thế nào đi nữa ông ta cũng chẳng hề tức giận, nhưng dân Mỹ vẫn cứ đánh (chỉ là đưa ví dụ, chẳng có phát biểu ý kiến gì về chuyện đúng sai khi đánh Irac !) , căn cứ địa vẫn cứ lập, anh làm gì ông ta nào?

Cho nên tuy Hà Nghệ giờ đây trông có vẻ rất hòa đồng, nhưng tôi chẳng thể nào buông lơ một giây nào cả. Tôi biết nếu tôi không trả lời tốt thì Hà Nghệ cũng chẳng nói gì tôi, không chừng còn an ủi: “Mới vào mà, nói sai cũng là điều bình thường. ” Nhưng trong lòng cô ta nhất định tôi sẽ bị liệt vào danh sách nhân viên tầm thường, ấn tượng ban đầu nếu không tốt, sau này sẽ phải tốn gấp 10 lần công sức để chấn chỉnh lại.

Tôi mất khoảng 10 giây để suy nghĩ đơn giản một chút, sau đó dùng tốc độ nói chuyện vừa phải để giải thích những hiểu biết của tôi về dự án. Tuần rồi ngoại trừ ôn lại Toán học, thời gian còn lại tôi đều dùng để xem 1 số tài liệu liên quan của dự án. Bên Ấn Độ đã dùng thời gian 1 tuần để làm công tác thiết kế trước. Trước kia tôi hay nghe 1 số người trong công ty cũ bảo rằng thiết kế khái quát của chương trình người Ấn Độ làm tốt như thế nào, thế nào, nhưng hiện nay thiết kế mà tôi đang xem cũng rất bình thường, thậm chí có vài chỗ tôi còn cảm thấy rõ ràng họ đã thiết kế nhầm.

Tôi nói ra những điểm thiết kế nhầm mà tôi cảm thấy, đưa ra điểm cải tiến tôi cho là phù hợp, sau đó cũng sẵn tiện đưa ra 1 số nghi vấn mà lúc nãy mấy người Ấn Độ có nhắc tới.

Nói xong hết thì mất khoảng phút, Hà Nghệ tươi cười nghe tôi giải thích xong, gật gù bảo: “Rất tốt, xem ra anh hiểu biết về dự án rất tốt.” Sau đó Hà Nghệ chuyển sang những người khác: “Mọi người còn suy nghĩ gì khác không? “

Tôi đã mở màn, mấy người khác im lặng mãi cũng ngại ngừng nên họ cũng phát biểu một tý cách nghĩ của mình, Hà Nghệ chỉ mỉm cười và khen ngợi cách

nghe của từng người. Xem ra Hà Nghệ đã chịu ảnh hưởng văn hóa Mỹ, là người sắp luôn cổ vũ nhân viên.

Sau khi họp xong trở về chỗ ngoài khoảng nửa tiếng thì Candy điện thoại cho tôi : “Richard bảo anh sang phòng anh ấy một lát. “

Richard là người Mỹ, khoảng hơn 30 tuổi, dáng cao dong dỏng, khoảng 1.9 mét, tóc ngắn màu nâu nhạt, mũi cao, mắt xanh, trông rất đẹp trai. Anh ta hiện là quản lý các dự án cao cấp, phụ trách cả dự án Thượng Hải và bên Mỹ, Ấn Độ.

Nghe tiếng Anh của Richard quả là suôn tai thật, dù gì cũng bắt đầu học tiếng Anh bằng giọng Mỹ, bình thường cũng hay xem phim Hollywood, cộng thêm vừa nãy nghe tiếng Anh của người Ấn, bây giờ nghe tiếng Anh giọng Mỹ chuẩn của Richard quả là một điều hưởng thụ.

Richard kêu tôi sang là để tham dự 1 cuộc họp điện thoại, người họp bên đó lại là bọn người Ấn, tôi tập trung nghe cho hết, người cảm thấy có chút mệt mỏi.

“Giọng địa phương của họ rất nặng nề!” Richard nhìn tôi, cười khi: “Thế nào? Còn nghe được chứ?”

Tôi gật đầu : “Phản lớn nghe được.”

“Vậy anh có thể thuật lại lần nữa nội dung họ đã nói không? “

Tôi cảm thấy có chút kỳ lạ, sao giống thi nghe thế này nhỉ? Tôi thuật lại đơn giản nội dung buổi họp, khi thuật lại, Richard có hỏi tôi vài câu, đó là phần hơi khó nghe, cũng may tôi chỉ cảm thấy khó nghe nhưng nghe hiểu thì sẽ làm được.

“Anh Văn của anh rất tốt, rất tốt. ” Richard dùng từ Extremely Excellent. Người Mỹ thích khen người khác lắm, lớn như thế này, lời đánh giá cao nhất về trình độ Anh Văn của tôi chỉ là lời bình của bố : “Cũng không tồi, nghe hiểu là con đang nói tiếng anh. “

“Tôi không biết anh có hứng thú sang giúp tôi một tay không? ” Richard đưa 1 đồng tài liệu cho tôi. Lúc này tôi mới biết Richard muốn tôi sang làm Team leader cho dự án của anh ta, phụ trách một phần chương trình demo, team còn có 2-3 member khác nữa. Đây là demo cần phải giao tiếp với bên Ấn Độ, nên cần phải có người trực tiếp liên hệ với bên Ấn. Do vấn đề phát âm mà mọi người đã biết đến, đại đa số người Trung Quốc rất khó khăn để lý giải người Ấn Độ nói gì, nên dễ bị sót 1 vài chỗ. Nghe đến đây, sự háo thắng của tôi nổi lên, thì ra khả năng nghe của mình cũng tốt đấy chứ. Tuy không tăng lương nhưng có chút chức vụ cũng còn hơn không.

“Tôi rất có hứng thú, nhưng tôi có cần thông báo với quản lý của tôi trước không? Hay là cần xin phép ai khác không? “

“Chỉ cần nói một tiếng với quản lý của cậu là đủ rồi. Emma đã biết chuyện này, thực chất là do cô ấy đã tiến cử anh cho tôi, cô ấy bảo tiếng Anh của anh rất khá.”

Xem ra sếp quả là tâm tư chẳng đơn giản tí nào, lúc đang họp Hà Nghệ gặp ai cũng tươi cười và khen ngợi, chẳng ai ngờ trong lòng cô ấy đã đánh giá từng người hết rồi, điểm này có chút...nham hiểm đấy. Tôi nhanh chóng nhận thức rằng mình đã sai lầm, Hà Nghệ đánh giá cao tôi, nên có thể nói là cô ta có con mắt nhìn người, đúng là Bá Lạc tái thế. Ừ, nói vậy nghe được hơn.

Nhưng làm Team Leader được vài ngày, tôi có chút hối hận. Trong “Spider man” có nói quyền lực càng lớn trách nhiệm càng nặng, nhưng tiếc rằng quyền lực tôi không lớn trách nhiệm không nặng, tiền lương không nhiều, công việc lại nhiều. Mỗi ngày tôi đều bận liên lạc với mấy người bên Ấn Độ, sau đó phân chia nhiệm vụ cho member trong team, bản thân tôi thì chịu trách nhiệm triển khai. Còn bên Ấn thì cứ thích liên lạc với tôi vào giờ tan ca, lúc đó Thượng Hải đã tan sở 2h rồi, do đó mỗi ngày tôi đều phải làm tới khoảng 9h mới có thể

về nhà. Những lập trình viên khác của Mythory đều byebye khi hết giờ làm việc, trong văn phòng lúc nào cũng chỉ còn lại mỗi mình tôi lẻ loi.

Nói thế cũng chưa chính xác, Hà Nghệ cũng hay ở lại cty rất trẻ. Nói chung là mỗi khi tôi về nhà cô ta vẫn còn ở lại, ngày thứ năm tôi quên điện thoại trong cty, 10h30 mới sực nhớ nên chạy vào lấy lại, ai ngờ Hà Nghệ vẫn chưa về. Xem ra làm sếp cũng chẳng dễ tí nào cả, nhất là sếp nữ xinh xắn, trẻ trung như Hà Nghệ, đang tuổi thanh xuân mà phải lăn xả công việc như thế, đối với con gái mà nói, tuổi thanh xuân còn quan trọng hơn tiền bạc mà, Tôi nghĩ tới Hà Nhã, mỗi đêm vào giờ này chắc đang ngủ say như chết rồi. Cùng một bảo thai, chênh lệch sao to thế nhỉ? Nhưng Hà Nhã cứ tiêu tiền như thế, Hà Nghệ chắc phải có ý kiến chứ?

Tối thứ sáu tôi ở lại cty họp với bên Ấn Độ, có lẽ vì là cuối tuần nên lần này họ trả lời ngắn hơn, cuộc họp kết thúc trong 20 phút. Tôi thu dọn đồ đạc xong chuẩn bị ra về thì Hà Nhã gọi điện thoại tôi.

“Anh đang ở đâu? “Giọng Hà Nhã y như đang hỏi cung tội phạm.

“Ở cty.”

“Chưa về nữa à? Coi cty là nhà mình hả? Đàn ông có tham vọng sự nghiệp nhỉ? ” Hà Nhã trêu chọc.

“Tại chị cô giao nhiệm vụ cho tôi cả đấy. ” Nói tới đó, tôi bỗng hơi lo lắng sẽ bị Hà Nghệ nghe thấy, âm thanh vội giảm xuống ngay. “Còn cách gì nữa chứ, vì miếng cơm mà !”

“Sao thế? Chị tôi đừng chạm tới anh à? Bất mãn hả? Có cần tôi truyền đạt cho anh không? “

Tôi vội tỏ ra trung thành: “Không, không, tôi kính trọng chị cô lắm, tấm lòng trung thành trời đất có thể chứng giám.”

“Đừng lòi thôi, sang CLB đánh cầu lông với tôi nhanh lên. “

“Tôi đâu đánh lại cô. “

“Vốn là để tra tấn anh thôi mà, cần gì anh đánh hơn tôi chứ.”

“.....”

“Ồ, cty anh giờ vẫn còn người khác sao? ” Hà Nhã tỏ ra bí ẩn, hỏi tôi.

Tôi nhón chân lên, nhìn xung quanh : “Hình như chẳng còn ai nữa, nhưng tôi không biết chị cô về chưa? Cô ta cách chỗ tôi rất xa, tôi không thấy được.”

“VẬY anh chờ tôi ở công ty nhé, tôi qua đón anh ngay. Làm việc cả ngày, ngồi xe buýt mệt lắm nhỉ? Sẵn tiện nếu chị tôi chưa về thì tôi vào chào hỏi một tiếng luôn. ” Thực ra Hà Nhã cũng có lúc rất biết quan tâm tới người khác đấy chứ, tôi thầm nghĩ.

Nhưng hôm nay Hà Nhã không ở lại tặng ca.

” Kỳ lạ, cả tuần nay cô ấy đều ở lại tặng ca đấy.” Tôi và Hà Nhã bước vào thang máy : “Chị cô cũng vất vả lắm, còn cô sao tham chơi thế? Xài tiền như thế kia mà chị cô chẳng có ý kiến sao? “

“Cô ấy là chị tôi, có thể ý kiến gì chứ? Với lại tiền tôi tiêu đâu có nhiều.” Chỉ một buổi trưa tiêu hết 100 ngàn còn gọi là không nhiều, đúng là nhà giàu có khác.

“Nhưng cô đâu thể nào mãi dùng tiền của chị cô, đúng không? Lỡ sau này chị cô kết hôn rồi thì sao? Hoặc lỡ cô kết hôn thì sao? Chẳng nhẽ lại vùi tiền chị cô nữa? “

“Tất nhiên là không được rồi.” Hà Nhã cố tình nhấn mạnh : “Tôi có thể bán thân đổi tiền mà, lần đầu gặp tôi chẳng phải anh đã nói thế là gì? “

“Đã bảo lúc đó phải dỗ thằng bạn nhậu xin thôi mà. Sao vẫn nhớ dai thế? “

“Đương nhiên rồi, tôi nhớ cả đời đấy. ” Cô ta trừng mắt liếc tôi: “Như thế thì khi tâm trạng không tốt tôi mới có cớ trù dập anh chứ. “

Tôi thích nghe những lời như thế, nếu có thể suốt đời ở bên Hà Nhã, bị đánh đập tôi cũng cảm thấy vui sướng, thư giãn gần gũi cũng đâu có gì không tốt. Đúng là đại gái mà!

Tôi đột nhiên nảy sinh hứng thú đối với công việc của Hà Nhã, cô ta cũng chẳng còn bé nữa, không lẽ cứ ăn chơi suốt ngày thế này sao?

“Cô làm nghề gì vậy? Có thể nói tôi biết không? ” Lúc lên xe, tôi hỏi Hà Nhã.

“Đây là vấn đề riêng tư cá nhân đúng không? Nếu anh là bạn trai tôi thì tôi sẽ nói anh nghe, anh có phải không? “

Tôi đương nhiên hy vọng là phải rồi, tự nói thầm trong bụng. Chẳng hiểu nổi cái này sao lại có thể gọi là riêng tư cá nhân chứ, nhưng Hà Nhã đã nói thế thì tôi còn dám hỏi gì nữa.

“Sao không nói gì vậy? Giận à? Nhỏ nhen vậy sao? ” Hà Nhã vừa lái xe vừa quay sang nhìn tôi.

“Không có, chỉ là tôi không có gì để nói thôi.”

“Xì, khinh miệt anh. ” Hà Nhã nói một câu mập mờ, khó hiểu đó rồi tập trung lái xe, chẳng nói với tôi câu nào nữa.

“Anh nhanh nhẹn chút nữa được không? Đánh tẹt thế này, có phải đàn ông không? Chẳng có thần kinh vận động gì cả. ” Cầu lông thì tôi đánh chẳng tốt mấy, nhưng mức độ chịu đựng trù dập thì ngày càng tăng rồi.

“Cái cô muốn chẳng phải là đánh thắng tôi sao?”

“Không phải đánh thắng anh. ” Hà Nhã sửa lưng tôi: “Mà là trù dập anh. Nhưng sao tôi có cảm giác lúc này mình là bảo mẫu trong nhà trẻ, đang chơi đùa mới mấy đứa con nít thế nhỉ? “

Thời buổi này làm người khó quá, bị đánh, bị mắng đã đành, đằng này còn phải nghĩ cách làm sao để cho người đánh đập mình vui vẻ một chút nữa chứ.

Lúc đó đi út xuất hiện ở CLB. Bình thường đi út rất ít tới CLB, mọi việc đều có người giúp việc lo liệu, mỗi ngày đi ấy chỉ đi thăm mỹ viện, dạo phố, rảnh rồi thì ra nước ngoài chơi, leo núi Alpen xem mặt trời mọc, hay là sang Maldives tắm nắng. ...

“Cháu tới chơi đấy à. Cô này là ...” Đi út nhìn Hà Nhã và hỏi.

“Đây là bạn cháu – Hà Nhã, còn đây là Đi út.” Tôi giới thiệu.

“Chào đi.” Hai mắt Hà Nhã cong như vầng trăng non, rất ư là lễ phép mỉm cười chào Di út. Tôi cảm thấy Hà Nhã có vẻ đối xử với ai cũng rất thân thiện, ngoại trừ đối với tôi.

“Bạn cháu à?” Di út nhìn tôi, nở nụ cười ẩn ý, quan sát Hà Nhã một hồi : “Xinh thật đấy, hai đứa sang đây ngồi nói chuyện với Di út nhé.”

Di út dẫn chúng tôi sang phòng nghỉ ngơi trong CLB, gọi cho mỗi người một ly nước.

“Cháu đang làm nghề gì vậy?” Vừa ngồi xuống, Di út đã nắm tay Hà Nhã và hỏi.

“Cháu làm thiết kế ạ.” Tức chết tôi rồi, tôi hỏi thì bảo là riêng tư cá nhân, Di út hỏi một câu thì ngoan ngoãn nói ngay.

“Làm nghệ thuật à, hèn gì rất có khí chất.” Di út tươi cười nhìn Hà Nhã.

Tiếp đó, giọng điệu Di út hết như đang điều tra hộ tịch, hỏi tất tần tật tình trạng gia đình Hà Nhã, tôi cũng nhờ thế mới biết thì ra bố Hà Nhã là viện trưởng một học viện đại học, mẹ là chuyên viên giám định trang sức. Ông bà nội vẫn còn sống, hiện đang ở Mỹ, một gia đình bề thế, hoàn hảo.

Di út còn hỏi cả tuổi tác Hà Nhã, Hà Nhã do dự một lúc rồi nói với giọng khá nhỏ, tôi cảm thấy hơi tò mò, lần trước tôi không hỏi, Hà Nhã vẫn khai báo tuổi tác (Đương nhiên là của chị cô ấy, nhưng dù gì cũng giống nhau cả), sao lần này Di út hỏi thì có vẻ ngại trả lời thế nhỉ?

Chắc có lẽ lần trước hờ miệng nói ra, tôi thầm trách Di út, rõ ràng biết tuổi tác là đại kỵ của phụ nữ, còn hỏi thẳng thừng như thế, sao không đổi cách thức hỏi chẳng hạn như là Hà Nhã tuổi con gì, thế có phải là tốt hơn một chút không? Tôi rất lo bản tính bướng bỉnh của Hà Nhã mà bộc phát thì thôi hết biết.

Cũng may từ đầu tới cuối Hà Nhã đều tỏ ra rất dịu hiền, còn ngoan hơn cả con mèo tam thể đuôi ngắn giống Nhật Bản nằm trong lòng Di út nữa kia. Ngồi bên cạnh cô ấy khiến tôi bỗng có chút ái ngại.

“Cách giáo dục gia đình cháu chắc là nghiêm khắt lắm nhỉ?” “Xem ra Di Út rất kết tính chất nhu mì của Hà Nhã rồi, di rất đồng cảm hỏi han.

“Vâng, bố mẹ cháu cứ luôn dạy cháu con gái quan trọng nhất là phải dịu dàng, lễ phép.”

Tôi đang cầm ly nước uống, suýt bị sặc chết, nước miếng nhiều nhào cả lên áo. Hà Nhã rất nhanh chóng đưa cho tôi 1 tờ khăn lau, rất cẩn thận lau sạch nước ở trước ngực tôi.

“Cháu cẩn thận chứ, sao uống nước mà cũng sặc thế?” Di út trách.

Nhìn Hà Nhã đang lau chùi giúp tôi, có thể nói rằng tôi không biết nên làm thế nào, chuyện gì xảy ra thế này? Ngày tận thế tới rồi à? Con cọp cái trong thoáng chốc trở thành cô mèo nhỏ. Nhưng cái đau trên đùi khiến tôi hiểu rằng thì ra chưa tới ngày tận thế, cọp cái vẫn là cọp cái. Một tay Hà Nhã thò xuống dưới bàn véo mạnh vào đùi tôi một cái, ánh mắt như toát ra luồng ánh sáng lạnh lẽo đầy tính uy hiếp, tôi “Á” nhẹ và vội vàng cắn răng lại không dám lên lời.

“Lại gì nữa?”

“Không, không có.” Tôi ráng chịu đựng đau, cố gượng nở nụ cười.

Khi về, Di út bảo tôi tiễn đi.

“Không ngờ thằng oắt con này cũng có mắt thẩm mỹ.” Giọng điệu Di Út tỏ ra rất tán thưởng. Xem ra Di út đã hiểu lầm rồi, tôi tính giải thích thì nghe Di út nói rằng: “Hèn chi lần coi mắt trước cháu làm cái trò đó, cũng phải thôi, چرا được cả công chúa thì sao mà thêm a hoàng nữa chứ. Di út cũng ái ngại rồi đây, cộng hết mấy con bé đi đã tìm cho cháu cũng chẳng xinh bằng Hà Nhã. Nhưng sao không nói với di sớm? Báo hại di phải vất vả tìm kiếm cho cháu.

Nói tới đó, Di út ngập ngừng, tôi vừa tính đính chính, Di út lại tỏ ra tiếc nuối điều gì đó: “Chỉ mỗi tội lớn hơn cháu 1 tuổi, nhưng thôi, thấy cô ta xinh như thế, lớn vài tuổi cũng chẳng sao, tính tình thì dịu dàng thế này, thời buổi bây giờ khó tìm con gái ân cần, dịu dàng lắm, đứa nào cũng nhe nanh khoe vuốt cả, toàn do bộ phim “Cô nàng ngổn ngáo” gì đó mà ra cả, con gái thì tất nhiên là phải dịu dàng, chu đáo mới là tốt chứ. Vốn dĩ ngày mai tính sắp xếp coi mắt cho cháu, xem ra bây giờ không cần thiết nữa. Di đi nói một tiếng với bọn họ đã. “

Tôi bỗng dưng không muốn đính chính quan hệ giữa tôi và Hà Nhã nữa, có thể trốn mấy vụ coi mắt, có gì không tốt đâu.

“Xinh lắm, thực sự xinh quá đi mất!” Trước khi về Di út còn thốt lên, “mấy cô xinh xinh thì phải cẩn thận một chút, cháu phải đối xử với người ta thật tốt, con gái như thế, lỡ là một chút sẽ bị người ta cuốn đi mất. “

Trở về CLB, xa xa tôi đã thấy có một thằng nào đó đang ngồi đối diện nói cười gì đó với Hà Nhã. Hà Nhã tỏ ra chán chể, đứng dậy muốn bỏ đi.

Thằng đó nắm lấy cổ tay Hà Nhã: “Đừng đi, thấy anh có thành ý như thế, ngồi lại nói chuyện một tý đi chứ?” “Thì ra là mấy vệ tinh, nhưng tôi cảm thấy ghét hành vi của thằng này, người ta đã từ chối mà còn mặt dày ép người ta, thật là không có phong độ, như thế thì khác gì với lưu manh chứ?

Tôi thấy trên gương mặt Hà Nhã nở nụ cười rất tươi, cô ấy lễ phép nói với thằng ấy: “Xin anh buông tay ra được không?” “

Thằng ấy quá quắc hơn, cười tí tøn : “Em ngồi xuống nói chuyện.....”

Hà Nhã quay người một cú, tôi cảm thấy mắt mình đang bị hoa, chưa kịp nhìn rõ động tác của Hà Nhã, thằng ấy đã bị Hà Nhã bẻ tay ra phía sau lưng, như một con tôm khô bị phơi lên. Hà Nhã kéo tay lên cao, thằng ấy cứ la lên “ui da, ui da”, mặt thì áp chặt lên mặt bàn, nước miếng chảy cả ra.

“Sau này chưa được phép thì đừng bao giờ nắm tay con gái, biết chưa? “Nói xong, Hà Nhã đẩy tay một cái, thằng ấy bay ra khỏi chiếc bàn, đụng cạnh cách vào mấy chiếc ghế, té cái rụp.

Trong phòng nghỉ còn khá nhiều khách, nghe tiếng động ai nấy cũng tò mò quay đầu sang nhìn.

Thằng ấy tức tôi bò dậy, ” mẹ kiếp, mày muốn chết đấy!” Tên đó lao về phía Hà Nhã như con sói dữ tợn, tôi vội vàng chạy sang tính can hấn lại. Tuy Hà Nhã đánh boxing rất lợi hại nhưng đây chẳng có gắng tay gì cả, trong tình thế thông thường, khi gặp một thằng chó điên như thế, con gái rất dễ bị thua thiệt.

Tôi vừa chạy được vài bước thì thấy Hà Nhã nhấc chân phải lên, tung một cước nhanh như chớp vào ngay cằm của thằng ấy, thằng ấy chưa kịp phản kháng gì đã bị Hà Nhã diệt gọn rồi.

Lúc ấy cằm tôi cũng xém bị trẹo, cũng may lần trước trong WC nữ tôi có chống đỡ nếu không chắc cũng giống thằng này mất. Dĩ ưt nói rất đúng, Hà Nhã quả nhiên không phải cô nàng ngòn ngọt, cô ta đích thị là cô nàng nguy hiểm.

Hà Nhã giải quyết thằng ấy xong, phui phui tay như chẳng có chuyện gì xảy ra cả, quay lại tươi cười hỏi tôi: “Dĩ ưt anh nói gì về tôi?”

“Sao cô biết Dĩ ưt tôi nói về cô?”

Hà Nhã chẳng một chút khiêm tốn: “Thông minh như tôi chẳng lẽ lại đoán không ra à?”

“Còn nói gì nữa, khen cô xinh đẹp, có khí chất. “

“Thật đấy chứ?” Hà Nhã mở to mắt, trông rất phấn khởi: “không có chê câu nào hết sao?”

“Cũng có một câu, nhưng chẳng có gì cả. Dĩ ưt chê tuổi cô hơi lớn một chút.”

“Tôi chỉ hơn anh có 1 tuổi thôi mà đúng không? Dĩ ưt anh rất không hài lòng à? Không hài lòng ở mức độ nào?” Hà Nhã tỏ ra hồi hộp, như đang chờ phiên xét xử cuối cùng.

Tôi nhìn cô ta với ánh mắt kỳ lạ: “Dĩ ưt tôi hài lòng hay không có quan trọng lắm sao? Dĩ ưt tưởng cô là bạn gái tôi nên mới nói thế thôi, làm gì mà hồi hộp như vậy chứ?”

Hà Nhã tròn mắt nhìn tôi. “Bị người ta nói lớn tuổi, là phụ nữ đều sẽ hồi hộp.”

“Đi đánh cầu lông!” Hà Nhã cầm chiếc vợt, đứng dậy.

“Đánh nữa à? Chúng ta đổi trò khác đi nhé. “Đánh không lại còn bị chi chiết, tất nhiên là tôi không muốn chơi tiếp nữa rồi.

“Vậy thì đánh boxing?” Nói tới boxing, hai mắt Hà Nhã như phát sáng.

“Cầu lông. ” Thái độ tôi trở nên vững chắc vô cùng, cầm lấy chiếc vợt mà đi đến sân cầu.

Nếu tôi biết trước ngay sau đó chúng tôi sẽ gặp phải ai trên sân cầu thì thà bị Hà Nhã đánh sưng mặt trên sân đấu boxing, tôi cũng quyết không chơi trò đánh cầu lông chết tiệt này.

Chúng tôi vừa bước tới sân cầu, giữa đường nhảy ra một tên cản trở, một thằng con trai cản hai chúng tôi lại, mỉm cười với Hà Nhã : “Chào em, anh là Từ Hoán Ân, nghe đồn em đánh cầu lông rất lợi hại, có thể đánh một ván với em không?”

Tôi nhìn Từ Hoán Ân, một cảm giác rợn người đã dâng trào từ dưới lòng bàn chân, nếu Hà Nhã là cô gái đẹp nhất tôi từng thấy trong cuộc sống thực tế thì Từ Hoán Ân chính là chàng trai điển trai nhất tôi đã gặp trong cuộc sống thực tế. Hấn ta và Hà Nhã cứ như được ông trời chọn cùng một nguyên liệu, cùng lúc dùng tay trái và tay phải để tạo ra vậy. Dáng vẻ Từ Hoán Ân hệt như được nhà điêu khắc tuyệt vời nhất khắc từ tảng đá hoa cương có chất liệu tốt nhất, gương mặt góc cạnh rõ nét, khối ngũ tuần tú, tôi cứ luôn cảm thấy mình đã là người đẹp trai nhất trong số những lập trình viên, nhưng so với Từ Hoán Ân, tôi chẳng khác người trong hang đá chưa được tiến hóa hoàn chỉnh.

Thân hình Từ Hoán Ân cũng rất khỏe đẹp, chiều cao khoảng 1m8, bờ vai rộng, lúc này hấn đang mặc chiếc áo thun bó Adidas cổ tròn, cánh tay như khiến tay áo phồng to ra, trước ngực như có hai mặt vợt bóng bàn nhô lên. Bỗng dưng tôi cảm thấy rất tự ti, co bờ vai lại.

Lúc đầu Hà Nhã có chút ngần ngại ra, nhưng nhanh chóng đổi một gương mặt đầy tươi cười: “Vâng, không thành vấn đề. Anh đánh bên này nhé.”

Hà Nhã chạy đến chỗ tôi đứng, lại gần nói nhỏ với tôi: “Đẹp trai quá, đẹp trai quá!” Giọng điệu tràn ngập niềm phấn khích không kìm nén được, đúng là mê trai. Hà Nhã vừa nói vừa đẩy tôi ra: “Nhanh lên, đi ra sân bên kia mau, đừng có choáng chỗ.”

Mọi người hay bảo đàn ông thấy sắc bỏ bạn, xem ra đàn bà cũng chẳng hơn bao nhiêu. Tôi đành đứng sang sân bên kia, trong lòng tràn đầy căm hận đối

với ông trời. Sao ông trời cũng yêu phú chê bần như thế nhỉ? Lúc ban đầu khi tạo ra con người, giống loại người mặc áo Adidas như Từ Hoán Ân thì được điều khắc tinh tế chỉnh chu, mỗi bộ phận đều đã được chỉnh hoàn hảo rồi mới đưa xuống trần gian, còn loại người mặc hàng nhái Baleno, Jeanswest thì chỉ cần trực tiếp đục vài lỗ trên đầu rồi quăng xuống trần gian là xong chuyện, thật là bất công.

Trình độ cầu lông của Từ Hoán Ân quả là cao hơn tôi rất nhiều, nhưng công bằng mà nói, tôi cảm thấy so với Hà Nhã hẳn ta vẫn còn kém một chút xíu. Trong lòng tôi đang mong chờ Hà Nhã sẽ dạy dỗ tên Từ Hoán Ân một trận tôi bởi như với tôi và Trương Diệu, trù dập thân xác hần, sỉ nhục tinh thần hần, chà đạp linh hồn hần. . . , đẹp trai thì sao nào, trên đời này cần nhất chính là năng lực thực tế.

Nhưng đẹp trai quả là có sự khác biệt, khi Hà Nhã đánh cầu lông với Từ Hoán Ân, cô luôn nương tay với hần, lúc nên đập cầu thì không đập, lúc cần phát cầu thì không phát, y như là đang đưa cầu tới tận vợt Từ Hoán Ân. Và mỗi lần Từ Hoán Ân thắng một ván thì Hà Nhã lại vô cùng vui mừng khen ngợi: “Anh lợi hại thật. ” “Anh đúng là đẳng cấp chuyên nghiệp. ” “Sau này dạy em có được không? ” Giọng nhừa nhựa khiến dạ dày tôi như muốn trào axit chua.

Đánh được một lúc, Hà Nhã bảo tôi mang khăn cho cô ta lau mồ hôi.

Khi đưa khăn, tôi nói khẽ với Hà Nhã: “Cô không cảm thấy giọng cô rất kinh tởm à? Cô 26 tuổi rồi, tưởng mình còn nhỏ lắm sao?”

“Không cần anh quan tâm, anh là gì của tôi chứ? ” Hà Nhã liếc xéo tôi, dùng sức đập lên bàn chân tôi một cú.

“Ui da.” Tôi hét lên 1 tiếng rồi khụy xuống ôm chân mình. Hà Nhã chẳng thèm ngó ngang tới tôi, tiếp tục quay về đánh cầu với Từ Hoán Ân.

Tôi thật sự không thể nào nhìn cảnh Hà Nhã ồng a ồng ẹo trước mặt Từ Hoán Ân nữa, thật là, chỉ có đàn ông mới thấy con gái đẹp và nhũn chân, nào có người đẹp nào nhìn thấy điển trai mà cuống quýt cả lên cơ chứ? Con gái thời nay thật không biết thẹn thùng là gì cả.

Tôi quay đầu bỏ đi, tính sang phòng đánh bóng bàn tìm vài người mở trận chiến cho thỏa cơn u uất trong lòng. Chưa đi được 2 bước, Hà Nhã đã gọi tôi lại: “Anh khoan đi, tôi khát nước, mua chai nước cho tôi đi. ”

Tôi quay đầu lại, cúi kinh hỏi: “Uống nước gì? ”

Hà Nhã không hề để ý tới thái độ của tôi, chuyển sang hỏi Từ Hoán Ân: “Anh cũng khát rồi phải không? Uống chút gì không? Nhờ anh ta mua luôn một lần.”

Từ Hoán Ân mỉm cười với tôi: “Nước suối là được. Cám ơn.”

Tôi không thể nhịn nổi nữa: Hai người ở đó tình tứ với nhau, để tôi như tên sai vặt chạy đi mua nước, tại sao chứ? Vương hầu tướng sĩ, phải có chí khí đàn ông, hùng hồn lên nào ! Trong lòng tôi tự khích lệ.

“Tôi không được khỏe, hau người tự đi mà mua lấy. ” Đây là lần đầu tôi chống đối Hà Nhã, trong lòng hơi ray rứt, chẳng dám nhìn vào mắt Hà Nhã.

“Vậy để tôi đi được rồi.” Từ Hoán Ân đặt vợt xuống, chạy tới vỗ vai tôi: “Anh sang đó nghỉ nhé, anh uống gì? ”

Từ Hoán Ân nhìn rất chân thành, so sánh với nhau thì hành vi của tôi y như kẻ tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi. Thật xui rủi, người đã điển trai cũng thôi rồi, sao ngay cả tính cách cũng thua người ta luôn rồi.

Hà Nhã cũng nhận ra, khi Từ Hoán Ân đi mua nước, cô ta đã nói với giọng khinh khinh: “Anh xem người ta kia, đẹp trai đã đành, lại rộng lượng, nhìn lại anh xem, kêu anh đi mua nước cũng không chịu, nhỏ nhen gần chết. Hèn chi người ta nói tướng do tâm sinh, xem ra chẳng hề nói sai tí nào cả. ”

Tôi không dám nói Hà Nhã, chỉ có thể hết lời nói xấu Từ Hoán Ân: “Chẳng qua là mua nước thôi mà, có thể chứng tỏ điều gì chứ? Đẹp trai thì nhất định là phẩm chất tốt sao? Ông Tinh Vệ đẹp trai rồi chứ? Chỉ là một tên đại Hán gian, và còn Nazi nữa kia, cũng là tên giết người ngông cuồng thôi, tên nào chẳng đẹp trai? Không chừng hần ta chỉ là tên bám víu chuyên lừa gạt phụ nữ ”

“Anh lắng mà người ta như thế chỉ có thể chứng tỏ 1 đạo lý: người tốt nhìn ai cũng ra người tốt, người xấu nhìn ai cũng ra người xấu. Người ta nói là khi say nhìn hoa hoa cũng say chính là đạo lý này. ”

Lúc ấy Từ Hoán Ân mua nước về. Khi ba chúng tôi ngồi xuống nói chuyện phiếm, Hà Nhã hỏi Từ Hoán Ân: “Anh làm nghề gì? ”

Từ Hoán Ân cười cười, nói rất tùy ý: “Tôi làm ngoại thương, bây giờ đang tự mở một công ty nhỏ, cũng chỉ là làm bù ra thôi.”

“Woo, anh lợi hại quá. ” Hà Nhã la lên một cách khoa trương, làm tôi ngồi bên cạnh cũng giật cả mình.

Nếu đổi lại người khác ngạc nhiên như thế tôi có thể lý giải nhưng chẳng phải bản thân chị Hà Nhã cũng rất trẻ mà đã làm phó giám đốc rồi sao? Có cần tỏ ra ngạc nhiên dữ dội thế này không? Dấu vết giả tạo cũng đã quá rõ ràng rồi.

“Cô có khoa trương quá không? Chị cô chẳng phải cũng là. . . ” Tôi chưa nói hết câu, Hà Nhã đã liếc xéo tôi, đồng thời giẫm một cú thật đau lên bàn chân tôi.

“Trẻ thế này đã tự mở công ty, anh thật là lợi hại quá đi. ” Hà Nhã nhìn tôi, cố tình hỏi: “Anh hình như mới tìm được việc cách đây không lâu đúng không? ”

Đây chẳng phải là cố tình khiến người khác khó xử hay sao? Hà Nhã nhất định là cố tình. Lúc này tôi chẳng qua chỉ nói Từ Hoàn Ân một câu không chừng là tên bá mồm, có cần trả đũa thế này không? Thật là thâm hiểm quá. Tôi thật sự muốn đứng phắt dậy bỏ đi cho rồi nhưng làm như thế chỉ khiến tôi càng thêm mất phong độ. Tôi gắng gượng nén dòng máu tươi đang nghẹn ngay cuống họng xuống, cố nở nụ cười mỉm trên mặt để khiến mình cảm thấy còn chút phong độ : “Ừ, không sai. Thật xấu hổ quá. “

“Có gì xấu hổ cơ chứ, chẳng qua là tôi may mắn hơn chút thôi. ” Thấy nụ cười mỉm cùng gương mặt khiêm tốn của Từ Hoàn Ân, tôi thật sự muốn xông lên đánh một cú lặn xuống sàn, sau đó bay vào đá một cước cho thành đầu heo. Tại sao đánh hấn à? Tôi tiểu nhân đây, được chưa? Nhưng tôi nhìn thấy thân hình đầy cơ bắp của Từ Hoàn Ân, ý thức rằng cho dù có đánh thì cũng đánh chẳng lại, ôi, thật là ông trời vô lương tâm, ông sẽ chết không yên thân đâu.

Có vẻ Hà Nhã đã nhìn thấu tâm tư tôi, hỏi tiếp : “Anh lợi hại thế chắc là học cao lắm nhỉ? Anh tốt nghiệp trường nào? “

“Cũng tạm được, tôi học quản trị kinh doanh, năm ngoái mới lấy bằng MBA của Harvard”

“Trời! ” Hà Nhã lại càng la lên một cách phô trương, gương mặt đăm chiêu : “Sao lại như thế chứ? Anh lợi hại quá rồi. Anh nói đúng không? ” Hà Nhã vừa nói vừa chạm cánh tay tôi.

Răng tôi như sắp bị cắt nát ra rồi, nếu tôi là siêu nhân thì tia lửa trong mắt tôi chắc là đã nướng chín Từ Hoàn Ân 2 lần rồi.

“Đúng, đúng là lợi hại thật. ” Tôi gạt gù như rô bốt, mỗi cái gạt đầu đều cảm thấy như có một chiếc búa không lồ đập vào tim mình.

Tán dóc một hồi, Từ Hoàn Ân nhìn đồng hồ rồi đề nghị: “Bây giờ mới hơn 9h30, chúng ta đi quán bar không?”

“Ừ, được đấy.” Hà Nhã hào hứng hưởng ứng, tôi nhìn cô ta đầy bất mãn: phụ nữ bị sắc đẹp làm mờ đôi mắt, bây giờ người ta bảo cô nhảy sông chắc cũng sẽ trả lời “Ừ” mất.

“Tôi không đi đâu, không được khỏe lắm, muốn về nghỉ ngơi một lát. ” Thực tế là do tôi cảm thấy đi bar đắt quá, sợ sợ cũng phải mất vài trăm, đối với tôi thì đây thực sự rất xa xỉ, lớn thế này mà tôi vẫn chưa hề bước chân vào quán bar.

“Không đi thì thôi, chúng ta đi.” Hà Nhã có vẻ không vui.

“Vây cũng được, em chờ ở đây, anh đi tính tiền. “

Sau khi Từ Hoàn Ân đi khỏi, Hà Nhã hỏi tôi: “Tối nay có về anh là lạ thế nào đó, đi quán bar nhé. Đi đi mà.”

“Không đi.” Tôi từ chối thẳng thừng.

“Sao vậy? ” Hà Nhã xích đến gần nhìn tôi chăm chăm: “Giận à? Có phải thấy người ta ưu tú quá nên ganh tỵ không? Cho nên không muốn đi quán bar nữa.”

“Tất nhiên không phải rồi, quán bar đắt tiền quá, tôi không đi nổi, mắc mớ gì phải ganh tỵ với hấn ta chứ? ” Tôi cố ý tỏ ra mình rất bất cần. Trước mặt Hà Nhã tôi cũng không cần che giấu việc tôi không có tiền, dù gì cô ấy cũng biết tổng rồi.

“Là như thế à? Cũng phải thôi, ganh tỵ chỉ có thể xảy ra trong tình trạng thực lực của 2 người không chênh nhau là mấy, anh lệch lạc quá nhiều so với người ta, làm gì có tư cách ganh tỵ. Vây thôi, tôi đi trước. “

“..... ! ! ! ”

Nhìn Hà Nhã hứng khởi leo lên chiếc Audi A6 của Từ Hoàn Ân và chiếc xe lao vút đi, tôi cúi gầm mặt, rầu rĩ đi vào trong CLB. Ngã tư cách đó không xa có mấy quán ăn lề đường, mùi thơm của món thịt dê nướng bốc lên. Thức ăn là thứ tốt nhất để loại bỏ tâm trạng không vui trong lòng, hôm nay uất ức cả buổi tối rồi, cũng là lúc phải mua chút gì đó lấp bụng thôi, cũng là để tự an ủi chính mình một chút.

Cô gái bán thịt dê nướng cỡ độ tuổi tôi, trên người cô ta mặc bộ đồ mà dù có chạy tới gãy chân cũng không thể nào mua được ở Thượng Hải, mái tóc có vẻ hơi vàng úa do thời gian dài không được chăm chút, trên mặt có vài chỗ lấm tẩm lọ nghệ, nhìn có chút giống đang ca cải lương. Nhưng nhìn kỹ thì cũng trông rất thanh tú. Tôi cảm thấy phẩm cách của mình có chút dơ bẩn, sao cứ thấy con gái là lại nhìn chằm chằm nửa buổi trời vậy?

Khi tôi đang nhìn cô gái đó thì cô ta có vẻ cũng đang len lén nhìn tôi.

“Vương Vũ, anh là Vương Vũ phải không? ” Cô ấy bỗng nhiên có chút phấn khởi gọi tên tôi.

Tôi ngạc nhiên, nhanh chóng tiến hành lục lọi trong bộ nhớ trong đầu nhưng hồi lâu vẫn chẳng thể nhớ nổi cô gái này là ai.

Cô gái đó cũng nhận ra tôi hơi bị lúng túng bèn nhắc: “Em là Dương Hiểu Lan nè, trước kia hai nhà chúng ta là hàng xóm, lúc còn học cấp 1 chúng ta ngồi cùng bàn đấy, nhớ ra chưa? “

Cách cửa ký ức mở ra trong tích tắc, Dương Hiểu Lan lúc nào cũng cột hai chùm tóc như sừng dê, lúc đi cứ hay nhảy nhót ấy đã hiện ra trong đầu tôi. Từ khi tôi hiểu chuyện thì nhà Dương Hiểu Lan đã ở đối diện nhà tôi, ba cô ấy đi làm ở cùng một công trường với ba tôi, mối quan hệ hai gia đình rất tốt.

Dương Hiểu Lan lúc học tiểu học rất đáng yêu, học rất giỏi, năm nào cũng là lớp phó học tập trong lớp. Còn tôi chính là điển hình của “con sâu làm rầu nồi canh”, lúc lên lớp thì hay nắm bím tóc của mấy cô bạn gái, đánh nhau với bạn học, thường xuyên đi trễ, bài làm văn toàn là chép của người khác. Bà tôi hay vạo tai tôi và bắt tôi học hỏi Dương Hiểu Lan.

Tôi và Dương Hiểu Lan là người của hai cực trái ngược nhau nhưng lại là bạn rất thân, lúc học tiểu học tôi với Dương Hiểu Lan lúc nào cũng nắm tay nhau đến trường, nhưng sau đó bị bạn bè chế nhạo nên không hề nắm tay nhau trước mặt mọi người nữa. Cho tới khi lên lớp 5, vì ba cô ấy bị điều đi công tác nên cả nhà họ đã dọn đi, hôm dọn nhà, tôi và Dương Hiểu Lan đã khóc nức nở. Đó cũng là lần duy nhất tôi – một thằng con trai khóc vì tình cảm.

Sau khi Dương Hiểu Lan dọn đi, tôi mất tinh thần cả tháng trời. Trong một tháng đó, tôi không hề đi học trễ, nộp bài tập đúng hạn, cũng không còn giật bím các bạn gái, mẹ tôi thấy cảnh đó đã lo sốt vó, tưởng rằng tôi bị shock nên bất bình thường, suýt nữa thì dắt tôi đến bệnh viện. Cũng may trẻ con rất chóng quên, một tháng sau tôi hoàn toàn bình phục, bắt đầu tràn trề sinh khí giật tóc bạn gái, chép bài của người khác, mẹ tôi cuối cùng đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn gương mặt tèm nhèm lọ của Dương Hiểu Lan trong làn khói bít bùng và cái lò nung bằng sắt thép vụn, đột nhiên tôi cảm thấy hơi đau lòng, lần đầu tiên tôi cảm thấy thế giới này thật tàn khốc, cô bé ngây thơ đáng yêu ngày ấy đã bị chôn vùi cùng những năm tháng vô tình này rồi. Tôi nhớ người bán quán bên cạnh Dương Hiểu Lan trông hàng giúp cô ta một tý rồi sau đó mời cô ấy đến 1 quán ăn gần đó.

Ngồi trong quán ăn, tôi cảm nhận rõ sự lúng túng của Dương Hiểu Lan. Khi xem thực đơn, biểu tình của Dương Hiểu Lan trông càng mất tự nhiên hơn, ngồi nửa ngày trời mới chọn được món khoai tây xào ớt xanh, sau đó đưa menu cho tôi: “Anh gọi đi nhé.”

Tôi tùy tiện gọi vài món, sau khi phục vụ đi khỏi, Dương Hiểu Lan thỏ thẻ nói với tôi: “Cảm ơn anh, khiến anh phải tốn kém rồi.”

“Bạn cũ mà còn khách sáo thế này.” Tôi rót đầy trà cho Dương Hiểu Lan, hỏi cô: “Chú và đi giờ thế nào rồi?”

Tôi đó tôi mới biết, bố Dương Hiểu Lan về hưu vào khoảng thời gian như bố tôi, mẹ cô ấy sức khỏe không tốt, tốn nhiều tiền để chữa bệnh, trong nhà đã thiếu nợ nhiều vì chuyện đó.

Thành tích của Dương Hiểu Lan vốn rất khá, thi tốt nghiệp được đến 630 điểm, đầu trường đại học trọng điểm có tiếng trong nước, nhưng vì không đủ tiền học phí, bà con cũng đều rất nghèo, thêm đó đã mượn không ít tiền chữa bệnh cho mẹ cô, nên chẳng ai muốn cho vay nữa.

Nghĩ tới khoản tiền vay của nhà nước, Dương Hiểu Lan mua vé xe, một mình tới trường, sau khi tới trường mới biết tiền học phí có thể trả sau nhưng tiền ký túc xá 1300 đồng/ năm thì phải đóng ngay, và tiền học phí có được vay hay không vẫn còn chưa biết.

Dương Hiểu Lan đi lòng vòng trong trường nửa ngày, vào từng dãy lầu xem rồi sau đó quay ra cổng trường, xe bỏ tờ thông báo nhập học vào thùng rác, ra ngoài tìm công việc phục vụ, không còn nghĩ tới chuyện học đại học nữa.

Khi nói đến chuyện này, giọng điệu Dương Hiểu Lan rất trầm trầm, khóe mắt tôi thì hơi đỏ lên. Có lúc quả thật tôi cảm thấy bọn người hoạch định chính sách đầu óc như bị kẹt dính trong cánh cửa, vài ngày trước tôi còn nghe thấy buổi nói chuyện của một chuyên gia nào đó trong chương trình tivi bảo gì mà tiền học phí chẳng hề cao, người tốt nghiệp rồi thì mỗi tháng chỉ tiêu thêm 128 đồng so với người không học đại học là đủ; và còn có tên bộ trưởng ngốc nghếch của bộ giáo dục trước kia nói gì rằng giáo dục xưa giờ chưa hề sản nghiệp hóa, mẹ kiếp (xin lỗi, thực sự không nhịn nổi, xin mọi người tha lỗi), tôi cảm thấy nói chuyện với những người này thật là hoài công vô ích, lần sau nếu ai còn gặp loại rác rưởi chuyên phóng những khí ô uế làm ô nhiễm môi trường này thì hãy lấy cà chua, trứng thối chọi vào họ là tốt nhất, người dân sẽ cảm kích các bạn.

Dương Hiểu Lan nhìn thấy tôi có vẻ buồn rầu, bèn cười nói: “Tình hình hiện nay của em khá hơn rồi, nướng thịt dê còn có thể kiếm tiền được, nhất là hiện tại, bán được thì một buổi tôi kiếm hơn 100 đồng đấy. Tiền nợ của nhà em vài năm nay đã trả gần hết rồi, em còn đăng ký thi tại chức, đã lấy được bằng rồi.”

Tôi bỗng thấy kính nể Dương Hiểu Lan, cái này gọi là hạt đậu hà lan chừng không nát, nấu không chín, đấm không bẹp, xào không nổ, kêu lóp bóp.

“Đúng rồi, em đã có bằng cấp, sao không tìm công việc có chuyên môn nhỉ?”

“Em cũng muốn đấy, đang tìm, nhưng trên đất Thượng Hải người tài nhiều quá, rất nhiều đơn vị xem văn bằng của em xong, không chịu nhận hồ sơ của em, và còn chê em không có kinh nghiệm làm việc, thực ra em nói mỗi ngày bán thịt dê xiên chẳng phải cũng là thu ngân tính tiền sao? Sao lại bảo là không có kinh nghiệm làm việc.” Dương Hiểu Lan cười rất thoải mái, người kiên cường lúc nào cũng lạc quan, tôi biết điểm khó khăn này sẽ không là gì đối với cô, nhưng tôi vẫn hy vọng giúp được cô ấy.

“Hay em đưa sơ yếu lý lịch cho anh, anh đề ý giúp em nhé.”

“Ừ, cảm ơn anh.”

Ăn cơm xong, tôi để lại địa chỉ mail cho Dương Hiểu Lan. Vốn còn định sẽ đưa cô về, nhưng Dương Hiểu Lan bảo rằng giờ đang bán đất, cô thông thường phải bán đến hơn 2h mới dọn hàng, tôi đành về trước.

Về được chẳng lâu thì mẹ điện thoại đến. Di út truyền lời rất nhanh, mẹ đã biết chuyện của Hà Nhã.

“Di út cứ nói cô ấy xinh đẹp, con mau gửi hình qua đây xem.” Mẹ ở bên kia nóng vội như bị lửa đốt.

Trong lòng tôi khó chịu lắm, Hà Nhã lúc này chắc đang rong chơi thả thả với Từ Hoàn Ân rồi, tôi mắc gì phải giả vờ cô ta là bạn gái tôi nữa?

“Con đâu có hình, mới bắt đầu thôi à, cũng không thân lắm, đi út toàn đoán mò.”

“Thế à.” Mẹ hơi thất vọng, nhưng mau chóng kích lệ tôi: “Vậy thì con cố lên, cố nhanh lên.”

Bên kia điện thoại giọng mẹ đang phần khởi chỉ cho tôi các phương pháp lấy lòng con gái mà bà cảm thấy rất đắc chí, kể tới kể lui mất cả hơn 1 tiếng rưỡi, tôi âm ừ qua chuyện, trong lòng đầy hối hận, biết trước nên nói rõ với đi út, coi mất thôi mà, có gì to tát đâu. Giờ vui rồi, khiến mẹ mừng hụt, con dâu xinh đẹp trong mắt bà đang tình tứ với thằng khác trong quán bar, sống cuộc sống xa hoa mê ly. Tôi cảm thấy mình là thằng con bất hiếu nhất trên đời, cứ tiếp tục thế này chắc sẽ bị sét đánh mất.

Cúp máy hồi lâu sau tôi vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng, nằm lăn qua lăn lại trên giường chẳng thể nào ngủ nổi. Khi gần nửa đêm, tôi nghiêm túc suy nghĩ lần nữa, tôi khó chịu là do cảm thấy mẹ mừng hụt à? Tình cảm giữa tôi và mẹ đúng là rất tốt, nhưng tôi chưa hiểu thảo tới mức độ đó. Từ nhỏ tới lớn, tôi gạt mẹ không dưới ngàn lần, sao có thể vì chuyện này mà cảm thấy day dứt, với lại mẹ tôi thuộc tuýp người siêu lạc quan rất có thể chịu đựng, khi bố tôi về hưu, tiền học phí của tôi chưa đóng nổi mà cũng chẳng thấy bà nhăn mày tí nào, vẫn ăn no ngủ kỹ.

Tôi không thể không thừa nhận nguyên nhân mình khó chịu là vì tôi đã thích Hà Nhã, tuy từ lúc đầu tôi đã hiểu giữa tôi và Hà Nhã có một khoảng cách rất xa vời, cô ấy là thiên nga, bay bổng trên trời cao, còn tôi chỉ là một con ếch ngồi dưới đáy giếng, thỉnh thoảng có vài lần thiên nga có thể sà xuống chơi với tôi, tôi cũng mãn nguyện rồi. Nhưng người luôn tham lam, ít ra tới hiện tại, cóc nhái chỉ hy vọng có thể mãi mãi bên thiên nga.

Từ sau lần Hà Nhã điện cho tôi, máy điện thoại tôi vẫn duy trì trạng thái mở 24/24, nhưng từ sau khi gặp Từ Hoàn Ân, cả tháng trôi qua, Hà Nhã không điện thoại cho tôi nữa. Vài lần tôi muốn điện thoại hỏi Hà Nhã xem cô ấy bây giờ thế nào rồi, nhưng cuối cùng tôi cũng bỏ cuộc, thiên nga đã tìm được người bầu bạn, nên bay mất rồi.[/size]

Bạn đang đọc truyện *Cô Chủ Nhỏ Xinh Đẹp Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Phải trở thành con cóc dưng cảm

Tôi bắt đầu cần mẫn làm việc, tối này chủ yếu cũng là tôi và Hà Nghệ là người về sau cùng, chúng tôi vẫn thường gặp nhau trong thang máy. Lần nào Hà Nghệ cũng gật đầu nói với tôi: “Vất vả quá rồi.”

Đương nhiên, là do tôi cố tình chạm mặt Hà Nghệ, thiên nga bay mất rồi, nhưng cái bóng của cô ấy vẫn còn ở lại, có thể nhìn thấy mỗi ngày cũng là một niềm an ủi. Quan trọng hơn nữa, nếu không để sắp xếp, chẳng phải sẽ uống công tăng ca sao? Làm việc tốt có thể không lưu danh, nhưng tăng ca nhất định phải để sắp xếp.

Chỉ đáng tiếc sự đòi hỏi lương trước, tôi vất vả nhọc nhằn làm cả tháng trời, ấn tượng nhân viên tiêu biểu dựng lên trước mặt Hà Nghệ, chỉ vì một cú điện thoại đã làm hỏng toàn bộ rồi.

Sáng thứ tư tôi và Lý Hàm còn có cả Rachel đến Hàng Châu dự một buổi hội nghị, nhưng hôm đó ngay trước lúc xuất phát thì xe Lý Hàm bị trục trặc, Hà Nghệ rất phóng khoáng cho chúng tôi mượn chiếc xe của cô ấy.

Đó là chiếc xe Mercedes-Benz G500, chiếc này đã được chế tạo riêng, Benz G500 bình thường thì sẽ chạy được vận tốc nhanh nhất là 190km/h, nhưng chiếc này tốc độ nhanh nhất có thể lên tới 240km/h, có thể tăng tốc 100km/h chỉ trong 10.2 giây. Đối với loại xe SUV mà nói, đây là vận tốc lớn nhất và tốc độ khởi động tương đối đáng kinh ngạc. Ghế ngồi trên xe cũng được chế tạo riêng, có thể làm giảm bớt áp lực cho người ngồi khi tăng tốc, dù là cụ già tám, chín mươi cũng sẽ không cảm thấy có chút nào khó chịu. Chế tạo riêng như vậy giá cả chắc chắn sẽ rất cao, nghe đồn hai hàng ghế đã tốn hết bốn trăm nghìn.

Lúc khởi hành thì Lý Hàm lái, sau khi họp xong, Lý Hàm còn phải tiếp tục ở lại Hàng Châu nên để tôi và Rachel hai người về trước. Tôi không biết lái xe, tay lái tất nhiên sẽ lọt vào tay Rachel.

Rachel cũng lần đầu lái Benz, tỏ ra phần khởi thấy rõ, hờ tí là rò ga tăng tốc lên tới hai trăm mấy. Tôi cứ kéo chéo nhắc cô ta cẩn thận coi chừng bị phạt, nhưng đàn bà đều là động vật không lý trí, tới sau cùng tôi cũng đành bỏ cuộc, mặc sức để cô ta thích lái nhanh cỡ nào thì lái, dù sao thì giấy phạt cũng trả về cho sắp, điểm thi trừ của Rachel, người hướng thụ là tôi.

Khi chạy tới một lối rẽ, chúng tôi bị một cảnh sát bên đường cản lại, Rachel sợ trắng cả mặt, cứ hỏi tôi phải làm thế nào mãi. Kết quả là vì ở bên kia lối rẽ xảy ra một vụ tai nạn xe cộ, một nông dân địa phương bị xe đụng phải, xe cấp cứu 120 bị hư xe dọc đường, cảnh sát giao thông thì lái mô tô, nên muốn nhờ chúng tôi đưa người nông dân này đến bệnh viện.

Chúng tôi lái xe khỏi lối rẽ thì nhìn thấy một người máu me nằm dưới đất, bụng bị tông thủng một lỗ to, ruột như muốn rớt cả ra ngoài. Một chiếc Buick đụng vào con lươn, đã tắt lửa rồi, xem ra đây chính là chiếc xe gây ra tai nạn.

Rachel vừa thấy tình hình đã phát hoảng: “Không được đâu, người anh ta đâm máu, từ nay về sau xe chúng ta khỏi ai dám ngồi luôn rồi, với lại cũng chẳng phải xe mình, việc này không được đâu.”

Cảnh sát giao thông vội kéo chúng tôi lại: “Đồng chí, đây là mạng người đấy, anh chị không thể thấy chết mà không cứu. ”

Tôi cảm thấy Rachel rất quá đáng: “Sao cô có thể như vậy chứ, đây là một mạng người. ”

Rachel hơi nóng giận: “Anh tưởng tôi muốn thế à, ghế ngồi ở đây thay một lần tốn cả mấy trăm nghìn, anh trả hay là tôi trả. ” Rachel nói với cảnh sát: “Chúng tôi cũng vì cứu người, nhà nước có chịu đền không? Bộ ghế ngồi này trị giá bốn trăm nghìn, chịu đền thì tôi sẽ kéo người lên. ”

Cảnh sát giao thông bối rối: “Chuyện này tôi cũng không làm chủ được. ” Anh ta quay sang hỏi chủ xe Buick: “Anh có thể chi trả số tiền này không? ”

“Tôi không trả nổi. ” Chủ xe Buick lắc đầu như cái trống lắc: “Chúng ta tìm xe khác đi. ”

Rachel xuôi tay bỏ mặc: “Tôi không có khả năng giúp đỡ, anh đi tìm xe khác nhé. ”

“Đừng đi vội, chủ xe này là ai, chị có thể gọi điện hỏi giúp được không? ” Cảnh sát giao thông cố gắng lần cuối.

“Được rồi, để tôi hỏi sếp của chúng tôi. ” Rachel móc điện thoại ra.

Tôi biết tên chủ xe Buick nghĩ gì, người chết có hộ khẩu trong thành thì cũng chỉ đền khoảng bốn trăm nghìn, hơn nữa người chết lại là nông dân, không cần tới hai trăm nghìn nữa. Ai lại chịu bỏ bốn trăm nghìn đi cứu người, và lại bốn trăm nghìn đó còn chưa tính tiền thuốc men và phí thương tật sau này nữa chứ. Thậm chí bảo là tìm một xe khác, nhìn người kia thương nặng như vậy, chắc chắn là không cầm cự được bao lâu rồi, đúng là người nghèo thì mạng hèn, khi người nghèo qua đường thì phải cẩn thận hơn ai hết.

Là một thành viên thuộc tầng lớp người nghèo, tôi thật sự không chấp nhận nổi, tôi không mong muốn một ngày nào đó sau khi mình bị xe đụng thì có một đám người ở đó lục ra chiếc máy tính xem nên cứu tôi hay là không nên cứu.

Đang suy nghĩ viễn vông, ...

“Anh xem, đùi đứt ra rồi kìa. ” Hai người ngồi trên xe đi xuống nhìn tôi- người nằm dưới đất rồi nói.

“Xương gãy nát, dù trị khỏi thì sau này đi lại cũng có vấn đề. ” Một người trong đó lấy máy tính ra, nhấn phím đôm đôm một lượt: “Phí thuốc men, phí hộ lý, phí dinh dưỡng, phí hồi phục cộng thêm viện phí, cộng thêm phí sinh hoạt sau này, chắc cũng phải hai trăm hai mươi nghìn đấy. ”

“Anh có phải dân thành thị không? ” Người đó hỏi tôi.

“Tôi đương nhiên là dân thành thị rồi. ” Bởi vì chảy nhiều máu, tôi hơi hốt hoảng, bóng người trước mặt có chút chột dạ: “Anh đưa tôi đến bệnh viện mau lên được không? ”

“Chờ đã, tôi phải tận mắt xem chứng minh của anh. ” Người đó lục ví tôi để nhìn xem chứng minh nhân dân.

“Không sao, hẳn là dân thành phố thật, vậy tính ra cứu hẳn sẽ có lợi hơn.”

Hai người nhấc tôi lên, rồi bỏ xuống nhanh chóng.

“Xương cổ của anh ấy có vẻ cũng bị thương rồi, trông có vẻ rất nghiêm trọng đấy, đầu sắp gãy luôn rồi.” Người đó lại móc máy tính: “Còn phải cộng thêm phí băng ca, có lẽ còn phải thay xương cổ nhân tạo, như vậy cũng gần năm mươi nghìn, còn phải cộng thêm vài chục nghìn phí thương tàn, phí hồi phục..., phí sinh hoạt cũng phải đền thêm một chút nữa, ừ, nhưng cứu sống anh ta vẫn lời hơn. ”

Hai người lại nhấc tôi lên, đi thêm hai bước lại buông tôi xuống.

“Sao sống lưng đằng sau cũng gãy luôn rồi, như vậy sẽ có ảnh hưởng tới hô hấp, lại phải cộng thêm phí trị liệu với phí trợ cấp thương tật. Phí thương tật, cộng thêm phí hộ lý, phí phục hồi, bình quân thu nhập mỗi năm của người Thượng Hải nhân cho hai mươi năm. ., không sai, cứu sống hẳn thì chúng ta vẫn tiết kiệm được ba trăm mấy đồng.”

Tôi thờ phào, khi hai người đó khiêng tôi đến ngay trước cửa xe, một trong hai người đã kinh ngạc hét lên: “Ồi, chúng ta quên mất máu trên người anh ta nhiều như thế sẽ dấy bẩn ghế ngồi của chúng ta, thay bộ này cũng phải mất vài nghìn đấy, lỗ rồi, lỗ rồi, còn phải gọi điện trực tiếp thông báo cho nhà tang lễ nữa.”

“.....”

Áo tưởng kết thúc.

Vũ trụ nhỏ của tôi nổ tung trong chốc lát: “Gọi cái quái gì mà gọi, khiêng người mau lên. Sếp truy cứu, một mình tôi sẽ gánh hết. ”

Rachel ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi mặc kệ cô ấy, gọi anh cảnh sát giao thông: “Nhanh, đã nói tôi chịu trách nhiệm thì tôi sẽ chịu trách nhiệm”

Chào hỏi cảnh sát giao thông xong, chúng tôi chạy với vận tốc 200km và vượt đèn đỏ, khi vào tới thành phố, một chiếc xe cảnh sát đi trước mở đường cho chúng tôi, Rachel hưng phấn vỗ lên vô-lăng: “Sáng khoái thật, đoán là cả đời tôi khoan khoái nhất là lần lái xe này.”

Tôi và Rachel đứng trong hành lang bệnh viện nhìn người đó bị đẩy vào phòng cấp cứu, tôi nhìn thấy rõ nụ cười đầy thỏa mãn treo trên gương mặt Rachel. Trong lòng mỗi người thực ra đều rất muốn làm chuyện tốt, chỉ là làm chuyện tốt trong cái xã hội này thì giá thành rất cao.

Nụ cười trên gương mặt Rachel vẫn duy trì tới khi chúng ta trở về trước chiếc xe Benz. Yên xe phía sau thật êm ái, trong máu tươi hòa lẫn với chất dịch trong cơ thể con người, còn có một mùi vị rất khó ngửi, hình như người này đã dãi dầm trên chiếc Benz, đây quả là bãi nước tiểu xa xỉ nhất trên đời này.

“Anh bảo anh sẽ chịu trách nhiệm, anh chịu trách nhiệm thế nào?” Rachel rầu rĩ nói: “Là tôi lái xe đấy, Hà Nghệ nhất định sẽ mắng tôi xối xả, cô ấy có phải nhà từ thiện gì đâu, anh quên chuyện tuần trước có người của bên công trình hy vọng tới công ty chúng ta tuyên truyền quyên góp, Hà Nghệ thắng thầu mời anh ta ra ngoài, còn dặn bảo vệ từ nay về sau không cho phép bất kỳ người xin tiền quyên góp như vậy vào trong.”

Chuyện Rachel nói tôi đương nhiên biết rồi, lúc đó có không ít nhân viên còn ngấm ngấm cảm than làm giàu không nhân đức, tôi thì không phát ngôn gì, tuy nhiên trong lòng tôi cũng cảm thấy Hà Nghệ có chút gì đó, cho em gái mình thì rộng rãi như thế, một buổi sáng đã một trăm nghìn, một trăm nghìn rồi, có thể cho biết bao nhiêu đứa bé đến trường?

“Bốn trăm nghìn đó. Anh tính sao đây? Tiền lương hai chúng ta, không ăn không uống cũng phải mất vài năm mới đủ.” Rachel ngồi bệt xuống ghế đầu của xe Benz, biểu cảm trên gương mặt tạo thành một sắc màu tương phản rõ rệt với chiếc Benz. Người qua đường đều tò mò nhìn Rachel, đoán rằng trong lòng họ chắc đang nghĩ: “Ngồi trên xe Benz mà vẫn mặt mày nhăn nhó, người này thật là không biết thỏa mãn.”

“Yên tâm đi, đã nói tôi chịu trách nhiệm thì tôi sẽ chịu trách nhiệm, bên phía Emma cô cứ dùn hết trách nhiệm cho tôi là được rồi.”

“Anh có cách không? Anh có thể thay bộ ghế ngồi này?” Ánh mắt Rachel tràn đầy hy vọng.

“Sao có thể chứ?” Tôi vừa đóng xong phí sinh hoạt của em gái, lại còn gửi một ít về nhà, trong thẻ chỉ còn tổng cộng hai trăm ba mươi đồng nhân dân tệ, đòi qua tiền Hàn Quốc thì cũng chỉ có ba mươi bốn ngàn lẻ năm Won, chắc để làm xấu chia khóa mà thôi, nếu đủ tiền. “Tôi nghĩ xong rồi, nếu Emma nhất định đòi tôi trả tiền, tôi sẽ trốn nợ, chuyển tới thành phố khác là được rồi, nói thật, thực ra tôi thích Bắc Kinh hơn.”

Rachel dờ khóc dờ cười: “Anh chịu trách nhiệm thế này à, trốn chạy bỏ đi?”

“Còn cách nào nữa? Dù gì Emma cũng có tiền, bốn trăm nghìn có phải cô ta không trả nổi đâu, coi như tôi giết phú tế bần được rồi.” Tôi kéo cửa xe: “Về thôi, cô cứ yên tâm đi, việc này sẽ không ảnh hưởng tới cô.” Một thứ mùi bốc lên, trời ạ, đây chắc chắn là chiếc Benz thối nhất trên đời.

“Hay là bây giờ anh thử điện thoại dò thám tình hình Emma đi.” Trên đường về, Rachel đề nghị.

“Giờ còn điện thoại gì nữa?”

“Thì cứ giả vờ bây giờ chúng ta mới gặp tai nạn, anh gọi điện xin ý kiến Emma, xem cô ta phản ứng thế nào? Để liệu mà chuẩn bị tâm lý.” Không hổ danh là thư ký, đúng là gian xảo hơn lập trình viên một chút.

Tôi điện thoại hỏi Hà Nghệ, báo cáo tình hình với cô ta, sau đó xin ý kiến xem cô ta có muốn đưa người đến bệnh viện không? Để giống thật hơn, tôi cố ý điều chỉnh giọng điệu cho nhanh.

Nghe xong lời của tôi, Hà Nghệ không chần chờ một giây nào cả mà lập tức trả lời: “Đưa người tới bệnh viện ngay.”

Trong lòng tôi vui mừng khôn xiết, để chắc chắn hơn nữa, tôi hỏi thêm: “Nhưng người đó máu me đầy người, nếu đặt ở băng sau, những băng này phải làm sao? Tôi nghe nói băng ghế này tốn cả bốn trăm nghìn nhỉ?”

Điện thoại bên kia yên tĩnh một vài giây, sau đó tôi nghe thấy Hà Nghệ nói rất bình tĩnh: “Những dây ghế này có thể thay cũng có thể rửa sạch sẽ, những thứ này không cần anh lo, anh chỉ cần đưa người đi là được rồi.”

Thánh chỉ trong tay, tảng đá trong lòng tôi triệt để thả xuống, gác điện thoại, tôi cố tình tỏ ra tiếc nuối nói với Rachel: “Xem ra tôi không có hy vọng đến Bắc Kinh rồi.”

Về công ty chẳng bao lâu, Rachel có chút hoảng hốt chạy lại tìm tôi: “Emma bảo anh đi tới Cừ Trại Câu một chuyến ngay.” Đừng tưởng Hà Nghệ mời tôi đi du lịch nhé, Mythory đặt tên riêng cho từng gian phòng họp, Cừ Trại Câu chính là phòng họp nhỏ ở một góc khuất xa xôi nhất của công ty.

“Cô ta tìm tôi có chuyện gì?”

“Không biết.” Rachel lắc đầu: “Tôi vừa về tới, Emma đã gọi tôi tới hỏi chuyện chúng ta đưa người như thế nào, sau đó cô ta bảo tôi gọi anh đến Cừ Trại Câu, khi nói tới câu này, sắc mặt Emma khó coi lắm, tôi làm thư ký cho cô ta hai năm rồi, đây là lần thứ hai sắc mặt cô ta khó coi như vậy.”

“Lần đầu là tại sao?”

“Giám đốc thị trường Thượng Hải chúng ta lấy chiết khấu môi giới khiến công ty tổn thất mấy triệu đồng, Emma thẳng tay tiền anh ta vào nhà giam.”

Không phải chứ, tôi giật nảy mình, chẳng lẽ Hà Nghệ trở mặt đòi tôi bồi thường tổn thất cho cô ấy, nhưng loại người ở đẳng cấp như cô ấy lẽ nào lại nói

một đấng làm một nẻo như vậy.

Đầu cánh cửa Cừ Trại Câu, Hà Nghệ đã chờ sẵn trong đó, tôi khẽ thờ phào, may quá, không có cảnh sát trong đó.

Tôi gạt đầu với Hà Nghệ, kéo ghế ra định ngồi xuống.

“Đừng ngồi nữa, anh cứ đứng đấy. ” Hà Nghệ vô cảm nói.

Đứng cũng được, chờ đánh hơi không ổn thì tôi tẩu thoát cũng dễ dàng.

“Năng lực làm việc của anh rất xuất sắc, Richard đã khen ngợi anh trước mặt tôi nhiều lần rồi, tháng này tôi cũng thấy được sự vất vả của anh, đơn thuần nhìn từ góc độ nhân viên mà nói, anh là một nhân viên tốt. ” Công sức của tôi không uổng phé, chẳng lẽ Hà Nghệ tìm tôi đến để tặng lương, thăng chức cho tôi à? Nhưng trông sắc mặt Hà Nghệ lại không giống, chẳng lẽ lo lắng tôi sẽ kiêu ngạo nên cố tình làm như thế à?

“Nhưng cho dù làm gì đi nữa, ” tôi biết ngay chắc chắn còn điều gì đó đang chờ đợi. “trước hết là phải làm một con người. Người phẩm chất đạo đức có vấn đề thì dù làm việc xuất sắc thế nào tôi cũng không cảm thấy họ là nhân viên ưu tú, không những không ưu tú, mà ngay cả đạt tiêu chuẩn hay không cũng là một vấn đề. ” Tôi vội nghĩ xem mình đã làm những chuyện thất đức nào, tôi đã từng mang bút chì trong văn phòng về, còn lấy cả nửa cuộn giấy vệ sinh nữa.

“Tôi rất muốn biết, khi đó trong lòng anh nghĩ như thế nào, một người gặp tai nạn, hơi thở còn thoi thóp, dưới tình hình này, anh không nghĩ ngay đến việc cứu người, mà lại điện thoại xin phép tôi, anh có biết lúc đó tôi sốt ruột thế nào không, lo lắng cứu người chậm trễ, nên tôi cũng không nói gì, chỉ bảo anh đưa người tới bệnh viện ngay, còn anh thì sao, anh lại còn truy hỏi thêm câu, anh biết tôi phí sức thế nào để kìm nén không mắng anh không? ” Thì ra một vài giây mà Hà Nghệ chần chừ đó là để kìm chế cảm xúc của mình, tôi còn tưởng là cô ta đau lòng vì bốn trăm nghìn đó nữa chứ, tư duy của người giàu và người nghèo rất khác xa nhau.

Giọng Hà Nghệ ngày càng cao: “Dưới con mắt anh, một người sắp chết rồi, anh lại còn lo lắng có làm dơ ghế xe không, sao anh có thể máu lạnh như vậy, anh rốt cuộc có phải là người không? ” Hà Nghệ càng nói càng giận, túm lấy đồng hồ đeo tay trên bàn ném về phía tôi. Tôi chẳng hề né tránh, cứ mặc đồng hồ đeo tay rơi xuống đất. Về mặt nổi nóng của Hà Nghệ khiến tôi nhớ đến tình cảnh lần đầu gặp Hà Nhã, giây phút đó tôi có ảo giác, Hà Nhã không hề ở đâu xa, cô ta đứng ngay trước mặt tôi.

“Anh ở đây tự mà kiểm điểm lại mình, đừng quên dọn dẹp lại đồng hồ đeo tay. ” Hà Nghệ vứt câu đó, “rầm” một tiếng đồng hồ cửa bỏ ra ngoài.

Kiểm điểm tất nhiên là không cần rồi, nhưng tôi vẫn ngồi lại, cả tháng nay mỗi khi nhớ tới Hà Nhã là tôi dốc sức làm việc. Nhưng nổi nhớ nhưng cứ như dòng nước, bạn có thể tạm thời lấp nó lại, nhưng nước sẽ càng đọng càng nhiều, cuối cùng rồi có một ngày con đập lớn cũng sẽ sụp đổ, sông nước dạt dào, chảy cuộn không ngớt, cũng như sông Hoàng Hà một khi nước dâng tràn sẽ không cách nào khắc phục.

Hà Nghệ chính là viên đạn phá vỡ con đập của tôi, tôi ngồi thần thờ trong Cừ Trại Câu hơn nửa tiếng đồng hồ, cho đến khi Candy mở cửa vào.

“Anh vẫn còn ngồi đấy thật à, tôi tìm anh khắp nơi, Richard có việc bảo anh sang bên đấy. ” Nhìn thấy văn bản nằm lẫn lộn dưới đất, Candy ngạc nhiên ồ lên một tiếng: “Sao vậy? Bị Emma mắng rồi tức tối ném mấy văn bản này, anh có đàn bà quá không? Nhìn không ra thật! “

“Thôi đi, là Emma giận dữ cầm tài liệu nên tôi đẩy chứ, tôi đây là đàn ông trong những người đàn ông. “

“Emma mà có thể tức giận cầm tài liệu nên anh? ” Trên mặt Candy treo ba chữ “tôi không tin” to đùng: “Anh đừng có thổi phồng nữa. “

Trên đời này có ai lấy chuyện như vậy ra thổi phồng à? Làm như tôi giống cái anh người nghèo trong truyện cười của Lỗ Tấn tiên sinh vậy.

(Chú thích: Truyện cười của Lỗ Tấn tiên sinh: Quê chúng tôi có ông nhà giàu sộp, nhiều người muốn bắt quàng làm sang, thậm chí được nói chuyện với ông ta cũng đủ lấy làm vinh dự. Có một ngày, một tên ăn mày mặt mày hơn hờ, bảo rằng ông nhà giàu đã nói chuyện với hắn rồi. Nhiều người bu quanh hắn, truy hỏi đầu đuôi. Hắn bảo: “Tôi đứng ngay trước cửa, ông nhà giàu bước ra. Ông ta nói với tôi: “Cút đi!” .. ”)

“Thật vậy à?! ” Candy nhìn sắc mặt tôi không giống như nói dối: “Vương Vũ, anh lợi hại quá rồi, anh biết là được Emma mắng thò vinh dự như thế nào không? Tầng lớp nhân viên như chúng ta thì dù có giết người Emma chắc cũng chẳng buồn quan tâm đâu. Anh lại có thể khiến Emma giận đến dùng tài liệu nên anh, anh thật may mắn. ” Giọng điệu Candy chắc chắn là sự ngưỡng mộ xuất phát từ trong đáy lòng, biểu cảm trên gương mặt cũng đích xác là sự sùng bái.

Một khi nổi nhớ bắt đầu, đầu óc tôi như một chiếc máy tính bị nhiễm virus, không thể nào điều khiển được nữa. Tôi mất hồn cả buổi trưa, tôi suy ngẫm tới suy ngẫm lui từng li từng tý giữa mình và Hà Nhã, bắt đầu từ lần đầu tiên gặp Hà Nhã cho đến khi Hà Nhã gặp di Hai. Tôi biết sau khi gặp di Hai còn gặp cả Từ Hoán Ân, nhưng thứ ký ức không vui về đó, tất nhiên là tôi nhảy qua rồi.

Buổi tối tôi không tăng ca nên hẹn Trần Hạo đi ăn cơm, tuy thắng nhóc ấy cứ hay thất tình, nhưng ít ra cũng chứng tỏ Trần Hạo rất giỏi trong chuyện bắt đầu một cuộc tình, chỉ là khả năng duy trì kém một tí. Tôi kể chuyện của tôi và Hà Nhã cho cậu ta nghe, sau đó hỏi cậu ta tôi có nên bỏ cuộc buông xuôi, chờ đợi thời gian sẽ xóa nhòa những ký ức của tôi không, hay là nên giống một người đàn ông hơn nữa, bắt kể kết quả thế nào, cứ đeo đuổi rồi tính sau.

“Cô ta từng mời anh ngồi Hummer, thắng nhóc này may mắn quá. Thế nào, ngồi xe đó cảm giác ra sao? Có cảm thấy cậu giống như một thắng lính trong quân đội Mỹ, cầm một khẩu M4 đang điên cuồng bắn phá trên chiến trường của trận chiến vùng vịnh không? ” Trần Hạo chìm đắm trong mơ màng với những suy diễn viễn vông.

Tim Trần Hạo đúng là một sai lầm. Tôi gõ bàn: “Nghĩem tức đi, đang bàn chuyện lớn của đời người với cậu đấy.”

“Ồ, xin lỗi nhé. ” Trần Hạo lắc đầu vài cái, giống như muốn rũ bỏ hết những viễn tưởng trong đầu: “Cậu bảo khi cô ta lái xe mời cậu đi bắn cs,nói là dù có gặp thì cậu cũng sẽ không đeo đuổi phải không? Cái này thì...” Trần Hạo sờ sờ chiếc cằm đã cạo sạch nhẵn. Người xưa khi suy nghĩ vấn đề đều thích sờ râu, người thời nay tuy đã cạo sạch râu rồi, nhưng thói quen này vẫn được giữ lại.

“À” Trần Hạo bỗng nhiên tỉnh ngộ, hét lên một tiếng, tôi vội vàng ngồi thẳng lưng lên, trông chờ cao kiến của cậu ta.

“Cậu bảo khi cô ấy bắn cs dùng chiêu đánh úp rất lợi hại phải không. Vậy cô ta dùng như thế nào, cứ ngồi chờ sung rụng, hay chờ có người ló đầu ra thì bắn tia? Hay là cầm Eagle xông lên, thấy người thì mới trực tiếp chuyển súng Eagle thành súng săn, không mở ống nhắm bắn? =.= Chiêu này cool lắm, gần đây tôi cũng đang luyện cái này, khó ghê gớm, cự ly xa quá sau khi bắn súng săn mà không mở ống nhắm bắn sẽ bị lệch, nên cậu phải tính lượng chênh lệch di chuyển trước đã, nhưng lượng chênh lệch này lại chẳng liên quan tới khoảng cách, rất khó nắm bắt. Còn có bắn gián điệp nữa, hình như từ phiên bản... trở đi đã xóa bỏ tính năng này rồi, cậu có thấy cô ta chơi như thế nào không?” Nói đến cs, Trần Hạo trở nên rất Hight, cứ như một con nghiện. Bỏ lô ba là nói một tràng.”

“Hình như bắn gián điệp đẹp rồi, nhưng tôi cũng không thấy cô ta bắn, cứ dịch chuyển con chuột tới ống nhắm bắn đặt trên người anh rồi kéo cò là xong, chủ yếu là phản ứng cô ta rất nhanh, anh biết loại hành lang dài và hẹp, có người muốn vượt qua thì phải nhảy lên, như vậy thì dù có bắn trúng thì cũng chỉ là trúng chân, không chết được. Nhưng chỉ cần cậu nhảy, trong lúc còn đang ở giai đoạn bay lên, cô ta đã bắn anh một phát chết tươi, phản ứng đó thật khác người.” Xin lỗi, tôi cũng là dân mê cs. “Nhưng mà thực ra cô ta thường hay cầm Eagle xông trận, thấy người sẽ chuyển sang súng săn, một súng một tên, bắn chuẩn cực kỳ. Có vấn đề cô ta bắn liên tù tì bốn tên, tôi ngồi bên cạnh xem mà cảm thấy há hê luôn.”

****Eagle: Súng lục, một loại vũ khí trong trò chơi cs.**

Tôi chợt sáng mắt ra: “Này, làm trò gì nhĩ? Biết trước là không nên tìm cậu mà, bữa cơm này tôi không mời, cậu tự trả tiền phần cậu.”

Câu nói sau cũng đã đánh trúng ngay điểm yếu Trần Hạo, cậu ta vội vàng nghiêm túc hẳn lên: “Cậu cảm thấy về mặt tinh thần của cô ta có vấn đề không?” Trần Hạo chỉ chỉ vào đầu mình: “Chẳng hạn như là đầu óc cô ta có vấn đề không?”

Tôi rất thất vọng Trần Hạo lại hỏi điều này làm gì: “Sao có thể chứ! Chỉ nhìn cô ta bắn cs lợi hại như vậy thì cũng phải biết đầu óc cô ta rất nhạy bén rồi.” “Vậy cậu còn hỏi tôi đeo đuổi hay không đeo đuổi làm gì, cậu xem,” Trần Hạo giờ cao tay trái,” một bên là anh chàng siêu giàu, tướng tá, mặt mũi điển trai.” Trần Hạo giờ tay phải tới vị trí đầu gối: “Một bên là gã cực kỳ nghèo nàn, thân hình không đẹp đẽ gì, mặt mũi đem so sánh với người ta thì cứ hết như Kim Cang, nếu không phải là bệnh nhân mắc chứng bệnh não ú nước nghiêm trọng giai đoạn cuối...” Thấy sắc mặt tôi hơi bất thường. Trần Hạo biết điều nuốt lại những lời sau đó, dè dặt hỏi tôi: “Tiền cơm vẫn là cậu trả, phải không?”.....

Thứ năm tôi nhận được một cú điện thoại lạ, bảo là phóng viên đài truyền hình, chắc là muốn phỏng vấn tôi về vụ cứu người hôm qua (Phương thức liên lạc của tôi và Rachel đã được lưu lại khi làm tường trình). Trong chuyện này người đóng góp lớn nhất là Hà Nghệ, tôi chỉ là lấy sự hào hiệp của Hà Nghệ để dâng hoa kính phạt mà thôi, huống hồ tôi vẫn chưa vang lừng lắm, còn tính cả chuyện bỏ trốn mà, tôi đương nhiên chẳng có mặt mũi nào nhận phỏng vấn, tôi cho họ cách liên lạc với Hà Nghệ, để họ đi tìm Hà Nghệ.

Chiều thứ sáu, tôi nhận được điện thoại của Trần Hạo, cậu ta hỏi tôi có muốn đi xem những người đẹp không, Trần Hạo đặc biệt nhấn mạnh từ “những”. “Trông tượng một tí cảnh tượng hoành tráng, sóng lớn trào dâng, sóng này chưa dứt, sóng sau lại nổi...” Trần Hạo dùng ngôn ngữ tràn ngập mùi vị cổ tích tường thuật cảnh tượng tuyệt đẹp như thiên đường đó với tôi. Thực tế đó là một buổi tiệc từ thiện do nhãn hiệu thời trang tiếng tăm quốc tế nào đó tổ chức, vé dự buổi tiệc là tám nghìn tám trăm tám mươi tám đồng một người, thu nhập từ tiền vé vào cổng sẽ được quyên góp vào quỹ chữa trị dành cho những người bị bệnh máu trắng. Buổi tiệc tối đó sẽ còn có một hoạt động đấu giá rất thú vị, khi đó sẽ có rất nhiều người đẹp mặc những bộ váy dạ hội của nhãn thời trang này đến dự, sau đó những người đẹp sẽ lần lượt bước ra sân, khách tham gia có thể đấu giá lẫn nhau, ai trả nhiều tiền thì người đó sẽ được vinh dự nhảy một điệu với người đẹp, tất nhiên, số tiền đó cũng sẽ quyên vào quỹ từ thiện bệnh máu trắng. Mỹ nữ mà Trần Hạo muốn tôi đi xem chính là bọn họ, chúng tôi hẳn nhiên không thể trả tiền vé vào cổng rồi. Vừa đúng Trần Hạo có một người bạn đang làm cho nhãn hiệu này, may thay đó chính là công việc tổ chức xếp cho buổi tiệc lần này, nên chúng tôi có thể vào đó trong tư cách là nhân viên phục vụ. “Sao nào, đi không? Chỉ là vô bụng khay đĩa thôi, rất đơn giản. Với lại chúng ta cũng chỉ làm một lát thôi, khi các người đẹp xuất hiện chúng ta không cần làm nữa, chuyên tâm nhìn là được rồi.” ^^~ Trần Hạo ở đầu dây bên kia điện thoại khuyến tôi.

“Đương nhiên đi rồi, những người bị bệnh máu trắng đáng thương biết bao, vì sự nghiệp từ thiện vĩ đại, sao tôi có thể không đi chứ?” =.=

Có thể đến dự buổi tiệc tối nay đều là thành phần ưu tú của thành phố Thượng Hải, ai nấy đều phong thái hiên ngang, khăn quạt thông dong, như có thể khiến giặc mạnh tan biến chỉ trong khoảnh khắc nói cười. Tôi còn thấy cả tổng giám đốc công ty trước kia, đương nhiên, ông ta không nhận ra tôi, dù rằng tôi đã khiến ông ta phải đích thân chạy sang công ty đi động xin lỗi.

Tôi và Trần Hạo chỉ làm được một tiếng là thay ca rồi, sau đó tôi và cậu ta trà trộn vào tầng lớp người thành đạt đó để ăn uống uống, thức ăn của buổi tiệc tối nay quả thật rất đơn giản, chỉ có một số bánh nướng và thức uống như coca, có một ít rượu nho thì cũng chỉ là nhãn hiệu thường, dầu sao cũng là tiệc từ thiện, không thể tổ chức xa hoa quá.

Chờ mãi tới 11 giờ thì những người đẹp chúng tôi mong đợi mới xuất hiện, mỗi điệu nhạc được đấu giá với mức khởi điểm là bốn nghìn, mỗi lần nâng giá không thấp dưới năm trăm, xem ra mỹ nữ mới chính là vật phẩm xa xỉ và đắt giá nhất trên đời này.

Những người đẹp ăn diện lộng lẫy hết như thiên sứ xuống trần, chính xác một nửa là thiên sứ, một nửa là ác quỷ. Quý ông rất phong động báo giá cả, thường thì người ta kêu tới tám nghìn thì sẽ không còn ai tranh giành nữa. Tôi và Trần Hạo rất thiếu phong độ cảm thấy ánh chụp lia lịa bên đó.

Khi người đẹp thứ mười một bước ra, đôi tay tôi đang cảm chiếc máy ảnh cứng đờ trong không khí, tiếng người và tiếng nhạc trong buổi tiệc bỗng trở nên xa xôi, thời gian dường như bị ngưng trệ. Gương mặt Hà Nhã với nụ cười mỉm thánh thiện, chẳng khác nào tiên nữ trên trời không vướng bụi trần thế gian đang đứng trên sân khấu.X

Tôi bỗng dưng cảm thấy mình nên làm chút gì đó cho người bệnh máu trắng, tôi vội tính toán ngay tình trạng thu nhập hiện tại của mình, tiền lương tháng này vừa mới nhận, từ phí sinh hoạt của em gái và một ít tiền gửi về nhà, nếu mấy tháng sau hoặc là mấy năm nữa tôi chỉ ăn mì gói cải xanh, tôi cũng còn có thể gánh nổi chi phí nhảy một điệu nhạc với Hà Nhã. (Ặc ặc...)

3.5

Tôi hỏi Trần Hạo: “Bây giờ cậu có thể cho tôi mượn tám nghìn không?”

Hề nhắc đến tiền, Trần Hạo rất cảnh giác: “Có thì có, nhưng cậu muốn làm gì?”

Vào thời điểm này giá đã được kêu lên đến bảy nghìn, và tôi nắm bắt cơ hội hét lên tám nghìn. Giá đấu thầu theo thông lệ của mười người đẹp trước đó, chắc sẽ không ai tranh với tôi rồi, vốn dĩ là tiệc từ thiện, sẽ không xuất hiện tình trạng hét giá ác ý.

Mắt Trần Hạo gần như sắp rớt ra ngoài: “Cậu điên à? Tám nghìn để nhảy ba phút... “

Cậu ta chưa nói hết, một giọng nói đã vang lên: “Tám mươi nghìn.” Buổi tiệc xôn xao náo động. Tất cả mọi ánh mắt đều nhai về phía nguồn phát ra âm thanh, Từ Hoán Ân cầm ly rượu, mỉm cười gật đầu với mọi người rất lịch lãm. Hà Nhã cười dịu dàng bước về phía Từ Hoán Ân, cả hai lượn một vòng thật đẹp đến chính giữa sàn nhảy. Từ đầu đến cuối, Hà Nhã không hề chú ý đến tôi, ngay cả trong giây phút tôi hét giá, ánh mắt Hà Nhã vẫn không hề dịch chuyển về phía chỗ tôi. Thiên nga đã trở về bầu trời thuộc về cô ấy, làm sao có thể nhìn thấy con cóc chỉ biết ngu ngơ nhìn cô ở dưới mặt đất kia. :(

Cuộc sông đột nhiên trở thành tẻ nhạt và vô vị, tôi mất hết hứng thú với những người đẹp còn lại, một người rời khỏi buổi tiệc.

Lúc ấy đã gần 12 giờ, tôi đứng một mình trước trạm xe buýt, trong đầu nhớ tới bài thơ của Tagore, “khoảng cách xa nhất trên thế giới không phải là anh đứng trước em nhưng em lại không biết anh yêu em, mà là em đứng ngay trước mặt anh, còn anh thì không có tiền để mời em nhảy một điệu.”

Khoảng cách về mặt vật chất thường khó vượt qua và tàn khốc hơn so với khoảng cách tinh thần.

Tôi nghĩ rằng sau này nếu mình nghe thấy câu con cóc đòi ăn thịt thiên nga thì chắc sẽ không cảm thấy buồn cười nữa, bởi vì tôi hiểu được nỗi đau trong lòng của con cóc đó. Bất chợt đằng sau vang lên tiếng của Hà Nhã: “Anh đang làm gì đây? ” Tôi quay lại ngay, Hà Nhã mặc bộ váy dạ hội, giống như một bông sen trắng tinh khiết đang nở rộ. Cách đó không xa còn có chiếc Hummer của cô đang đậu. “Tôi, khụ... khụ...” Cuồng hòng tôi đột nhiên trở nên khô khan: “Tôi đang chờ xe buýt. “

“Ồ,” Hà Nhã đi tới trước tên trạm nhai nhai: “Tôi không biết anh đi chuyến nào, nhưng hình như tất cả xe buýt trên này đều đã vượt quá thời gian đi chuyến cuối rồi. “

“Vậy à? Vậy tôi đành đi taxi về thôi.”

“Vậy được rồi, tôi trở vào trong buổi tiệc trước, tạm biệt.”

Tôi quay lưng lại, không muốn nhìn thấy Hà Nhã bỏ đi.

Trên con đường trống trải bỗng dưng phát ra điệu WaJtz vui nhộn. Là âm nhạc vang lên từ trong chiếc Hummer.

Hà Nhã từ từ á về phía tôi: “Tôi chỉ muốn nói với anh, nếu anh muốn mời tôi khiêu vũ thì cứ hẹn tôi.” Cô ấy giơ tay phải lên một cách duyên dáng

“Nhưng.... tôi không biết nhảy. “..... =]]

Thiên sứ bực mình, bắt đầu để lộ chiếc răng nanh hung dữ của mình: “Nếu anh không nhanh chóng nghĩ ra việc gì đó để làm mà bắt tôi tiếp tục đứng ngượng ngùng ở đây thì anh chết chắc rồi đây! “

“Vậy mình chơi oẳn tù tì á, tôi chỉ biết trò này.” “Được thôi.”

“Người trôi trong giang hồ này, làm sao mà không đụng phải đao này.

“Ba đao chém chết anh này.”

“Năm đao chém chết cô này.”

Nếu tình cờ đến nửa đêm, bạn nhìn thấy một cô gái xinh đẹp trong trang phục dạ hội đứng oằn tù tã với một người đàn ông có chút đẹp trai dưới điệu nhạc Waltz, đừng sợ hãi, đây không phải là hiện tượng kỳ dị, tránh xa là được rồi, cũng chẳng cần gọi nó hay gọi điện tới bệnh viện tâm thần. :D

.....

8 giờ sáng ngày hôm sau điện thoại của tôi reo lên, tôi muốn vắn đau khổ lôi chiếc điện thoại trong chăn ra, mắt vẫn híp lại và ấn nút nghe, hỏi như hét hơi: “Ai vậy?”

“Anh là đồ con heo, đã 8 giờ rồi mà vẫn còn bộ dạng lừ đừ chẳng tí sinh khí, anh sắp chết rồi hay là điếc không sợ súng, dám nói chuyện với tôi bằng giọng điệu này?” Nghe thấy giọng hung hăng của Hà Nhã ở bên kia điện thoại, khóe miệng tôi từ từ uốn cong lên, cuối cùng không nhịn nổi cười bật lên “Ha ha”.

“Còn cười nữa, bộ tôi đang khen anh hả?” Hà Nhã cũng hết cách đối với loại người “heo chết không sợ nước sôi luộc”, thay đổi giọng điệu, “Anh rất vâng lời đấy, không tắt máy thật.”

“Tôi qua về muộn quá, tôi quên tắt mà thôi.”

Hà Nhã “xi” một tiếng khinh thường: “Miệng vẫn cứng như thế, có phải là chìm gỗ kiến đâu.

“Dậy xem tivi đi, anh lên đài rồi kia.”

Tôi chẳng kịp mặc quần áo, cuộn chiếc chăn rồi xông ra ngoài phòng khách, hai áo lót nữ đang nằm chênh vênh trên chiếc ghế salon. Cái tên biến thái Phuong Hải, sao thích “lâm” trong phòng khách thế này. Tôi khều khều hai áo lót đó sang phía bên kia ghế salon, vừa định ngồi lên đó, suy nghĩ một lát, thôi thì đứng đó cho rồi.

3.7

Trong tivi, một xe cảnh sát thối còi hú đi qua, theo sau là chiếc Benz G500 của Hà Nghệ, góc trên cùng bên phải màn hình là hình tôi và Rachel trong chiếc xe, gương mặt tôi và Rachel trên tấm hình rất kiêu ngạo, giống như tướng mạo bọn lưu manh vượt đèn đỏ không biết sợ ai, tôi cũng bị giật mình vì sắc mặt của bản thân. Theo tường thuật của phát thanh viên, hình ảnh này được chụp trên đường phố bởi một kẻ lăm chuyen nào đó, vốn định dùng để tố giác dáng vẻ bề vệ, kiêu căng của những người giàu. Nhưng khi phóng viên đài truyền hình điều tra xong, nó lại trở thành sự tích chính diện của người giàu.

Màn hình chuyển tới một xưởng sửa xe hơi, chiếc Benz của Hà Nghệ đang thực hiện sửa chữa bên trong, phóng viên đang phỏng vấn một kỹ sư, kỹ sư đó tuyên bố việc thanh lý, lau dọn sạch sẽ cho chiếc Benz và thay lại ghế ngồi giống hệt trước kia phải tốn tổng cộng ba trăm tám mươi nghìn nhân dân tệ. Xem ra rẻ hơn một chút so với mức bốn trăm nghìn dự đoán trước đó.

Ông kính lại quay trở lại ban đầu, phát thanh viên lên tiếng bắt đầu tường trình tình hình lúc ấy tôi và Rachel đã hào hiệp nhận lời giúp đỡ người bị thương đó như thế nào, lại còn tận tâm tận lực đưa bệnh nhân tới bệnh viện. Sau cùng, phát thanh viên đúc kết trọng tâm trạng: “Bởi vì đương sự và chủ xe đều từ chối phỏng vấn, chúng tôi không thể biết được những suy nghĩ thật sự của họ, nhưng hành động của người giàu có này chắc chắn sẽ là tấm gương tốt cho những người giàu có khác trong xã hội hiện nay, trong nếp sống xã hội ngày càng thoải hóa khiến chúng ta cảm thấy đau lòng này, thời buổi của những người giàu không có lương tâm, sự việc này khiến chúng ta lại tràn trề hy vọng đối với xã hội này, không còn nghi ngờ gì nữa, tâm hồn của những kẻ giàu sang ấy đang dần dần trở nên giàu có trở lại.”

Tôi không thể nào nhịn cười được nữa, xem ra ông cảnh sát giao thông rất nhân hậu, chẳng hề đề cập đến việc Rachel đã yêu cầu phải có người chịu trách nhiệm chi trả tiền đổi ghế ngồi.

“Anh cười gì thế?” Cuộc điện thoại của tôi và Hà Nhã vẫn chưa tắt.

Đối với Hà Nhã tôi không cần giấu giếm gì cả, tôi kể lại đầu đuôi gốc ngọn của câu chuyện cho Hà Nhã nghe.

“Tại sao anh lại nói dối với chị tôi?” Hà Nhã ở đầu dây bên kia điện thoại rất ngạc nhiên: “Chẳng lẽ trong mắt các người chị tôi là loại người xấu xa thấy chết không cứu, một đồng cũng không dám chi à?”

“Điều này cũng không trách tôi được, chị cô không nhiệt tâm với từ thiện lắm.” Tôi kể chuyện về người bên công trình Hy vọng sang tuyên truyền quyền góp cho Hà Nhã nghe.

“Chính vì điều này à.” Hà Nhã thờ dãi: “Chị tôi chỉ là không tin tưởng cơ cấu từ thiện trong nước mà thôi, bọn họ không bao giờ nói với anh rằng số tiền quyền góp đó sẽ dùng vào việc gì, lại còn hay xảy ra những xì căng đan không tốt, mà mới dám giao tiền cho bọn họ. Số tiền mà chị tôi quyền góp hàng năm đều trên hàng chục triệu đấy chứ, thế mà lại biến thành kết cục như vậy trước mặt cấp dưới.”

“Ôi, chị cô giàu thế à!” Tôi biết chắc chắn Hà Nghệ giàu có rồi, nhưng tiền quyền góp mỗi năm lại có thể lên đến chục triệu thì thật là phô trương quá.

“Cốt lỗi điều tôi muốn nói là chị tôi có góp tiền, đúng là đàn gậy tai trâu. Thôi, anh qua đây nhanh lên, máy vi tính tôi bị hỏng rồi, anh chạy qua xem giùm

tôi nhé.”

Tuy tôi cũng có học về máy tính, nhưng thật sự rất ái ngại, tôi hoàn toàn chẳng biết tí nào về sửa chữa máy, chuột công ty bị hư tôi cũng trực tiếp nhờ bộ phận IT sang thay. Ngay cả khi chia hai dây cáp kết nối mạng cho hai máy tính ở chỗ tôi trọ, tôi cũng phải xem sách hướng dẫn nửa ngày trời mới làm xong, tôi tận bây giờ vẫn còn bị Phương Hải xem thường.

Tôi đang tính bảo Hà Nhã rang cô đã tìm nhầm người rồi, may mà kịp thời tỉnh ngộ, một cái miệng mọc thêm trong lòng mình, đúng là thẳng ngốc, gặp được cơ hội như vậy, dù cho không biết hai từ ” máy tính” viết như thế nào thì cũng phải đi mới đúng chứ..J

“Được rồi, tí nữa tôi sẽ xuống. Cô ở dưới nhà à? Không phải cô đang xem tivi trong nhà sao? “

“Ai bảo rằng chỉ có ở nhà mới xem được tivi? Không biết đang là thời đại 3G sao? “

Tôi vốn còn định mời Hà Nhã lên ngồi chơi một lát, nhưng khi nhìn lại phòng khách dơ bẩn này thì dẹp ngay suy nghĩ đó, tôi không có cách nào thanh lý sạch sẽ đồng rác rưởi này chỉ trong khoảng thời gian Hà Nhã lên lầu, đoán là Hà Nhã cũng rõ điều này nên không lên vì không muốn khiến tôi khó xử.

Nơi Hà Nhã sống là một khu cao cấp, trong đó toàn đậu những chiếc xe như là BMW, Benz, sống ở những nơi như vậy, nếu bạn lái một chiếc xe Nhật chắc cũng cảm thấy ái ngại khi chào hỏi mọi người.

Căn hộ của Hà Nhã gồm có ba phòng ngủ, hai sảnh, hai nhà vệ sinh, gần một trăm bốn mươi mét vuông, nội thất bên trong trang trí âm cúng và dễ chịu, nhìn vào sẽ mang đến cho người ta cảm giác của gia đình.

Đứng trong phòng khách rộng lớn, tôi nói với giọng điệu khen ngợi: “Ngôi nhà này thật tuyệt. Cô thuê hay là mua?”

“Thuê đây.”

Tôi rất tò mò về giá cả: “Bao nhiêu một tháng?”

“Hai nghìn hai trăm đô la Mỹ.”.....hiz

Tôi bị trượt chân, nhưng may mắn thay vừa vịn được vách tường nên mới không ngã nhào. Tôi biết rằng trên Thượng Hải có rất nhiều loại nhà như vậy, nhưng nhìn thấy tận mắt lại là một chuyện khác.

“Máy tính của tôi trong phòng đọc sách, anh vào đi.” Hà Nhã vừa nói vừa dẫn tôi vào thư phòng của cô ấy.

3.8

Phòng khách và phòng đọc sách của Hà Nhã đều có một mùi hương thơm thoang thoảng, nơi ở của các con gái và con trai đúng là không giống nhau. Tất nhiên, cũng có thể mùi vị trong phòng Hà Nhã là chỉ là mùi bình thường, nhưng vì nơi ở của tôi khó ngửi quá nên mới cảm thấy đây là hương thơm.

Bên cạnh máy tính Hà Nhã đặt một khung hình, trong đó là bức ảnh chụp chung của cô ấy và Hà Nghệ. Trong tám ảnh, Hà Nhã và Hà Nghệ đều cười rất rạng rỡ, nhưng trong lòng tôi cứ luôn cảm thấy nụ cười của Hà Nghệ mang chút khôn khéo, nụ cười của Hà Nhã mới là nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng.

“Bây giờ dù có nhấn nút nào đi nữa thì máy tính của tôi cũng không phản ứng, anh xem thử đi nhé. Anh chưa ăn sáng đúng không, tôi nấu chút gì cho anh ăn, chịu không?”

Đương nhiên là chịu rồi, không ngờ lại có thể khiến người đẹp như Hà Nhã nấu cho tôi ăn, không biết kiếp trước tôi đã tích bao nhiêu ơn đức nhỉ, chẳng lẽ tôi là Lôi Phong chuyển thế.

Tôi ấn nút mở nguồn máy tính, đúng là không có phản ứng gì cả. vậy thì hơi gay rồi, tôi đành bắt đầu từ bước cơ bản nhất, trước hết là cắm lại toàn bộ phích điện một lần nữa, vẫn bị như vậy, đương nhiên là vẫn bị rồi, nếu như vậy giải quyết được thì Hà Nhã tìm tôi làm gì.

Không có cách nào, đành tháo thùng máy thử từng cái vậy, cũng may tôi đã tính toán trước nên khiêng cả thùng máy mình sang.

Nhưng tôi nhanh chóng há hốc mồm, tuy tôi sửa máy rất tệ, nhưng vụn vài con ốc vít để tháo nắp thùng cũng không gây khó dễ gì được tôi, quan trọng ở đây là tôi không tìm được ốc vít trên nắp đậy thùng máy. Tôi thề đây là lần đầu tiên trong đời tôi nhìn thấy thùng máy có hình dạng kỳ dị như vậy, thứ đồ này nếu tôi thấy nó khi đi dã ngoại thì nhất định sẽ tưởng là vật lạ ngoài hành tinh.

Tôi bước đi theo kiểu Bộ Thiển Canh, Bắc Đầu Trận, Long Hành Hồ Bộ, và cả bộ pháp Thái Cực nhiều vòng quanh thùng máy đó, nhưng vẫn không biết phải bắt đầu từ đâu, tính đi hỏi Hà Nhã, nhưng lại cảm thấy thật mất mặt quá. Lúc đó, Hà Nhã đã ở trong phòng ăn gọi tôi ra ăn cơm, mặc kệ trước đây, hương thụ trước rồi tính sau.

Nhìn Hà Nhã đeo tạp dề sắp xếp chén đĩa trong phòng ăn, tôi hạnh phúc đến độ thần trí có chút không tỉnh táo. Nhưng khi Hà Nhã bưng đĩa rau lên, tôi bỗng lao nhào xuống khỏi đình mây hạnh phúc. Nhìn hai đĩa đen kịt, dính nhầy nhầy trước mắt, trông hệt như búi đất phò nhiều vừa mới được móc từ dưới cống lên, rải hạt giống vào là có thể thu hoạch được khá khá, nghĩ đến mạng sống nhỏ nhoi của mình, tôi ngần ngại không dám dùng thìa gắp. =]]

Còn Hà Nhã thì háo hức hỏi thúc tôi ăn nhanh: “Đây là lần đầu một mình tôi tự nấu nướng đó, anh nếm thử xem mùi vị thế nào? “

Thì ra như thế, tôi không muốn mình trở thành vật thí nghiệm đầu tiên, có chết cũng phải kéo người theo đệm lưng thôi. Tôi cười với Hà Nhã, mời cô ấy: “Chúng ta cùng ăn nhé. “

Hà Nhã mỉm cười ngọt ngào: “Không cần đâu, tôi đã ăn sáng rồi.”

Lòng bàn chân tôi toát lên luồng khí lạnh, không lẽ đã có âm mưu từ trước rồi à? Thế cũng phải có lý do rành rọt, tôi dè dặt hỏi Hà Nhã: “Tôi đã làm sai điều gì à? “

“Không có. ” Hà Nhã bối rối một lát, nhưng mau chóng hiểu ra ngay, đôi mày lá liễu dựng thẳng lên, trừng mắt nhìn tôi: “Ý anh là gì? Anh còn chưa thử thì làm sao có thể chắc rằng nó sẽ khó nuốt. Ăn nhanh lên! ” Hà Nhã vừa nói vừa đá mạnh vào chân tôi. Tôi nhớ trong phim “Cô nàng ngổ ngáo” có đoạn đối thoại như vậy: “Nếu cô ấy đánh bạn, nhất định phải giả vờ rằng mình đang rất đau, nếu thật sự rất đau thì phải giả vờ như không có gì.” cú đá của Hà Nhã quả là rất đau, tôi vội cắn răng chịu đựng, không để mình hét lên.

Rất may, ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, điện thoại của tôi reo lên, tạ ơn trời đất, tôi vội bắt máy, là Dương Hiểu Lan điện tới, cô ấy bảo muốn mượn máy tính của tôi làm lại bản sơ yếu lý lịch để ngày mai có thể đi ứng tuyển. Cũng đã một tháng rồi, Dương Hiểu Lan vẫn đang tìm việc, cơ hội trên Thượng Hải quả thật không nhiều như tưởng tượng.

“Được rồi, không thành vấn đề, bây giờ anh không có trong nhà, nửa tiếng sau anh sẽ về.” Dập máy xong, tôi nói đại khái tình hình cho Hà Nhã, hỏi cô ấy có thể đưa tôi về một lát được không.

“Không được,” Hà Nhã thẳng thừng từ chối: “tôi tìm anh trước, máy tính còn chưa sửa xong, người ta điện thoại thì anh về ngay, anh muốn chết à, cứ để cô ta đợi.”

”Làm như vậy sao được, buổi chiều cô ấy còn phải xào thịt nướng, buổi tối mang ra bán, người ta làm lụng nuôi gia đình, làm gì có nhiều thời gian như vậy mà chờ. Cô không tiễn thì thôi, tôi tự ngồi taxi về.” Tôi vừa nói vừa đứng lên định đi lấy thùng máy của mình.

“ơ kìa.” Có lẽ đây là lần đầu Hà Nhã thấy thái độ bất hợp tác của tôi kiên quyết như vậy, tỏ ra ngạc nhiên trước biểu hiện của tôi, sau khi kinh ngạc cũng chẳng biết phải nói điều gì, một lát sau mới nói: “Bảo cô ta tới đây là được rồi, thùng máy của anh ở đây chứ gì? Màn hình của tôi cũng còn ổn, tốt nhất rồi còn gì?”

“Vậy cũng được. ” Tôi bấm số Dương Hiểu Lan, nói địa chỉ Hà Nhã cho cô ấy biết, rồi lại hỏi Hà Nhã: “Đúng rồi, phải đi xe buýt tuyến nào để đến đây? “

3.9

“Xe buýt? ” Hà Nhã hơi sùng sốt, vẻ mặt ngây thơ: “Làm sao tôi biết được?”

Cũng đúng, Hà Nhã thì sao lại có thể đi xe buýt, tệ lắm cũng phải đi taxi. Tôi đành bảo Dương Hiểu Lan chờ một lát để tôi lên mạng tra các tuyến xe buýt.

Hà Nhã ở bên cạnh nói: “Đi xe taxi được rồi, cần gì phiền như vậy? “

Đúng là phiền bản “Cớ sao không ăn thịt băm * ” thời hiện đại. Tôi bắt lực nhìn Hà Nhã nói: “Thời nào, không phải ai cũng có người chị giàu có đâu, mọi đồng các của người ta kiếm được đều nhờ vất vả bán thịt xiên, sao có thể ung dung ngồi taxi chứ.”

Nói xong câu đó tôi cũng bị giật mình, chuyện gì thế này, tôi lại dám nói chuyện với Hà Nhã bang giọng điệu chàm chọc, đang tự tìm cái chết à? Nhưng lúc đó Hà Nhã không để ý tới giọng điệu của tôi, trái lại còn rất tốt bụng nói: “Vậy tôi đến rước cô ta được rồi, anh bảo cô ta chờ tôi ở chỗ nào đó. “

Khi ra cửa, Hà Nhã không quên mỉm cười nhắc nhở tôi: “Đừng quên ăn đồ nhé, không ăn bữa sáng không tốt đâu. và lại đây là món tôi đã vất vả nấu nướng, nếu sau khi trở về mà anh vẫn chưa ăn hết. ...” Hà Nhã giơ đôi tay nhỏ trắng trẻo, mềm mại, từ từ nắm chặt thành quả đấm, rồi lại bắt chước động tác chiều bái của Lý Tiểu Long, giờ ngón trỏ lắc lư qua lại trước mặt tôi.

Không ăn bữa ăn sáng là không tốt, nhưng nếu như ăn hết hai đĩa trước mặt này chắc tôi sẽ sùi bọt mép chết ngay tại chỗ. vì vậy khi Hà Nhã vừa đóng cửa lại, tôi đã vội vàng bụng hai đĩa thức ăn “đoạt mạng đoạn trường” đó lên, dự định tìm thùng rác để xử lý chúng.

Nhưng chỉ mất hai bước, tôi dừng lại và ngồi vào bàn ăn. Đây là món Hà Nhã chính tay nấu, và còn là lần đầu tiên nấu, thôi mặc kệ, tôi quyết tâm rồi, dù nó có là thuốc độc thùng ruot hay là lưỡi dao cạo xương, tôi cũng phải... thử một phen. Nhưng chắc chắn không thể nào ăn hết rồi.

Mặc dù tôi chỉ gấp một miếng rất nhỏ, nhưng nuốt vào vẫn khiến tôi đuối cổ trừng mắt, tay nghề có thể tệ tới mức độ này thật là không dễ dàng. Khó khăn lắm mới nuốt xuống nổi, chuông cửa reo lên. Tôi giật mình, chẳng lẽ Hà Nhã về nhanh thế sao, tôi vội bụng hai đĩa thức ăn vào bếp, nhìn khắp trên dưới trái phải rồi mới đặt nó vào cho cao nhất trên đầu tủ, sau đó mới ra mở cửa.

Ngoài cửa là một bó hoa hồng lớn, thì ra là người của tiệm hoa giao hoa đến. Tôi gạt người giao hoa rằng mình là anh trai Hà Nhã, nói chuyện phiếm vài câu với anh ta, lúc đó mới biết thì ra từ hôm quen biết, mỗi ngày Từ Hoán Ân đều tặng một bó hoa hồng sang đây.

Người giao hoa đó nói chuyện rất khéo léo: “Em gái anh thật là có phước, anh biết anh chàng tặng hoa đó đẹp trai thế nào không? Đẹp trai không chê vào đâu được.”

Lòng tôi bỗng nảy sinh con giận dữ, khi ký tên đã đâm thủng cả tờ giấy. Tôi vác ngược bó hoa hồng vào trong nhà, rất muốn đặt bó hoa này vào lò nướng, nhưng ngẫm thấy hành vi này tiểu nhân quá, thế là đánh vút hoa vào bồn rửa chén trong bếp, về phòng đọc sách sửa máy tính của tôi.

Khi Hà Nhã và Dương Hiểu Lan cười nói rôm rả trở về, tôi cũng đã nghĩ ra cách mở nắp thùng rồi. Tôi đi ra khỏi phòng đọc sách để đón Dương Hiểu Lan.

“Em đến... rồi.” Mắt tôi rực sáng, mái tóc và gương mặt Dương Hiểu Lan được chăm chút gọn gàng, sạch sẽ, chiếc đầm liền màu trang đã làm bật lên những đường cong cơ thể, so với dáng vẻ lუმ thuộm khi bán thịt xiên, quả thật giống hệt cô bé lỏm bị ếm bùa.

Dương Hiểu Lan bị tôi nhìn đến nổi có chút bối rối, cúi đầu xuống né ánh mắt của tôi. Lúc đó tôi mới nhận ra rằng mình thất lễ, nhanh chóng nuốt nước bọt đang sắp chảy ra.

Trái lại, Hà Nhã không bận tâm thái độ thất lễ của tôi, rất nhiệt tình đưa Dương Hiểu Lan về phòng: “Máy tính trong phòng đọc sách nè.” Khi đi ngang qua bên tôi, chân Hà Nhã tự nhiên giẫm mạnh lên mu bàn chân tôi, còn thừa cơ xoáy mạnh hai cái. Tôi nắm chặt quả đấm, cố gắng chịu đựng.

Tôi đi theo cùng, nổi mẩn hình hiện thị của Hà Nhã lên thùng máy tôi, mở máy. Lúc đó mới tiện thể nhắc Hà Nhã về bó hoa Từ Hoán Ân tặng cô ấy.

“Ồi, sao anh lại có thể đặt nó trong bồn rửa chén nhỉ?” Hà Nhã xông vào trong bếp, rất đau lòng la lên.

Tôi tức tối nghiêng răng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra ngây ngô vô tội: “Tôi không biết bình hoa ở đâu, vớ lại trong bồn rửa chén có nước mà đứng không? Quá tốt để giữ hoa tươi.” Trong lòng tôi tức giận nghĩ: nếu không phải do lỏm vì sóng nhỏ một tí, hừm.”

Hà Nhã có chút dờ khóc dờ cười lờ mắt nhìn tôi, thận trọng ôm bó hoa hồng vào trong phòng khách, cầm một chiếc kéo cẩn thận cắt ngang từng cành từng cành, sau đó cẩn thận đặt hoa đã tía vào trong bình, cứ như hoa hồng này làm bằng pha lê, bất cẩn một tí sẽ vỡ tan vậy.

♦Câu nói bắt nguồn từ điển cổ sau:

Thời Phổ Huệ Đế có một năm xảy ra nạn đói, người dân đói khát không lương thực. Phổ Huệ Đế trong cung điện nghe tin đã vắt óc suy nghĩ cách giải quyết. Và sau nhiều ngày suy ngẫm đã nghĩ ra phương án: “Đói không có cơm ăn, có sao không ăn thịt băm?”

3.10

Tôi ngồi bên cạnh không thể làm ngơ được nữa: ” có cần cẩn thận như vậy không? Làm như đang tháo bom vậy.”

Hà Nhã hớn hờ tia hoa hồng, chẳng thèm nhìn tôi: “Anh thì biết gì, người ta có thành ý tặng hoa cho tôi, tất nhiên tôi phải nghiêm túc đối đãi mới phải chứ.”

Tôi khinh thường “Hừ” một tiếng: “Thành ý quái quỷ gì, tác phong của bọn công tử nhà giàu thì có, ngày nào cũng tặng hoa, phù phiếm.”

” Là một người đàn ông, nhìn thấy con gái mình thích vốn dĩ đã nên chủ động mới đúng, tặng hoa chính là một cách chủ động. Nếu anh cứ phải gọi cái này là phù phiếm, thôi thì tôi thích kiểu phù phiếm như vậy.”

Hà Nhã đã cắm tất cả hoa vào trong bình, say sưa thưởng thức một lúc, sau đó xích lại gần người ngồi, khen ngợi: “Thơm quá à!”

Nhìn nữa chắc tôi sẽ đứt hết mạch máu mà chết, tôi quay lưng về phòng giúp Dương Hiểu Lan tạo sơ yếu lý lịch.

Khi tạo sơ yếu lý lịch của Dương Hiểu Lan thì cũng hơi rắc rối, chủ yếu là vì thực sự không có gì để viết ra hồn được, học lực thi khôi nói, thí sinh tự do thì tự do vậy, Ngô Sĩ Hoàng chẳng phải cũng là thí sinh tự do sao? Nhưng còn về kinh nghiệm thi sao nhỉ? Dương Hiểu Lan từng làm phục vụ nhà hàng, nhân viên bảo hiểm, bán quần áo, một năm gần đây thi đang bán thịt dề nướng. Nếu viết những thứ này trên sơ yếu lý lịch ứng tuyển, không chừng sẽ bị người nhận thư coi như virus.

Khi chúng tôi đang vò đầu suy nghĩ, Hà Nhã bước vào, sau khi hiểu vấn đề, Hà Nhã thư thả xua tay: “Tôi tưởng chuyện gì to tát, chế thêm vào là được rồi, có bán quần áo, bán thịt nướng cũng có tính tiền đúng không? cô cứ nói là từng làm công việc kế toán trong lĩnh vực thời trang và ăn uống thì được rồi, cô nghĩ thêm vài tên công ty, thêm vài công việc để ứng phó khi phỏng vấn là ổn.”

Dương Hiểu Lan có chút do dự: “Nói dối như vậy có sao không?”

“Không sao đâu, khi phỏng vấn ai mà không nói dối.” Hà Nhã vừa nói vừa vỗ vai tôi: “Ví dụ như anh ta nè, anh ta bị công ty trước đuổi việc, nhưng khi phỏng vấn anh ta có nói mình bị đuổi không? chắc chắn là không rồi.”

Sao có thể đưa tôi ra làm ví dụ giáo dục tiêu cực, tôi rất không phục: “Tôi bị hãm hại, được chưa?”

Hà Nhã vờ cười khúc khích hai tiếng: “Vâng, vâng, anh bị hãm hại, khi phỏng vấn anh cũng nói như vậy với người phỏng vấn phải không?”

Sau cùng Dương Hiểu Lan đồng ý cách nhìn của Hà Nhã, vì thế sơ yếu lý lịch cô ấy đã có hai năm kinh nghiệm kế toán, một năm là làm tại công ty thời trang Hà Nhã, còn một năm là thịt nướng Hiểu Lan.

Hà Nhã có vẻ rất thông thạo ngành kế toán, giúp sức khá nhiều khi chế kinh nghiệm làm việc, những từ chuyên môn cứ tuôn ra khỏi miệng, cái gì “Mối quan hệ giữa các tài khoản”, “Bảng tài sản lưu động”, “Lợi nhuận giữ lại”, ngời đó trò chuyện sôi sục với Dương Hiểu Lan, tôi ngồi bên cạnh chẳng xen nổi một câu vào, thể nghiệm sâu sắc nỗi đau khổ của người mù chữ.

Làm xong sơ yếu lý lịch tiếng Hoa thì phải làm tiếp bản tiếng Anh, tôi nhớ Hà Nhã từng sống ở nước ngoài, bèn đề nghị: “Cô viết giùm được không, cô từng sống ở nước ngoài, giỏi tiếng Anh.”

“Tôi rất sẵn lòng giúp đỡ, nhưng anh phải biết một điều, hầu hết tiếng Anh của người Trung Quốc không tốt lắm, quá hoàn hảo sẽ khiến nhà tuyển dụng nghi ngờ, tự viết thì tốt hơn, đương nhiên, anh cũng có thể giúp cô ấy.” Cũng khiêm tốn quá rồi, khiến người ta nổi nóng nhất chính là khi nói câu này Hà Nhã còn tỏ vẻ rất chân thành.

Dương Hiểu Lan không nói gì, bắt đầu vùi đầu gõ sơ yếu lý lịch tiếng Anh. Tôi xem một lát, càng xem càng cảm thấy xấu hổ. Tiếng Anh của Dương Hiểu Lan dù là cách dùng từ, hay là câu cú đều viết hay hơn tôi nhiều rồi, còn những thuật ngữ kế toán bằng tiếng Anh thì dù tôi có xem cũng chẳng hiểu nổi.

Tôi nhìn Hà Nhã, vẻ mặt cô trông cũng rất ngạc nhiên.

“Em viết quá tốt.” Tôi khen ngợi thật lòng: “Em học tiếng Anh bằng cách nào thế? Chẳng khác nào dân du học nước ngoài về.”

Nghe lời khen ngợi của tôi, Dương Hiểu Lan hơi mắc cỡ: “Thật à? Anh đừng khen quá lời.”

Tôi thấy Hà Nhã nhìn tôi có chút bất mãn, trong lòng tôi bỗng cảm thấy hơi khoái chí, tôi quyết định tỏ ra phô trương hơn chút nữa để đá kích ngon lửa kiêu căng của Hà Nhã.

“Tất nhiên là thật rồi.” Tôi cũng bị giật mình bởi giọng nói đáng tôn của mình: “Em lợi hại quá, nếu có cơ hội ra nước ngoài, tiếng Anh chắc sẽ giỏi hơn nhiều người lắm.” Tôi vừa nói vừa liếc nhìn Hà Nhã.

Hà Nhã không hề lờm tôi như tôi dự đoán, ngược lại còn nhìn tôi cười bí ẩn, khiến lòng tôi như đang vỡ trống.

Tạo xong sơ yếu lý lịch cũng gần tới giờ ăn trưa, Hà Nhã đề nghị rằng hiếm khi ba người gặp nhau, hay là mua thức ăn về cùng nhau nấu nướng. Dương Hiểu Lan rất chủ động đề nghị phụ trách nấu thức ăn, vì vậy tôi cũng không có gì phải lo lắng, tay nghề nấu ăn của Dương Hiểu Lan nhất định là cao thủ rồi.

3.11

Khoảnh khắc Dương Hiểu Lan đeo tạp dề bắt đầu thái rau cải, tôi biết rằng phán đoán của mình hoàn toàn đúng đắn. Đạo pháp của Dương Hiểu Lan chắc chắn là đẳng cấp của thợ nhà nghề, chỉ nhìn thấy ánh sáng lấp lánh trên lưỡi dao, mỗi dao đều cắt khít sát ngón tay, Hà Nhã đứng bên cạnh há mồm la lên kinh ngạc liên hồi.

Đương nhiên tôi cũng chẳng rảnh rỗi, ở bên cạnh vo gạo, rửa rau. Mặc dù nghèo khó nên mẹ tôi không thể học hết cấp 2, nhưng tư tưởng nam nữ bình đẳng của bà không thua kém bất kỳ phụ nữ tri thức được tiếp nhận nền giáo dục của văn minh phương Tây nào.

Tôi còn chưa trở gò, mẹ tôi đã yêu cầu tôi phải vo gạo, lật rau trong khi nấu cơm. Chờ khi hai đứa em gái tôi có thể giúp việc, nhà bếp nhỏ nhỏ nhà chúng tôi trở nên rất náo nhiệt mọi khi nấu cơm, có khi cả bố tôi cũng không chịu nổi, mãnh liệt yêu cầu ba anh em chúng tôi rời khỏi nhà bếp ngay, không được làm loạn thêm. Nhưng ở tình trạng bình thường thì bố tôi đều bị đuổi khỏi nhà bếp, sau đó chịu trách nhiệm rửa chén sau khi ăn cơm xong.

Lúc ban đầu Hà Nhã cũng định giúp đỡ, nhưng Hà Nhã nấu nướng vụng về thật. Chỗ nói đến việc xắt khoai tây, Hà Nhã lại có thể cầm một củ khoai tây to, trên dưới trái phải trước sau xắt khoai tây thành sáu miếng dạng hình chữ nhật, sau đó còn hùng hồn bảo rằng khoai tây hình khối mới không lăn lông lốc. Khoai tây xắt ra cũng to nhỏ đều nhau.

Xắt đậu hũ thì càng tệ, Hà Nhã lại dám đặt tay một bàn tay ra sau lưng, xắt từng miếng, từng miếng chậm chậm trong tư thế rót rượu của bồi bàn nhà hàng, có vẻ như cô ta không phải đang xắt đậu hũ mà là xắt thịt mình vậy.

Tôi không phớt lờ được nữa, chạy sang cầm miếng đậu hũ lên dạy cô ta: “Cô phải đặt đậu hũ vào trong tay, sau đó động tác có thể nhanh hơn nữa, chờ cô xắt xong chắc chúng ta chết đói rồi.” Tôi vừa nói vừa làm mẫu cho Hà Nhã xem.

Hà Nhã lo lắng la lên: “Nhưng xắt như vậy sẽ trúng tay, anh cẩn thận một tí. Trời ạ.”

“Sao cô ngốc thế.” Khi nói ra câu này, tôi chợt thấy có một cảm giác giải thoát như là nông nô đã lên đời, không ngờ Hà Nhã cũng có ngày hôm nay, tôi nắm lấy cơ hội nghìn năm hiếm hoi để giáo huấn Hà Nhã: “Được rồi, cô ra ngoài đi, đừng làm rối tung lên nữa, cái nên biết thì chẳng biết được gì cả, câu lông, điện tử thì lại sành sỏi như vậy.”

Hà Nhã nhẹ nhàng khua lấy con dao, động đậy đôi môi, dùng khẩu hình để nói với tôi rằng: “Anh hãy đợi đấy.”

Tôi nhìn thấy một luồng ánh sáng lạnh giá lóe lên trong đôi mắt Hà Nhã, xem ra ăn xong tôi cần phải đi về chung với Dương Hiểu Lan ngay, nếu không thì e rằng ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của tôi.

Hà Nhã lùi khỏi nhà bếp, để lại tôi và Dương Hiểu Lan hai người – em xào rau, anh bỏ muối, em xắt thịt, anh lột tỏi, nói cười rôm rả trong nhà bếp. Khi tôi bung đãi rau xào đầu tiên ra, Hà Nhã đang ngồi trong phòng khách xem tivi, trông có vẻ hơi chán nản, tôi cố tình làm ngo, đưa mũi kẻ sát đĩa rau, nói

một cách nhấn mạnh: “ôi, thơm quá.”

Giọng nói của tôi vừa thốt ra, một chiếc đệm ghế salon đã bay thẳng về phía tôi. Hà Nhã nhảy xuống ghế salon, tay nắm chặt chiếc đệm salon đang đang sát khí đi thẳng đến cho tôi.

Tôi vội chạy vào bếp, lúc ấy Dương Hiểu Lan bỗng kêu lên: “Đây là cái gì vậy?”

Trong tay Dương Hiểu Lan đang bung đĩa “đoạt mạng đoạn trường cao” mà Hà Nhã đã nấu sáng nay, dường như cô ấy mới vừa lục ra khi lấy đĩa ăn trong tủ chén.

” Cái này là thức ăn cho thú nuôi à?” Dương Hiểu Lan ngửi mùi, hỏi Hà Nhã: “Chỉ có nuôi thú cưng à? Mèo hay chó thế? “

Tôi thấy khuôn mặt Hà Nhã hơi đỏ lên, có thể thấy Hà Nhã xấu mặt, trong lòng tôi khoái chí như hoa nở rộ, hả hê nói: “Haha, đánh chết em cũng không tưởng tượng nổi, đây thực ra là...”

“Đây thực ra là thuốc chuột. ” Hà Nhã cướp lời, đồng thời bung đĩa thức ăn sang một bên: “Cô xúc rau ra đĩa nhanh lên đi, sắp khét rồi kia.”

Dương Hiểu Lan vừa quay sang xúc rau, Hà Nhã dùng hết sức giẫm lên trên mu bàn chân tôi, lại còn véo vào cánh tay tôi đau chết điếng, tôi cố nuốt những giọt nước mắt gần sắp tuôn trào.

Khi ăn cơm, tôi không ngớt lời khen ngợi Dương Hiểu Lan nấu ăn ngon, không phải chỉ toàn muốn chọc tức Hà Nhã mà tay nghề Dương Hiểu Lan thật sự rất tuyệt.

Dương Hiểu Lan rất bối rối khi nghe tôi khen, khiêm tốn nói: “Thực ra là vì dụng cụ nấu bếp của Hà Nhã dùng rất tốt, lần đầu em sử dụng những đồ làm bếp cao cấp như vậy đây. “

“Không, không, không, chẳng có tí liên quan nào đâu. ” Tôi khẳng định chắc nịch: “Cùng một dụng cụ, đôi người nấu thì sẽ biến thành thuốc chuột ngay. ” Dưới gầm bàn phát ra một tiếng dậm chân nặng nề, tôi đã nép đôi chân mình lên từ trước nên né được tuyệt chiêu này.

Thời gian hạnh phúc luôn luôn rất ngắn ngủi, bữa cơm nhanh chóng ăn xong, Dương Hiểu Lan cũng sắp phải về. Tôi vốn định chuẩn về chung với Dương Hiểu Lan, tiếc rằng dù tôi nói thế nào đi nữa, Hà Nhã nhất quyết bắt tôi phải sửa xong máy tính mới được về.

3.12

Sau khi tiễn Dương Hiểu Lan về, Hà Nhã nói với tôi đây ẩn ý: “Lo mà sửa máy tính đi, chờ tôi quay lại.”

Tôi thật hối hận vì lúc nãy mình đã đắc ý vênh váo, việc tới nước này, tôi chỉ mong sớm có thể sửa xong máy tính hòng lấy công chuộc tội.

Tôi lần lượt tháo bộ nhớ trong thùng máy, ổ cứng của Hà Nhã lắp vào thùng máy của tôi để kiểm tra, cuối cùng cũng phát hiện ra là bo mạch chủ bị hỏng. Tôi vừa mới hân hoan nhảy nhót vì tìm được nguyên nhân gây lỗi thì nghe thấy tiếng chia khóa đang xoay trong chốt cửa, sau đó cửa phòng được mở ra bằng một âm thanh chói tai.

Hà Nhã xông thẳng vào phòng đọc sách, nhìn tôi và nói với vẻ mặt hung tợn: “Máy tính sửa xong chưa? “

“Vẫn, vẫn chưa. ” Tôi vẫn còn hiểu đạo lý “được chim quên nã”, “vắt chanh bỏ vỏ”....

“Thế à? ” Hà Nhã ngồi bắt chéo chân đối diện tôi: “Vậy anh sửa nhanh lên để tôi còn trừng trị anh.” Hà Nhã bắt đầu khởi động cổ tay, lắc lắc cần cổ. Khiến tôi nhớ tới sư tử châu Phi, trước khi vỗ con mồi, chúng thường hay thích liếm láp những chiếc móng vuốt của mình.

Hà Nhã không quên đe dọa trong lúc khởi động: “Anh chết chắc rồi, tôi vắt và nấu nướng cho anh ăn, anh chẳng thêm đả động tới. còn nữa, loại người thấy sắc quên bạn như anh, từ lúc bắt nói điện thoại anh đã ăn nói cản trở với tôi, cố tình khiến tôi trở thành trò cười, còn ánh mắt anh nhìn người ta, anh là tên dễ xôm... “

Tự mình cũng nói là thuốc chuột, lại còn bắt tôi ăn. còn nói tới trọng sắc khinh bạn, trước mặt Hà Nhã có cô gái nào có thể coi là “sắc” nữa, bản thân Hà Nhã chẳng phải cũng là loại người đó thôi sao?

“Cô thì không trọng sắc quên bạn, chẳng phải cô cũng đã cố tình châm chọc tôi trước mặt Từ Hoán Ân đấy sao? và cô còn quá đáng hơn tôi nhiều, thấy trai đẹp thì giọng nói cũng trở nên ghê tởm, còn dánh về lúc đánh cầu nữa, góm ghiếc, tởm chết đi được, sao cô trơ trẽn đến thế.” Dù đã xảy ra một tháng trước rồi, nhưng nghĩ tới dánh về Hà Nhã trước mặt Từ Hoán Ân hôm đó, tôi vẫn còn canh cánh trong lòng.

Nghe những lời lẽ kịch liệt còn pha chút công kích cá nhân, Hà Nhã mỉm cười ngọt ngào. Nhưng tôi cảm thấy lo sợ hơn bao giờ hết, trời ạ, nụ cười này giống hệt nụ cười tháng trước Hà Nhã ra tay trừng trị tên lưu manh đó. Trong đầu tôi phát ra một âm cảnh báo sắc bén, một giọng nói hét lên với tôi: “Chạy mau, vì an toàn tính mạng, chạy mau!”

Tôi nhanh chóng đứng dậy, muốn tông cửa chạy trốn, nhưng vì lúc nãy ngồi xôm quá lâu nên chân tôi hơi tê lại, vừa đi một bước tôi đã bổ nhào về phía Hà Nhã.

Hà Nhã chỉ kịp thét to rồi bị tôi vồ té xuống đất, cả người tôi đè lên người cô ấy, khoảnh khắc đó, môi tôi chỉ cách môi cô ấy hai centimet.

Căn phòng bỗng nhiên trở nên yên lặng như tờ, thế giới chỉ còn tôi và Hà Nhã hai người. Đôi môi hồng hào của Hà Nhã hệt như viên đá quý lấp lánh những tia sáng trong suốt, mang một sức quyến rũ mà tôi không thể cưỡng lại được. Tôi cảm thấy hình như Hà Nhã cũng rất hồi hộp, khoảng cách gần như vậy nhưng tôi không cảm nhận được một chút hơi thở của cô ấy.

Hôn, hay là không hôn, to be or not to be. Đối diện với quyết định quan trọng ảnh hưởng đến sự sống cái chết của tôi, tôi chỉ dùng thời gian mười giây để quyết định, đương nhiên là hôn rồi, cứ đổ lỗi do lực hút của Trái Đất đi. =]]

Tôi từ từ cúi đầu xuống, khoảng cách hai centimet ở thời điểm này xa vời như phải vượt qua bờ biển Thái Bình Dương. Hà Nhã lúc đó rõ ràng cũng cực kỳ căng thẳng, cô ta không động đậy, chỉ mở to hai mắt nhìn tôi, mí mắt không chớp lấy một cái.

Tôi sắp thực hiện được ước mơ tiếp xúc thân mật với Hà Nhã rồi, nhưng ..., ôi, tôi nghĩ cả đời này nhất định mình sẽ cảm thấy hối hận cho giây phút này.

Tôi không phải yêu râu xanh háo sắc, và tôi cũng xin gờ tay thế với trời rằng đầu óc tôi khi ấy không hề có chút ảo tưởng xấu xa nào, nhưng cơ thể tôi vẫn có phản ứng trong lúc tiếp xúc thân mật như vậy. Tôi cảm thấy phía dưới của mình đang nhanh chóng sung huyết.

Tôi lúng ta lúng túng đứng dậy khỏi người Hà Nhã, nhưng lập tức cảm thấy bất ổn, vội vàng ngồi xổm xuống, đặt tay lên bụng vờ tỏ ra rất đau.

“Anh sao vậy? Đau bụng à?” Hà Nhã hỏi han rất quan tâm.

Tôi gật đầu, không nói gì, trong lòng thầm mong cái ấy mau chóng hạ xuống. =]]]]

Hà Nhã tưởng tôi đau đến không nói nên lời, có chút hoảng hốt: “Đau dữ dội lắm à? Tôi đưa anh lên giường nằm một lát nhé.” Hà Nhã vừa nói vừa đưa tay ra vịn tôi.

Lúc này chính là thời điểm mà bộ phận phía dưới sinh lực tràn trề nhất, có đánh chết tôi cũng không dám đứng dậy. “Không, không sao.” Tôi vội né tránh bàn tay Hà Nhã, cười với Hà Nhã: “Chuyện vặt thôi, tí nữa sẽ khỏi ngay.”

Người ta bảo nào là bộ tham mưu của cơ thể con người, nhưng xem ra không phải bộ phận nào cũng chịu sự khống chế của bộ tham mưu, ít nhất là hiện tại, tôi càng muốn cho nó hạ xuống thì nó lại càng dạt dào sức sống hơn nữa. Thật là tức điên người, tôi biết rất nhiều đàn ông đau khổ khi chỗ ấy không đứng dậy vào những lúc cần thiết, ai sẽ nghĩ tới rằng khi nó nên xuống mà không chịu xuống thì cũng là cả một vấn đề đầy chứ.

3.13

Lúc đó Hà Nhã lại tỏ ra vô cùng ân cần: “Không sao thật chứ? Để tôi xem thử được không?” Hà Nhã giờ tay sờ bụng tôi.

Tôi sợ hãi vội vàng quay lưng lại: “Không sao thật, một lát nữa, chờ lát nữa sẽ hết ngay.” Chết tiệt, tôi ước gì có thể bề nguyên chậu nước lạnh tạt xuống đó. Hà Nhã hình như nhận ra điều gì, không nói nữa, căn phòng lại trở nên yên ắng lẩn nhẩn, sự yên ắng mang một chút ngưng đọng. Một lát sau, cuối cùng tôi cũng có thể thong thả đứng dậy.

Tôi chợt cảm thấy ngại ngùng khi nhìn Hà Nhã, cúi đầu chỉ xuống máy tính bảo: “Bo mạch hư rồi, đành phải thay cái mới thôi.”

“Ừ, được, được rồi.” Lúc này tôi mới nhận ra Hà Nhã cũng rất lúng túng, có chút bối rối gật đầu.

Sự im lặng khiến người ta bất an, tôi có thể nghe rõ tiếng hít thở của mình và Hà Nhã. Tôi đột nhiên có một sự kích động muốn ôm chầm Hà Nhã vào lòng. Nhưng nếu ôm cô ấy, có khi nào dưới kia lại phản ứng nữa không, hay là nhân cơ hội lần này tỏ tình với Hà Nhã? Trong lúc tôi đang suy nghĩ vẩn vơ, điện thoại Hà Nhã reo lên.

Hà Nhã nhấc điện thoại lên xem, nói tiếng xin lỗi với tôi rồi bước ra ban công nghe điện thoại. Thái độ Hà Nhã khi tiếp điện thoại rất nghiêm túc, thần thái cực kỳ giống Hà Nghệ.

Sau khi nghe điện thoại xong và bước vào, bầu không khí mập mờ trong phòng đã tan biến từ lâu. Nét mặt Hà Nhã bình thường trở lại, bảo với tôi cô ấy có việc gấp phải đi ngay, cũng không thể tiễn tôi về.

Tôi rất không cam tâm ôm thùng máy đi ra, trong lòng cứ hồi tiếu, tôi đã lãng phí một cơ hội tốt như vậy rồi, người ta nói rằng nửa thân trên và nửa thân dưới của đàn ông là tách biệt nhau, xem ra lời nói này thật không sai, tôi còn tưởng mình cao thượng hơn trong lĩnh vực này chứ, xem ra cũng chỗ là hạng tầm thường. =]]

Ngày chủ nhật, tôi rầu rĩ đánh bóng bàn trong câu lạc bộ, đối thủ yếu quá khiến tôi không tập trung tinh thần nổi. Khi đầu óc tôi bắt đầu đi lang thang, tôi nhớ cảnh Hà Nhã đứng chống nạnh dạy dỗ lúc mình chui gầm bàn, khéo mời tự dung hé lộ một nụ cười. Tôi đột nhiên nghĩ ngờ rằng mình có phải mắc phải khuynh hướng thích bị ngược đãi, tại sao lại còn cảm thấy ám áp mỗi lần nhớ tới Hà Nhã đối xử hung dữ với mình mà.

Có vẻ bộ hồ sơ đã chỉnh sửa của Dương Hiểu Lan rất được lòng các nhà tuyển dụng, vì cô ấy vừa điện thoại bảo tôi rằng trưa hôm nay cô ấy sẽ đi phỏng vấn, muốn nhờ tôi làm thay một ca giúp cô ấy.

Lúc đó tôi mới biết thi ra buổi tối Dương Hiểu Lan bán thịt dê nướng, còn buổi sáng thì làm việc trong một nhà hàng. Như vậy mà vẫn có thể tự thi cao đẳng và đại học chính quy, còn lấy bằng với thành tích tất cả các môn đều đạt 80 điểm, tôi chợt nhớ lại thời đại học của mình, chỉ làm thêm vài công việc đã cảm thấy mình vất vả lắm rồi, thật xấu hổ đến mức muốn quăng mình vào bồn cầu rồi xả nước cho rồi.

Nơi Dương Hiểu Lan làm phục vụ là một khách sạn năm sao cao cấp. Khi tôi tới đó Dương Hiểu Lan đang lau nhà cho phòng tiệc nhỏ. Nhìn thấy tôi, cô ấy liên tục xin lỗi, bảo rằng nếu không phải thật sự hết cách thì cũng không dám nhờ nhân viên công sở như tôi đi làm chuyện bưng bê, quét dọn này.

Tôi không nhịn nổi cười thất thanh, đây là lần đầu tiên được người nói mình là nhân viên công sở, tôi nhớ đến một bài viết trên mạng, nói rằng nếu có ai đó bảo bạn là công sở, bạn phải lập tức nói với họ rằng: “Tôi không phải công sở, anh mới là công sở, cả nhà anh đều là công sở.”

Thời đại học, tôi từng mặc áo liền quần bằng cao su đi dạo vết đường ống ngầm, đứng ba tiếng đồng hồ trong vùng nước dơ ngập ngang ngực, tôi suýt ngất đi vì mùi hôi xông lên. Trong khi đó, lau quét nhà, bưng bê chén đĩa trong khách sạn năm sao cũng chẳng khác mấy với việc tôi gõ bàn phím trong giờ làm hàng ngày, và còn không mắc những chứng bệnh về khớp cổ, dơ các ngón tay gì đó. Dương Hiểu Lan cảm kích tôi bằng lời cảm ơn, rồi bảo rằng trưa nay cô vốn không bận việc, nhưng chủ nhà hàng này bỗng dưng đòi mở tiệc họp mặt, nên mới sắp xếp thêm công việc cho cô làm.

Khi nói đến đó, bên ngoài khách sạn có mấy chiếc xe chạy tới, trong vài phút ngắn ngủi tiếp theo, không ít xe lái vào. Trong đó có bốn chiếc Mini cooper, xếp thành một dãy thẳng tắp. các mỹ nam, mỹ nữ trẻ tuổi tôi lần lượt bước xuống xe, ai ai cũng ăn vận đẹp đẽ, thời thượng. Nếu không phải đã biết trước đây chính là khách tham dự họp mặt mà công tử khách sạn này mời đến, tôi suýt tưởng rằng ở đây sắp mở hội thi thời trang.

Vào lúc đó, một chiếc Audi A6 chạy tới, tôi cảm thấy một chút quen thuộc, hình như đã thấy chiếc xe này ở đâu rồi. chờ khi nhìn thấy Từ Hoán Ân hăm hở bước xuống xe, đầu tôi như to ra hai vòng, sao tôi lại xui rủi thế này nhỉ, tại sao hẳn lại tham gia buổi họp mặt này?

Sự việc lập tức trở nên tệ hại hơn, Dương Hiểu Lan có chút hào hứng chờ về Từ Hoán Ân nói: “Nhìn thấy không? Đó là con trai ông chủ tôi đây, đẹp trai lắm đúng không. Bố mẹ anh ta đều giàu có, khách sạn như thế này còn có ở vài nơi khác nữa, hơn nữa còn đầu tư nhiều bất động sản trên cả nước, vốn tài sản có tới vài chục tỷ lận.”

3.14

Tôi vẫn luôn tưởng rằng Từ Hoán Ân chẳng qua chỉ là ông chủ một công ty nhỏ, trong tay có chừng mười mấy người, bảy, tám khẩu súng mà thôi, nhưng không ngờ tới hẳn lại có một bối cảnh gia đình giàu có như vậy. vài chục tỷ, trời ạ, với thu nhập của bố mẹ tôi, để có vài chục tỷ thì chắc phải làm lụng từ thời người nguyên thủy tới bây giờ mất.

Điều bức bối nhất chính là tôi lại phải bưng trà châm nước cho hắn, thật khó khiến người ta chấp nhận. Nhưng trước đây Dương Hiểu Lan luôn nhấn mạnh rằng cô không thể mất công việc hiện tại trước khi tìm được việc mới, nếu không tiền thuốc men của mẹ cô ấy sẽ gặp khó khăn. còn cách nào nữa, ai bảo tôi không thể bỏ tiền ra, nên đành phải gồng sức vậy.

Dương Hiểu Lan hân hoan đi phỏng vấn. Tôi thay đồng phục khách sạn, bắt đầu công việc lau sàn thay Dương Hiểu Lan. Lau được vài cái, quản lý nhà hàng chạy tới hối thúc: “Nhanh tay lên, năm phút sau đại thiếu gia phải sử dụng chỗ này rồi. ” Ông quản lý trắng trẻo béo tròn, đáng về y hệt chú tam cung.

Tôi ra sức lau sàn, nhưng tên béo chết tiệt vẫn cứ lải nhải bên cạnh: “Mạnh tay lên, mạnh tay lên, anh chưa ăn cơm à? Lau sàn nhà mà cũng vụng về như vậy, đồ phá hoại.”

Sao tự dung chửi người ta nhỉ? Lần đầu tôi gặp quản lý dữ dằn như vậy, công ty cũ khi đuổi tôi cũng chẳng bất lịch sự như vậy, tôi rất muốn nói với ông ta một câu: Ông mới là đồ phá hoại. Nhưng nghĩ tới miếng cơm của Dương Hiểu Lan, thôi thì đành nhẫn nhịn.

Vài phút sau đó, ông quản lý này lần lượt mang mò nhân viên phục vụ đang bận rộn trong phòng khách, xem ra dạy dỗ nhân viên chính là sở thích của ông, ông ta chắc chắn là tên giám công tu sửa Vạn Lý Trường Thành năm xưa của Tần Thủy Hoàng, chồng Mạnh Khương Nữ nói không chừng cũng bị ông ta bức chết.

Cửa phòng tiệc bị người ta đẩy ra, Từ Hoán Ân bước vào dưới sự vây quanh của mọi người, như ánh trăng được các ngôi sao bao bọc. Tôi cố gắng né tránh đối diện với Từ Hoán Ân để khỏi bị hắn nhận ra.

Từ Hoán Ân cũng quá bận rộn để chú ý đến tôi, các cô gái xinh đẹp trang điểm lộng lẫy vây quanh hắn, trước mặt Từ Hoán Ân, mấy cô gái đó thể hiện còn ghê tởm hơn Hà Nhã hôm đó nữa, trước mặt một anh chàng đẹp trai, lại còn thừa kế vài chục tỷ tài sản, nếu tôi là con gái thì cũng sẽ bán mạng tiến đến trước mặt hắn, tởm chết hắn mới thôi.

Nam nữ trong buổi họp mặt này hiển nhiên hoàn toàn sống trong một thế giới khác tôi, bọn con trai hào hứng thảo luận về điểm quay ngoại cảnh phim The Lord of the Rings ở New Zealand, đi lặn ở Great Barrier Reef, lái xe việt dã rong ruổi trên sa mạc Sahara. Bọn con gái thì say sưa bàn tán túi xách Gucci, thời trang Armani, trang sức Cartier, mọi lời họ nói ra đều rất có giá trị, cộng lại chắc có thể bằng tổng trị giá GDP nửa năm của cả Thượng Hải.

Tất nhiên, từ đầu đến cuối, Từ Hoán Ân đều là trung tâm cuộc hội họp, mỗi khi hắn ta phát ngôn, tất cả mọi người đều chăm chú lắng nghe, và sau khi Từ Hoán Ân phát biểu xong, chắc chắn sẽ có người lập tức hòa vào bàn luận. Giống hệt như buổi hội họp của quý tộc thời trung cổ châu Âu trong các phim điện ảnh, Từ Hoán Ân chính là quốc vương của mọi người, mọi người đều tỏ ra rất trung thành để lấy lòng hắn.

Buổi họp mặt tổ chức được vài phút, Từ Hoán Ân trở nên bồn chồn, thỉnh thoảng lại xem đồng hồ, giống như đang có chuyện gấp gì đó. Nhưng một lát sau, một người phụ nữ trung niên bước vào, Từ Hoán Ân lập tức đứng dậy bước lên đón, tất cả mọi người trong buổi họp đều kính cẩn chào hỏi người phụ nữ trung niên đó.

Nhìn là đoán được ngay người phụ nữ trung niên đó chính là mẹ Từ Hoán Ân, chủ nhân của nhà hàng này. vì ánh mắt lúc bà ta bước vào khác hẳn những người khác, đó là ánh mắt của một người chủ đang tuần tra lĩnh vực của mình, mỗi thần thái, mọi động tác của bà ấy đều khiến bạn cảm thấy bà sở hữu

tất cả những thứ này, ở nơi này, bà ấy chính là nữ hoàng.

Tôi nhớ dáng vẻ lần đầu gặp Hà Nghệ, cô ta nói với tôi “Mùng anh gia nhập cùng chúng tôi”, khí thế đó giống hệt như mẹ Từ Hoán Ân bây giờ, đây chính là cảm giác uy nghiêm mà tiền bạc mang lại cho con người, hèn gì ai ai cũng đều muốn trở thành người giàu có.

Khi tôi bung khay đựng rượu đi ngang qua bên Từ Hoán Ân, nghe thấy mẹ hần nói với giọng điệu bức bối: “Đã mười phút rồi, mẹ không rảnh rang ngồi đây chờ cô ta.”

Từ Hoán Ân giải thích với giọng van nài: “Sắp đến rồi, cô ấy vừa gửi tin nhắn, bảo là kẹt xe, mẹ cũng biết giao thông trên Thượng Hải không tốt mà.”

Mẹ Từ Hoán Ân hiển nhiên rất bất mãn với câu trả lời này: “Vậy thì phải xuất phát sớm chứ, chắc cô ta cũng biết giao thông trên Thượng Hải không tốt.”

Lúc đó có một người đàn ông đi về phía tôi lấy rượu, tôi đành đứng lại, dùng ngay trước mặt Từ Hoán Ân, tôi định quay đầu lại, nhưng Từ Hoán Ân đã nhận ra tôi ngay.

“Vương Vũ.” Từ Hoán Ân dòm tôi từ đầu tới chân, giọng điệu rất kinh ngạc: “Sao anh lại ở đây, anh làm việc ở đây à?”

3.15

Bây giờ bỏ chạy thì không hợp lý, tôi trả lời hốt hởi: “Ờ, không phải, là bạn tôi có việc gấp nhờ tôi làm thay.”

Mẹ Từ Hoán Ân không khách sáo chen vào, mắt bà ta không hề nhìn thẳng tôi, dùng giọng điệu gia trưởng nói với Từ Hoán Ân: “Con quen cậu ta à? Mẹ nhớ đã dặn con, đừng làm bạn với những kẻ tồi tệ và bạn bè của chúng, chúng sẽ mang lại rắc rối cho con.”

Lời của mẹ Từ Hoán Ân chính là chỉ thị tối cao, bà ta vừa nói như vậy, tất cả mọi người đều hứa theo nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ, gãi cảm ly rượu đó lui ra phía sau, giống như trên người tôi có rắc phần truyền nhiễm vậy.

Hừ, tôi suýt nghi ngờ tai mình có vấn đề, thế nào gọi là “kẻ tồi tệ”, tôi rất muốn nhắc nhở mẹ Từ Hoán Ân: “Thím hai, giải phóng năm mươi mấy năm rồi, bà tưởng cánh cổng của sảnh tiệc này là cổng thời gian à?”

Đương nhiên chỉ là nghĩ thâm trong bụng, vì bát com của Dương Hiểu lan, dù bà ta có gọi tôi là “Nô tài”, tôi cũng đành phải “Dạ”.

Tôi nhanh chóng bung khay bỏ đi, Từ Hoán Ân ở sau lưng giải thích với mẹ hần: “Xin lỗi, lần trước con gặp anh ta ở câu lạc bộ, con không biết thân phận thật sự của anh ta.”

Khi tôi đi rót rượu, Từ Hoán Ân cản tôi lại ở hành lang.

“Tôi muốn nhờ anh giúp đỡ, lát nữa Hà Nhã sẽ đến, mong anh giả vờ không quen biết cô ấy có được không, tôi nghĩ anh cũng thấy rồi đấy, mẹ tôi không thích như vậy.”

Mất nửa ngày trời, buổi họp mặt này thì ra lại chính là để tổ chức cho Hà Nhã gặp mẹ hần ta, “cô ta” trong miệng họ lúc nãy thì ra là Hà Nhã. Tại sao sự việc tôi vốn nghĩ rằng đã rất tồi tệ nhưng vẫn còn có thể trở nên tồi tệ hơn nữa. Việc này vốn dĩ chỉ đơn giản là giúp đỡ Dương Hiểu Lan, tại sao trong phút chốc lại trở thành cảnh tôi phải tận mắt chứng kiến cô gái mình thích gặp mẹ chồng tương lai, tôi còn phải đứng bên cạnh mớ sâm banh chúc mừng họ.

Tôi cảm thấy tai mình bỗng dài như tai lừa, tôi bỗng dung kích động đến mức muốn cướp máy bay tông vào nhà hàng này.

“Không thành vấn đề.” Tôi nở nụ cười chân thành.

Cánh cửa to của phòng tiệc bị đẩy ra, Hà Nhã từ từ bước vào như một nàng công chúa, tay tôi buột lỏng, khay đựng rót xuống, trong phòng tiệc phát ra âm thanh ly thủy tinh bẽ vụn, tất cả mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi.

Khóe mắt tôi rung rung giọt lệ nóng. Tôi dùng âm thanh chấn tĩnh nhất trong đời mình để gọi tên Hà Nhã, sau đó chạy vội qua, như một dây leo màu xanh bám chặt lấy cây, ôm chầm Hà Nhã. Tôi kích động khóc thút thít, tôi la to để mọi người đều nghe thấy:

“Sao em lại ở đây? Anh tưởng cả đời mình cũng không thể nhìn thấy em rồi chứ.”

Ảo tưởng kết thúc. Tôi không kìm nổi nở nụ cười kỳ quặc, muốn làm tốt việc gì đó thì cũng hơi khó khăn với tôi, nhưng muốn làm hỏng việc thì đó lại là món quà thượng đế ban tặng tôi.

Mười phút sau, cánh cửa phòng tiệc bị đẩy ra, Hà Nhã hốt hởi chạy vào.

“Xin lỗi, xin lỗi, để mọi người chờ lâu.” Hà Nhã luống cuống xin lỗi, giống như một đứa bé làm sai chuyện.

Hà Nhã thường hay mặc những bộ quần áo thoải mái, lần này cũng không ngoại lệ, so với những cô gái ăn mặc chỉnh tề, quyến rũ khác, Hà Nhã trở nên có chút trẻ con trong buổi tiệc. Nhưng nhìn từ phương diện khác, Hà Nhã lại càng trở nên thanh tao, thoát tục, ít nhất trong mắt tôi, kể từ giây phút Hà Nhã bước vào, những cô gái khác lập tức trở thành hạng xoàng xĩnh tầm thường.

Từ Hoàn Ân cười tươi bước ra đón Hà Nhã, các cô gái trong buổi tiệc nhìn Hà Nhã đầy đổ ky, con trai thì tỏ ra ngạc nhiên, ngưỡng mộ.

Tôi thấy Từ Hoàn Ân và Hà Nhã sánh vai bước về phía mẹ hân, bỗng dưng mắt hết động lực phá đám. Bề ngoài của họ thật xứng đôi, cứ như hoàng tử và công chúa trong chuyện cổ tích, khách sạn này chính là lâu đài của họ, những người trong buổi tiệc là đại thần, còn tôi là tên chân ngựa.

Làm người phải nhân hậu một tí, Hà Nhã có thể tìm thấy bạch mã hoàng tử như Từ Hoàn Ân, tôi nên chúc phúc họ mới đúng. Tôi nên chúc phúc Hà Nhã thì hơn, còn về Từ Hoàn Ân, tôi sẽ luôn trừ ẻo hân cho đến khi hân xuống địa ngục hoặc là tôi xuống địa ngục mới thôi.

Tôi lùi ra một góc, đứng xa xa nhìn ba người họ nói chuyện với nhau, trên mặt Hà Nhã luôn mỉm cười lễ phép, trên mặt mẹ Hà Nhã thì tỏ ra vui mừng khó đoán, hết như hoàng thái hậu cổ hủ trong phim truyền hình.

Khi mẹ Từ Hoàn Ân quay lưng lấy cái gì đó, tôi thấy Từ Hoàn Ân nhanh chóng cúi người thì thầm vài câu bên tai Hà Nhã. Lòng tôi cảm thấy có chút bức dọc, tôi ghét nhìn thấy người đàn ông khác có cử chỉ thân mật với Hà Nhã.

3.16

Hà Nhã bỗng dưng quay đầu lại, ánh mắt lướt qua phòng tiệc, dường như đang tìm kiếm gì đó, tôi vội vàng ngoảnh đi để cô ta không phải nhìn thấy tôi.

Nhưng Hà Nhã thì bắt đầu cao hứng gọi tên tôi: “Vương Vũ, Vương Vũ.” Hà Nhã vừa gọi vừa chạy đến bên tôi và vỗ vai tôi một cái. Tôi nhìn thấy Từ Hoàn Ân há mồm có chút ngạc nhiên, những người khác trong buổi tiệc cũng nhìn Hà Nhã với ánh mắt sùng sốt.

“Anh ở đây thật à, Từ Hoàn Ân vừa bảo anh làm phục vụ ở đây, tôi còn tưởng anh ta gạt tôi nữa chứ.” Hà Nhã rất phấn khởi, hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt của mọi người xung quanh.

“Woa, anh mặc đồ này đẹp trai lắm.” Hà Nhã tỏ ra thú vị, lúc thì sờ chiếc nón của tôi, lúc thì sờ áo của tôi, cô ấy quay qua Từ Hoàn Ân: “Có máy chụp hình không, có máy chụp hình không? Tôi muốn chụp chung với anh ta.”

Nét mặt Từ Hoàn Ân hơi ngưng ngững: “Hà Nhã, mẹ anh muốn nói chuyện riêng với em. Lát nữa chụp nhé.”

Lúc bỏ đi, Hà Nhã không quên quay sang dặn dò tôi: “Lát nữa xong rồi đừng về nhé, tôi nhất định phải chụp bộ dạng này của anh.”

Tôi nhìn mẹ con Từ Hoàn Ân và Hà Nhã rời khỏi phòng tiệc, trong lòng bắt đầu suy nghĩ lung tung, họ nói gì thế nhỉ? chẳng lẽ chuyện cưới hỏi à? Không lẽ nào nhanh như vậy, nhưng đã dặt nhau ra mắt gia đình rồi.

Lúc ấy, Trần Hạo điện thoại đến, hứng chí bảo rằng tối nay muốn gặp mặt tôi. Tôi chẳng còn hơi sức để nói, tốt nhất là mang thêm hai gói thuốc chuột liều mạnh, một người một gói uống xong lên đường sớm.

Trần Hạo nhận ra giọng điệu bất thường của tôi, tò mò hỏi tôi xảy ra chuyện gì, tôi bèn kể sơ lược chuyện này cho cậu ta nghe.

“Anh nói cái gã đó là ai, chính là cái gã bỏ ra tám mươi nghìn trong buổi từ thiện để mời Hà Nhã nhảy phải không?”

“Ừ, hôm nay tôi mới biết gã đó lại xuất thân từ nhà danh giá, giàu sụ đấy.”

“Lại là tên khốn khiếp đó.” Giọng Trần Hạo bỗng trở nên phẫn nộ, thì ra bạn gái trước kia của Trần Hạo đã bị những lời mật ngọt chết ruồi của Từ Hoàn Ân cuốn đi, mới chưa đầy ba tháng, tên nhóc này lại dám đưa bàn tay hắc ám về phía Hà Nhã.

Đúng là người không diệt đường cùng của ta, tôi biết ông trời là công bằng mà, gã vừa đẹp trai vừa giàu có đó không phải đồng tính, ắt hẳn cũng là công tử bột lãng nhãng. Khi Thượng đế đóng cánh cửa này thì sẽ mở cánh cửa khác cho bạn.

“Tốt quá rồi, tốt quá rồi.” Tôi phấn khởi reo lên trong điện thoại.

Trần Hạo chắc là tức giận cực kỳ, cậu ta mới vừa kể với tôi rằng bạn gái cậu ta bị Từ Hoàn Ân cuốn mất, tôi thì lại ở bên đây hào hứng reo lên “Tốt quá.” Tôi nghe thấy Trần Hạo đang gào thét bên đầu dây bên kia rằng muốn quyết sống chết với tôi một phen.

Tôi tốn chút thời gian giải thích rõ ràng với Trần Hạo, sau đó bảo anh ta sang đây để cùng tôi lật tẩy bộ mặt giả dối của gã lãng nhãng Từ Hoàn Ân, với tính cách hung bạo của Hà Nhã, sau khi biết sự thật nhất định sẽ không do dự ra tay với Từ Hoàn Ân như đối xử với tên lưu manh kia.

“Thế nào, không lẽ cậu không muốn thấy thằng oắt con đó bị Hà Nhã đập à? Tôi nói cậu nghe nhé, thú vị hơn phim điện ảnh võ hiệp nhiều lắm.”

Trần Hạo không do dự nữa, vội vàng chạy qua với tốc độ nhanh nhất.

Tôi điện thoại cho Hà Nhã hỏi xem cô ấy đang ở đâu, tôi kích động đến nỗi giọng nói cũng trở nên ngọng nghịu.

Tiếng Hà Nhã rất nhỏ, chắc vẫn còn đang đi chung với mẹ con Từ Hoàn Ân, “Tôi đang ở quán cà phê bên cạnh, phòng thứ hai từ trái sang, có chuyện gì không?”

“Có chờ đấy, tôi chạy sang ngay.” Tôi trả lời bằng giọng điệu mà bình thường Hà Nhã hay nói với tôi, sau đó tắt máy ngay.

Tôi và Trần Hạo như hảo hán Lương Sơn gặp chuyện bất bình, khí thế ùng ùng xông thẳng vào quán cà phê, phục vụ ngoài cửa cản chúng tôi lại, bị Trần Hạo nhẹ nhàng kéo sang một bên, thật không uổng công tập đô vật bao nhiêu năm nay.

Khi chúng tôi xông vào, ba người trong phòng giặt mình, mẹ Từ Hoán Ân nhanh chóng phản ứng, trách cứ chúng tôi: “Ai bảo các cậu vào đây, đi ra ngoài cho tôi.”

Tôi lừ lờm lờm bà ta, cảm giác khinh quyền quý thật tuyệt. Tôi nắm lấy cánh tay Hà Nhã. “Cô đứng lên, đừng tới gần cái tên này.”

Hà Nhã có chút lúng túng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy, đi ra sau lưng tôi.

Từ Hoán Ân hơi nổi giận rồi: “Các người định làm gì? Tôi gọi bảo vệ rồi.”

“Kêu cảnh sát tao cũng chẳng sợ mày.” Trần Hạo bỗng vỗ mạnh đôi tay xuống bàn, ly cà phê trên bàn bị chấn động đến nhích lên, Trần Hạo nhìn chòng chọc Từ Hoán Ân hỏi: “Còn nhớ tao chứ?”

Từ Hoán Ân nhìn nhìn Trần Hạo, lắc đầu: “Có phải anh nhầm người rồi không?”

“Giả vờ hay thật, mày không làm diễn viên thi đáng tiếc quá.” Trần Hạo cười kháy: “Dù mày có hóa tro bụi tao cũng nhận ra mày, mày cướp bạn gái tao đã đành, giờ lại còn dám rình rập bạn tao, tao nói cho mày biết, đừng có mà hiếp người quá đáng, nếu không tao sẽ diệt mày đấy.”

3.17

Từ Hoán Ân có chút ngạc nhiên, trừng người một hồi, sau đó áy náy xin lỗi: “Tôi biết chuyện gì rồi, nhất định là anh đã nhìn nhầm người, tôi có đứa em sinh đôi, nó hay sinh sự gây chuyện bên ngoài, tôi xin lỗi thay cho những gì nó đã làm...”

Tôi cười lớn hai tiếng “Haha”, ngắt lời Từ Hoán Ân: “Sinh đôi, anh tưởng tôi là con nít ba tuổi à, sao anh không nói có người trộm DNA của anh rồi nhân bản thêm một người nữa.” Bịa đặt cũng không phải bịa như vậy chứ, cái có tôi tệ như vậy cũng dám nói ra. Nên biết tỷ lệ sinh đôi chỉ từ một phần mười nghìn cho tới một phần hai mươi nghìn mà thôi, sếp tôi là sinh đôi, em gái tôi cũng sinh đôi, người con gái tôi thích cũng là sinh đôi, bây giờ ngay cả tình địch của tôi cũng là sinh đôi =]], xác suất như vậy mang ý nghĩa gì, điều đó giống như một con khỉ gõ bừa trên bàn phím, mà lại có thể gõ được từ “Hong Lâu Mộng”, về lý thuyết thì có thể, thực tế tuyệt đối không thể xảy ra.

Giọng nói của chúng tôi rất to, lúc đó thì những người trong phòng tiệc đều quay quanh đây, lòng tôi rất đắc ý, càng nhiều người xem càng tốt, xem người cản quấy như thế nào.

Tôi vênh váo dạy đời Từ Hoán Ân: “Tôi cảnh cáo anh, tránh xa Hà Nhã ra, tưởng anh có tiền rồi có thể làm bừa sao. Dám lừa bạn tôi, tôi không tha cho anh.”

Nói xong, tôi vội kéo Hà Nhã ra ngoài, Hà Nhã rất ngoan ngoãn theo sau tôi. Vừa bước ra ngay cửa, một người xộc vào như tên lửa, theo sau còn có cả đám bảo vệ như sói như cọp.

“Mẹ, xảy ra chuyện gì?”

Tôi và Trần Hạo giương mắt nhìn nhau, tôi tin chúng tôi đã nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt nhau. Người này trông hệt như Từ Hoán Ân, chỉ có kiểu tóc và quần áo không giống. Từ Hoán Ân quả thật có anh em sinh đôi, sao lại có thể như vậy, tôi vẫn tưởng Thượng đế đã mở một cánh cửa cho tôi, kết quả là cánh cửa này lại thông đến địa ngục. :))

Đôi môi của mẹ Từ Hoán Ân giãn đến trắng bệch: “Mẹ đã nhắc con trước rồi, đừng giao du với loại người này. còn cô nữa.” Mẹ Từ Hoán Ân dùng ngón tay chỉ Hà Nhã: “Cô xem cô quen loại bạn bè gì thế này, chẳng khác nào bọn lưu manh vô lại. Tổng cổ hai người này ra cho tôi.”

Bảo vệ của khách sạn năm sao quả nhiên cũng thuộc đang cách năm sao, to con như Trần Hạo cũng bị chúng quăng ra ngoài như một con gà con, tôi thì khỏi phải nhắc đến làm gì. Hai chúng tôi bị bảo vệ ném vào bãi rác bên ngoài cửa khách sạn như một đồng rác rưởi.

Ôi, lần này khả năng phá hoại của tôi đã phát huy đến cực đỉnh rồi, việc làm của Dương Hiểu Lan bị tôi phá hỏng rồi, tôi khiến Hà Nhã phải xấu mặt trước bao nhiêu là người, và điều khiến tôi đau lòng nhất chính là, lần này thì tôi thật sự mãi mãi đánh mất Hà Nhã rồi.

Kỳ lạ, tại sao tôi chẳng hề ray rứt tí nào đối với Trần Hạo, tôi cũng hại cậu ta bị người ta ném như ném rác rưởi. Đành chịu, ai bảo cậu ta là đàn ông, sau này có xuống địa ngục, cậu ta còn phải bị lột da, khoét tim chung với tôi mà, chuyện như vậy chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Hai chúng tôi chán chường bỏ khỏi bãi rác. Tâm trạng của tôi còn tệ hơn đồng rác này, Trần Hạo cũng chẳng hơn tôi là mấy, nhưng cậu ta đau lòng là vì bộ quần áo của cậu ta.

“Cậu xem G-star tôi vừa mới mua này, tốn hết mấy nghìn bạc.” Trần Hạo quy tất cả mọi tội lỗi lên người Hà Nhã: “Tôi không tài nào hiểu nổi, Hà Nhã chỉ được cái xinh xắn, chẳng có điểm nào tốt cả, tính tình tệ tại như vậy, hờ ra là động tay động chân, và lại một đứa con gái, tập boxing, bóng bàn lợi hại thế để làm gì? Suốt ngày ăn chơi lông bông, chẳng biết kiếm được một đồng mớ gì, tiêu tiền thì khoa trương như thế, còn lái Hummer nữa, thứ con gái như vậy là người cậu nên thích à, thấy kết cục rồi chứ? ôi trời ơi, áo của tôi.”

“Tôi đền cho anh được rồi, một cái áo chứ mấy, có gì to tát đâu.”

“.....”

Tôi thấy thân hình cao to của Trần Hạo bỗng hơi run lên, sắc mặt còn trắng hơn cả giấy in được đánh bóng. Hai chúng tôi nom nớp lo sợ quay lưng lại, về mặt Hà Nhã như muốn gây hấn với Trần Hạo.

“Không, khỏi cần đâu. Tôi, tôi còn có việc, tôi đi trước nhé. Hai người từ từ nói chuyện.” Sau đó thì cái tên Trần Hạo tham sống sợ chết này đã nép sát góc tường bỏ trốn như một con chuột, vừa đi lại vừa ngoái về đằng sau, hết như đang sợ Hà Nhã sẽ nhào tới cho cậu ta một đấm.

Tôi không dám nhìn Hà Nhã, cúi đầu nhìn xuống mặt đất. Trong lòng thầm nguyện cầu Hà Nhã đừng đánh mặt bên trái của tôi, vài hôm nay bên trái tôi có chiếc răng hơi bị đau.

Hà Nhã không động thủ, chỉ hỏi tôi: “Chuyện hôm nay, anh không cảm thấy cần phải giải thích một chút sao?”

Chẳng có gì để nói nữa, việc tới nước này, muốn chém muốn giết, tôi đành nghe theo. Tôi đáp ứng nói: “Xin lỗi.”

“Xin – Lỗi.” Giọng Hà Nhã cao vút lên. “Chuyện như vậy anh nói một câu xin lỗi là được à? Cái tên khốn này.”

Chiếc túi xách trong tay Hà Nhã kê nền một đường cong, nện thẳng lên đầu tôi, tiếp đó Hà Nhã lại dùng chân đá bấp bừa tôi. Tôi rên rỉ một tiếng, khụy xuống ôm chỗ bị đá. Sau đó Hà Nhã cầm túi xách đánh tán loạn vào đầu, vai, lưng tôi như con cuồng phong bão táp. Tôi chạy vắt giò lên cổ, Hà Nhã vẫn miệt mài đuổi theo phía sau.

3.18

“Cái tên nhát gan này, bạn anh đã nói thay anh rồi, anh còn không đủ can đảm nói ra câu anh thích tôi sao? Tôi chủ động cho anh số điện thoại của tôi, tôi chủ động điện thoại cho anh, tôi chủ động tới nơi ở của anh hẹn anh đi mua sắm với tôi, thậm chí tôi còn mặc váy dạ hội đứng ngoài đường ngắm từ từ với anh, anh có biết mất mặt thế nào không? Anh lại chỉ dám nói với tôi câu xin lỗi, anh là tên đốn mạt, tôi thật sự chịu đựng hết nỗi rồi...”

Tính theo tuổi thọ bình quân của người Trung Quốc, cuộc đời của tôi hiện tại đã trải qua được một phần ba, nhưng tôi dám chắc rằng đây là lần bị đòn vui nhất trong cuộc đời này.

“Nhưng, chẳng phải cô thích Từ Hoán Ân sao?” Vui thì vui rồi, nhưng tôi vẫn còn rất nghi ngờ.

Hà Nhã gất gồng trả lời: “Tôi nói thích hẳn lúc nào, tai nào của anh nghe thấy?”

“Nhưng lúc đánh cầu lông, những biểu hiện của cô trước mặt hẳn, còn cả bông hoa mà hẳn tặng cô, chẳng phải cô trân trọng lắm sao? Nếu cô không thích hẳn, tại sao lại nâng niu hoa hân tặng như vậy.” Bấy giờ nhớ tới đáng về Hà Nhã lúc cắm hoa, trong lòng tôi vẫn còn cảm thấy ngọt ngào.

“Trời ạ, cái tên ngốc này.” Hà Nhã giờ tay lên, chuẩn bị tư thế muốn đánh tôi: “Sao chị tôi lại thuê một tên ngốc như anh làm việc chứ? Anh chẳng có chút năng lực quan sát nào hết à? Anh không nhận thấy bình hoa đó rỗng sao? Nếu mọi ngày Từ Hoán Ân đều tặng hoa đều, nếu tôi thật sự trân trọng thì bình hoa đó lẽ nào là trống? Còn cả thùng rác trong phòng khách nữa, anh không thấy có một bó hoa hồng vứt trong đó sao?”

Xem ra tôi đúng là thằng ngốc, nhưng có thể trở thành thằng ngốc hạnh phúc như vậy cũng không có gì là xấu, tôi nhìn Hà Nhã, cười vui vẻ.

“Cười gì mà cười, hết như thằng khờ.” Hà Nhã giận dữ lườm mắt nhìn tôi.

Thì ra sự thật là như vậy, tôi hôm đó Hà Nhã không hề đến quán bar với Từ Hoán Ân, lên xe không bao lâu Hà Nhã đã viện cớ có việc nên về nhà. Cũng kể từ hôm đó Từ Hoán Ân cứ mãi theo đuổi Hà Nhã, nhưng Hà Nhã chưa nhận lời hẹn hò bao giờ. Chỉ có một lần, vì Từ Hoán Ân rất hào phóng quyền góp tám mươi nghìn trong tiệc từ thiện, nhưng Hà Nhã chưa nhảy xong một điệu với anh ta đã bỏ về, Từ Hoán Ân mới lấy đó làm lý do mời Hà Nhã tham dự hợp mặt lần này, Hà Nhã cũng khó lòng từ chối, đành phải đến thôi.

“Sao không không nhảy cho xong với han? Ba phút thôi mà đúng không?”

“Bởi vì tôi phải đuổi theo anh rồi còn gì? Sợ anh nghĩ quần tự sát ấy mà.”

Tôi cũng không hiểu lắm: “Tại sao phải làm như vậy?”

“Anh còn dám mở miệng hỏi tại sao? Thật sự đây là lần đầu tôi gặp loại đàn ông không chủ động như anh, người ta xin số điện thoại tôi cũng cháng cho, anh ngon rồi, tôi chủ động cho anh số điện thoại của tôi, hơn nữa anh có biết bao nhiêu cái cớ hay ho, anh cứ tùy tiện nói rang cho nào đó không khỏe là có thể hẹn tôi rồi. Nhưng anh lại không hề có chút phản ứng gì, tôi còn tưởng anh bị tai nạn xe cộ chết rồi chứ.”

Tôi cũng muốn chủ động, nhưng một thang nghèo nàn chỉ đi chiếc xe đạp cà tàng như tôi, làm sao dám hẹn một cô gái lái Hummer? Hơn nữa, hẹn rồi thì sao nữa? Tình hình tài chính lúc ấy của tôi, cháng lẽ hẹn Hà Nhã ra mời cô ấy ăn bánh nướng à? còn là nửa cái bánh nướng nữa chứ.

“Bạn tôi mách tôi rang nếu muốn khiến một người đàn ông hành động, cách tốt nhất là phải cho anh ta một đối thủ, nên tôi mới cố tình tỏ vẻ trước mặt Từ Hoán Ân, nhưng cái tên khốn này, tôi không điện thoại cho anh thì anh mãi mãi không bao giờ điện cho tôi, một tháng đấy, anh cháng có chút tâm hơi nào.”

Thực ra tôi cũng hành động rồi, tôi đã tìm Trần Hạo hỏi ý kiến cậu ta, nhưng bây giờ xem ra nhờ Trần Hạo – một tên trường kỳ bị con gái bỏ rơi với lý do nghèo hèn làm người tư vấn thì cũng hết như tìm Diêm Vương hỏi cách cứu người.

Tôi nhắc Hà Nhã: “Còn tìm đối thủ cho tôi thì cũng phải tìm người có thể lực tương xứng, còn tìm Từ Hoán Ân, mặt nào cũng hơn tôi, sao tôi dám hành động?”

“Đừng mất tự tin như vậy chứ, ngoại trừ đẹp trai, những mặt khác của bạn cũng chưa chắc sẽ hơn anh, chẳng hạn như... ừm..., cái đó...” “Hà Nhã nghiêng đầu suy nghĩ một hồi.

“Thôi bỏ đi, sau này nghĩ tiếp, cho tôi vài ngày, chắc chắn tôi sẽ có thể nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Cô Chủ Nhỏ Xinh Đẹp Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bóng dáng thiên nga

Sáng thứ 2 tôi bật cười tỉnh giấc, tôi đến công ty sớm hơn bình thường nửa tiếng, vừa vào cửa đã gặp Hà NGhệ. Làm sếp thật chẳng dễ dàng, xem ra Hà Nghệ là người đến công ty sớm nhất, đi về muộn nhất.

“Chào buổi sáng, anh đến rất sớm đấy”. Hà Nghệ mỉm cười chào tôi.

Lâu lâu mới có 1 dịp đi sớm, có thể cho sếp nhìn thấy, đúng là may mắn không thể nào ta xiết. Tôi ngẫu nhiên bài hát tới khi bước vào chỗ ngồi bắt đầu làm việc. Trong lòng tôi tự nói với bản thân nhất định phải cố gắng, tránh thủ tạng sức, tăng lương sớm, tuy tôi không thể mang lại cho Hà Nhã cuộc sống như đi Hai, cũng không thể mua được Hummer cho Hà Nhã, nhưng tôi nhất định phải cố gắng hết mình khiến Hà Nhã hạnh phúc.

Tất nhiên, đường thì phải từ từ mà bước đi, mục tiêu ngắn hạn trước mắt của tôi chính là khi hẹn hò sẽ không được mời Hà Nhã ăn bánh nướng nữa.

Người đầu tiên cảm nhận được tâm trạng của tôi chính là 2 thành viên trong nhóm tôi.

“Vương Vũ, chuyện gì mà vui như vậy, trúng độc đắc 5 triệu rồi à”. 1 thành viên trong đó hỏi đùa.

Trúng 5 triệu chẳng là gì cả, đáng vui mừng hơn cả trúng 5 triệu cái 5 triệu nữa kia.

“Tại sao lại không vui nhỉ, bầu trời trong xanh như thế, không khí trong lành như thế”. Tôi hít 1 hơi thật sâu, nói thật, không khí trong phòng máy lạnh này cũng chẳng ra làm sao.

“Đúng rồi, a in file thiết kế mới nhất của chúng ta cho Ray xem nhé”. Tuần trước Richard đã bị điều trở về Mỹ, công ty đổi quản lý cho dự án tôi đang làm, chính là Ray, Ray là dân du học nước ngoài, mới về nước không bao lâu, yêu cầu đầu tiên của Ray chính là đòi chúng tôi phải gửi cho a ta xem phương thức đơn giản nhất dành cho file thiết kế các module, anh ta còn yêu cầu phải in ra.

“Beauty of concisions”. Khi bố trí nhiệm vụ này, Ray nhấn mạnh như vậy. Lo sẽ có người không biết từ này, tôi đã phiên dịch luôn, dấu sao đó cũng là từ mà sau này dò từ điển Iciba mới biết, câu nói này có nghĩa là vẻ đẹp của sự súc tích.

Nhân viên công ty nước ngoài hay thích dùng tiếng Hoa xen lẫn tiếng Anh, nhất là mấy dân du học nước ngoài về. Nhưng đa số mọi người trong công ty chúng tôi đều thích dùng 1 số từ vựng cơ bản đổi sang tiếng Anh, chẳng hạn như “make sure”, “by default”, “based on” j đó.

“Concisions, concisions” Ray cứ nhấn mạnh từ vựng này, “Tôi biết Design Document của các a đều hơn cả trăm trang, nhưng tôi không muốn xem cái này, tôi muốn các a đưa tôi cái simple nhất, print ra, từ 3 đến 5 paper là được, make everything simple, ok”, nghe xong lời Ray khiến người ta xúc động muốn xông lên đánh vào mặt hắn.

Vài phút sau, Trương Lượng mặt mày ủ rũ đi về, đặt tài liệu thiết kế in xong lên bàn tôi.

“Đúng ra phải để a đi nộp, tôi bị mắng xối xả luôn rồi.”

“Sao vậy?”

“Hắn bảo tài liệu thiết kế của chúng ta rối bời”. Trương Lượng hét lên phở trương theo kiểu Ray: “It’s mess, mấy thứ này của a đúng là disaster, disaster”.

“Nói nhỏ thôi, bị Ray nghe thấy bây giờ, đang trong công ty đấy.” Khi đánh giá nhân viên cuối năm, quyền phát ngôn của quản lý dự án rất quan trọng. Đánh giá nhân viên sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới việc tăng lương của năm tới, nói cách khác, nếu đắc tội với quản lý dự án chính là gây khó dễ đồng lương của bản thân.

Tự bản thân tôi cảm thấy tay nghề thiết kế lập trình của mình không tệ, không dám nói là cao thủ, nhưng dù thế nào thì cũng đạt tiêu chuẩn, chẳng lẽ lần này lại

gặp được cao nhân hiếm có trên đời.

“Để tôi đi hỏi nhé, xem a ta rút cuộc ko hài lòng điểm nào, cubicle của Ray ở đâu nhỉ?” Thật ngại quá, cũng tại công ty tôi mà ra cả, khiến tôi thỉnh thoảng lại nói vài câu như vậy.

Nửa tiếng sau, tôi ù ê trở về chỗ ngồi. Khi tôi thảo luận với Ray, miệng hắn ta ko ngừng tuôn ra khá nhiều thuật ngữ, nhưng tôi chưa dám khẳng định bản thân hắn có biết mình đang nói gì ko, còn tôi thì cảm thấy Ray chẳng có tí kinh nghiệm dự án thực tế nào.

Tôi ko phải là loại lập trình viên đặt kỹ thuật lên hàng đầu, tôi cũng ko cảm thấy quản lý dự án cần phải biết kỹ thuật sâu sắc, nhưng cũng ko thể hoàn toàn là dân ngoại đạo chứ.

Có nhầm ko, cái tên này học gì khi ở nước ngoài thế, quản lý nhà hàng à? Khi cuối cùng tôi đã nhận ra chúng tôi đang ông nói gà bà nói vịt, tôi từ bỏ thảo luận 1 cách lý trí. Hắn là quản lý dự án, hắn muốn thiết kế thế nào thì tôi cứ vẽ trên mặt giấy cho hắn, lập trình thì vẫn cứ viết theo cách cũ là được. Điểm duy nhất khiến tôi nghĩ ko thông chính là hắn vào đây bằng cách nào. Xem ra ngày tháng sau này sẽ vất vả lắm rồi, Richard vừa đi được 1 tuần, tôi đã bắt đầu nhớ anh ta rồi.

4.2

Buổi trưa công ty phải mời cuộc họp tổng kết quý này, chủ yếu là báo cáo tình hình doanh thu của cả công ty, việc như vậy hẳn nhiên lafphari do sếp lớn Hà Nghệ tuyên bố rồi.

Tất cả nhân viên của công ty phân nhánh Thượng Hải đều tụ tập ở 1 sảnh lớn của văn phòng riu rít rất nào nhiệt, Hà Nghệ đi tới phía trước, mở Powerpoint, ngẩng đầu nhìn khắp hội trường, cả hội trường lập tức trở nên yên ắng ngay.

Động tác của Hà Nghệ khiến tôi bỗng nhớ tới thần thái Từ Hoán Ân khi bước vào phòng tiệc, tuy rằng tuổi tác 2 người chênh lệch tới 10 tuổi, nhưng phong thái cực kỳ giống nhau, 2 người đó rất tự nhiên toát lên 1 vẻ uy nghiêm, khiến bạn cảm thấy có gai đâm vào lưng, khắp người đều cảm thấy ko thoải mái.

Hà Nghệ chủ yếu nói về tình hình công ty đang tiến triển rất tốt, doanh thu quý này tăng bao nhiêu % so với cùng kỳ tháng trước, cùng kỳ năm ngoái, cổ phiếu tăng bao nhiêu. Bởi vì có người nước ngoài nên Hà Nghệ nói bằng tiếng Anh. Tiếng Anh của Hà Nghệ là giọng Mỹ chính thống, nghe rất thân thiết với thế hệ chúng tôi – những người thích xem phim Hollywood.

Sau khi nói xong, Hà Nghệ tổng kết: “Tôi biết đa số mọi người đều ko hứng thú với những thứ này, nên tôi sẽ nói thứ mà mọi người có hứng thú nhé. Nói tóm lại, tình hình hiện tại rất tốt, nên tiền lì xì cuối năm nay của mọi người rất đáng mong đợi”. Cả hội trường ngập tràn những tiếng cười hội ý.

Sau khi họp xong, tôi nhận được thông báo của Candy bảo LÝ Hàm gọi tôi đến phòng họp Phở Đà Sơn ngay.

Khi đẩy cửa ra, LÝ Hàm và giám đốc Lục của phòng nhân sự đang ngồi trong đó với bộ mặt nghiêm nghị. Tim tôi thấp thòm hồi hộp, 1 cảm giác ko lành ập tới, ko lẽ là công ty bỗng dưng biết nguyên nhân thật sự tôi bị cách chức, nên đuổi việc tôi à? Sáng nay tôi vừa mới nói rằng sẽ thực hiện mục tiêu ko mời Hà Nhã ăn bánh nướng, nhưng ý tôi là sẽ mời Hà Nhã ăn thứ ngon hơn, chứ ko phải là ngay cả bánh nướng cũng ko mời nổi, ông trời ơi, ông đã hiểu nhầm ý tôi rồi.

“Cậu vẫn còn trong hạn thử việc 3 tháng đúng ko?” Giám đốc Lục vừa lật hồ sơ trong tay vừa nói với tôi.

“Vâng”. Tôi gật gù 1 cách máy móc. Chẳng lẽ vì tôi đã làm hỏng công việc của Dương Hiểu Lan, nên công việc của tôi cũng ko thể đảm bảo à? Như vậy ko gọi là công bằng đâu nhĩ.

“Theo đánh giá của Richard đối với biểu hiện 2 tháng nay của a, chúng tôi quyết định chấm dứt trước hợp đồng thử việc của a, đồng thời đánh giá về cấp bậc của a, đây là hợp đồng mới, tiền lương của a sẽ tăng 25% so với trước kia, sau đây tôi sẽ giải thích chi tiết những mục khác trong hợp đồng này”.

Vận rủi hai mươi lăm năm qua rồi, chắc ông trời cuối cùng cũng ko thể nhẫn tâm bỏ mặc nữa. Ko nhờ rằng mục tiêu ngắn hạn của tôi lại có thể thực hiện 1 cách nhanh chóng như vậy, sớm biết thế tôi đã xin ông trời cho tôi nhất được đại nguyên bảo rồi.

Tăng lương rồi, trách nhiệm công việc đương nhiên cũng tăng lên 1 chút, ngoài những công việc trước kia phụ trách, tôi còn phải hỗ trợ Ray làm công việc quản lý dự án. Điểm này hơi đáng tiếc, tôi thật sự ko muốn hợp tác với Ray, nhưng nề mặt tiền lương, dù bất tôi phải làm thêm cho ác ma tôi cũng sẽ làm.

Tôi rất phấn khởi điện thoại cho Hà Nhã bảo sẽ mời cô ấy đi ăn cơm.

“Mời tôi ăn cơm”. Hà Nhã hơi ngạc nhiên: “Ko thể coi bánh nướng là bữa tối đâu nhĩ.”

Mặt tôi có chút nóng bỏng: “Lần trước là do tôi thất nghiệp 1 tháng mà, nếu ko thì làm sao lại mời cô ăn bánh nướng, nói thế nào cũng phải thêm 1 quả hột gà trà”.

Bên kia đầu dây điện thoại, Hà Nhã đang cười, hơi áy náy bảo: “Nhưng tối nay tôi bận việc rồi, phải tới 10h mới rảnh, hay là a mời tôi ăn khuya nhé”.

“Cô bận thế à? Có chuyện j vậy?”

“Ừ...” Hà Nhã có chút chần chừ, dường như ko muốn trả lời lắm.

Tôi cướp lời: “Được rồi, ăn khuya cũng được, 10h phải ko, chúng ta tới Hào Khách Hiệp ở quảng trường Nhân Dân nhé”. Nếu Hà Nhã đã ko muốn nói, tôi cũng rất tự giác ko hỏi. Từ bé mẹ đã dạy tôi, nếu ko muốn người ta nói dối mình thì đừng hỏi những câu người ta ko muốn trả lời. Hơn nữa tôi và Hà Nhã mới vừa quen nhau, chưa hẹn hò chính thức lần nào cả, nên rất khó mở miệng hỏi.

“Hào Khách Hiền” Hà Nhã hơi sùng sốt: “Chỗ đó mắc lắm đó, lúc nãy tôi nói đùa thôi, thực ra mời tôi ăn bát mì kéo Lan Châu là đủ rồi”.

Trong lòng tôi bỗng dưng có chút cảm động, Hào Khách Hiền quả thật là nơi rất đắt đối với tôi, nhưng đối với Hà Nhã mà nói, bữa ăn đó cũng chỉ bằng mua nửa cái bánh bao, và còn là bánh bao ko nhân nữa.

“Ko sao, chị cô mới vừa thăng chức cho tôi rồi, nên tháng sau tôi sẽ có thêm 1 ít tiền lương, còn mời nôi.”

“VẬY à, vậy thì chúc mừng chúc mừng, tối nay tôi sẽ ko khách sáo đâu nhé.”

4.3

“Ko thành vấn đề, tuyệt đối đừng nương tay nhé”.

Tôi bỗng dưng rất muốn chia sẻ với Hà Nhã cách nghĩ của tôi về Hà Nghệ: “Cô biết ko? Trưa nay có buổi họp tổng kết quý này của công ty, chị cô đứng trên đó chủ trì cuộc họp, chị cô oai phong lẫm liệt lắm đấy, rất giống mẹ Từ Hoán Ân”.

“Anh nói gì cơ!” Phản ứng Hà Nhã rất kịch liệt: “Chị tôi nhỏ hơn mẹ hẳn tới 20 tuổi, a dám bảo chị tôi giống mẹ hẳn, a ko muốn làm tiếp rồi chứ j, tôi nhất định sẽ mách với chị tôi”

“Tôi nói khí chất giống, đây chẳng phải là khen chị cô có khí chất lãnh đạo sao? Nhìn là thấy uy nghiêm liền.”

“Có cảm giác uy nghiêm là nói mấy tượng Kim Cang trong chùa, vậy mà còn bảo là khen chị tôi, muốn sống sót thì im mồm ngay đi.”

“.....”

Đây là buổi hẹn chính thức đầu tiên của tôi và Hà Nhã. Nói điện thoại xong, tôi rất hạnh phúc chờ tan ca, chờ đến khi trời đen mịt, chờ đến lúc 10h tươi đẹp.

Thông thường mà nói, mỗi khi tôi cảm thấy cuộc sống tươi đẹp, ông trời nhất định sẽ tới phá rồi nhắc nhở tôi muốn sinh tồn thì phải biết ý thức đến mối đe dọa rình rập.

Lần này cũng ko ngoại lệ, khi chỉ còn 1 tiếng sẽ đến giờ tan ca, tôi nhận được mail của Lý Hàm, trong mail nói rằng bên Mỹ bây giờ đang rất cần thực hiện lập trình tính toán chuyển đổi sang đồ họa, hy vọng bên Thượng Hải có thể giúp sức. Sau khi Lý Hàm thận trọng suy nghĩ, mong tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ này, 3 ngày sau giao hàng.

Sau khi nhận được mail, Lý Hàm gọi tôi cho Ray vào họp ngắn, chuyển phần lớn những công việc hiện có của tôi sang cho người khác, thời gian trống sẽ tập trung làm nhiệm vụ cấp bách này. Lý Hàm bảo tôi rằng a ta đã xem sơ lược file bên kia gửi sang, 3 ngày là thời gian rất hẹp, nên nhất định phải tăng ca nhiều, mong tôi có thể khắc phục hoàn tất đúng giờ.

Sau cuộc họp, tôi bắt đầu nghiên cứu file Lý Hàm gửi, nhìn vào rồi thì trở mặt ngơ ngác, 3 hòn 7 vía chẳng biết biến đi đâu. Chỉ về số lượng code đã hơn cả nghìn dòng rồi, lượng công việc ko nhiều nhưng mấu chốt ở đây là cách biến đổi hình dạng đồ họa cực kỳ phức tạp, chỉ tính toán số học thuần túy đã liệt kê hết bảy mươi mấy trang, để hiểu cách tính này 3 ngày chắc chắn cũng ko đủ huống hồ còn phải lý giải kết cấu lập trình, đảm bảo code viết vào sẽ phối hợp hoàn hảo với những phần đã hoàn tất trước kia, ko thể xảy ra bất kỳ bug nào, càng ko thể tạo ra bất kỳ khả năng gây thiệt hại nào.

Tôi rất muốn nói Lý Hàm đổi người khác làm, nhưng tôi vừa mới tăng lương đã bắt đầu kén cá chọn canh sẽ khiến Lý Hàm đánh giá ko tốt. Ko còn cách nào khác, đành liều mà làm thôi, tôi định sẽ ko ăn ngủ trong công ty 3 ngày này, dầu sao công ty cũng có chỗ tắm rửa, ghé salon trong phòng nghỉ còn êm ái hơn chiếc giường của tôi nhiều.

Nhưng như vậy thì sẽ ko có cách nào ăn khuya với Hà Nhã rồi. Tôi biết ngay, thời khắc quan trọng thì lúc nào cũng xảy ra trục trặc. Trong lòng tôi lại kêu than, ông trời, ông làm ơn có chút sáng tạo được ko, đổi trò bịp khác có được ko, đã hai mươi lăm năm rồi, ông ko chán nhưng tôi cũng phát ngán rồi đây.

Tôi buồn rầu gọi điện thoại cho Hà Nhã.

“Bạn thế à”. Bên kia điện thoại, giọng Hà Nhã cũng rất thất vọng: “Ôi vậy thì đành chịu thôi, a cứ làm cho tốt nhé, nhưng đừng để vất vả quá, làm ko xong cũng mặc kệ, trễ vài hôm chắc ko sao”.

Tôi lại than thở: “Tiếc là cô ko phải chị cô, có nói cũng như ko, nếu ko thì thật tình là tôi sẽ giao mượn vài hôm rồi”.

Com tối thì tôi gọi com họp, vừa ăn vừa nghiên cứu cách tính đó, càng mày mò thì lòng tôi càng trở nên lạnh lẽo, thứ phức tạp như vậy, 3 ngày làm sao có thể, 3 ngày của 3 ngày thì còn tạm được.

Thời gian suy nghĩ luôn trôi qua nhanh vút, chớp mắt đã 10h đêm rồi, tôi vươn vai, chút ánh sáng mỏng lung đập vào khoeo mặt tôi, Hà Nghệ đang mỉm cười nhìn tôi.

Tôi vội vàng đứng dậy, chào hỏi lễ phép: “Chào buổi tối Emma”

“Là tôi đây”. Thì ra là Hà Nhã.

“Là cô à”. Tôi thả lỏng lại, có chút phấn khởi: “Sao cô lại đến công ty?”

“Rảnh rồi nên chạy sang đây”. Hà Nhã ngồi xuống bàn làm việc của tôi rất tự nhiên chất vấn tôi: “Chị tôi là con cộp ăn thịt người à? Tưởng là chị tôi thì hết như chuột thấy mèo vậy, cẩn trọng như vậy làm gì?”

“Nhân viên sợ sếp là chuyện rất bình thường mà, hơn nữa chị cô còn là sếp to”.

“Nhát gan.” Hà Nhã khinh khinh, nhìn đồng hồ rồi nói: “10h rồi đây, đừng vất vả như vậy nữa, đi ăn khuya với tôi nhé.”

Tôi mặt mày ủ rũ nói: “Tôi cũng muốn lắm, nhưng như vậy thì chắc chắn sẽ làm ko xong việc”.

“Nghiêm trọng như vậy thật à? Vậy a làm thêm 1 chút, tôi chờ a được rồi”.

Tôi rất khó xử: “Ko được đâu, thời gian của tôi ko đủ, chờ vài hôm nữa nhé, chờ khi tôi làm xong cái này”.

4.4

“Công việc của a ghê gớm vậy à? Là cái gì thế?” Hà Nhã nắm lấy con chuột, cúi xuống nhìn màn hình máy tính tôi: “Cái này chính là thứ a phải làm, khó lắm hả?”

“Khá là khó, tôi sắp mất hết tự tin rồi, lần đầu tôi gặp công việc khó khăn như vậy”. Trách than thì trách nhưng khi nói câu này lòng tôi vẫn có chút tự hào, việc phức tạp như vậy ko phải ai cũng làm được, ít nhất tôi cảm thấy đối với Hà Nhã, cái này chắc chắn sẽ có cảm giác thần bí như quyền thiên thư.

Điều khiến tôi hơi thắc mắc chính là, Hà Nhã nghiêm túc xem 1 lát, sau đó có chút kinh ngạc nói với tôi: “Cái này bắt a phải làm xong trong 3 ngày? A chắc ko? Có khi nào do a nghe nhầm”

Nói thế là ý gì? Chẳng lẽ Hà Nhã cũng có hiểu biết về đồ họa máy tính, thứ này đáng lẽ phải tương xung tương khắc với mỹ nữ mới đúng, đương nhiên, việc gì cũng có ngoại lệ, nhưng đã có ngoại lệ là Hà Nghệ rồi, ko lý nào lại có thêm 1 cái.

“Sao có thể nhầm chứ, tôi còn giữ mail đây này. Nè, 3 ngày sau mà” Tôi mở mail cho Hà Nhã xem.

Hà Nhã có chút ngờ vực: “Theo lẽ thường thì chắc chắn ko thể nào rồi, anh cảm thấy có thể làm xong trong 3 ngày à?”

Tôi lắc đầu: “Căn cứ phán đoán hiện tại của tôi, dù 24h ko ăn ko uống cũng ko thể hoàn thành, nhưng sự việc đã vậy, làm ko xong cũng phải tăng ca mà làm thôi”.

“Thật tội nghiệp”. Hà Nhã quay sang nhìn tôi, tỏ vẻ thông cảm nói: “Hay là vậy nhé, tôi làm giúp a, nhưng sau khi làm xong, dù muộn thế nào a cũng phải mời tôi ăn khuya”.

Tôi hoảng sợ đến mức đầu lưỡi xuống rớt cổ họng: “Cô biết làm cái này!” Và nghe khẩu khí của Hà Nhã thì tối nay là có thể làm xong.

“Anh tỏ thái độ j vậy?” Hà Nhã bắt mắt lờm mắt nhìn tôi: “Tôi phát hiện a quả thật là người mang chủ nghĩa kỳ thị giới tính, có phải trong mắt anh tất cả phụ nữ đều chỉ có bộ ngực to chứ ko có bộ não?”

Phụ nữ trở mặt đúng là còn nhanh hơn chuyển kênh truyền hình, tôi vội vàng lắc đầu: “Ko,ko, ko, tôi rất tôn trọng nữ giới, hơn nữa”. Tôi nhìn Hà Nhã, nói nhỏ: “Ngực cô cũng đâu có to”.

Hà Nhã ra tay như con cuồng phong, nhanh như chớp, tôi mới dứt lời, 1 xấp tài liệu đã vồ bộp lên đầu tôi.

“Gửi tài liệu qua cho chị tôi, tôi dùng máy tính của chị tôi, chắc mất 2 tiếng”. Hà Nhã đứng dậy, vừa nói vừa đi về bên chỗ ngồi của Hà Nghệ.

“Hà Nhã, cô đừng nói đùa” Đánh chết tôi cũng ko tin có thể hoàn thành thứ này trong 2 tiếng.

“Ko tin thì thôi, a cứ tiếp tục ở lại, gửi tài liệu thì cũng chẳng có j ảnh hưởng đến a”

Tôi đương nhiên ko thể tin, nói ko chừng Hà Nhã đang suy nghĩ trò ma quái j nữa đây. Sau khi gửi tài liệu, tôi tiếp tục cặm cụi nghiên cứu.

Hai tiếng sau, cuối cùng tôi cũng hiểu ra chút manh mối, Hà Nhã bung 2 ly cà phê sang.

“Cho anh” Hà Nhã đưa tôi 1 ly.

“Cảm ơn”. Tôi rất vui mừng cầm lấy ly, đây là ly cà phê chính tay Hà Nhã pha cho tôi. Thời xa xưa, hạnh phúc lớn nhất của những người học thức chính là có 1 bông hồng châm lửa vào lúc nửa đêm học bài, bây giờ khi tôi viết lập trình lúc nửa đêm có bông hồng siêu đẳng như Hà Nhã pha cà phê cho tôi, so ra hạnh phúc hơn người xưa nhiều.

Hà Nhã nhấp nhấp 1 hớp cà phê, bảo tôi rằng: “Tôi gửi code qua rồi, sáng mai a lấy đi mà báo cáo nhé”.

Cà phê vừa mới tới bờ môi tôi bỗng chảy lại vào trong chiếc ly.

“Trời ơi, sao anh gớm thế”

Tôi chẳng để ý lời Hà Nhã chê bai, mở mail lên, chép đoạn code Hà Nhã gửi vào trong môi trường triển khai, chỉnh sửa, liên kết, chạy thử, trời ạ, thật sự hoạt động được rồi. Tôi mở bảng yêu cầu, bắt đầu đối chiếu từng khoản xem đã đạt yêu cầu chưa, thử 1 lượt tám cái, tất cả đều phù hợp yêu cầu.

Trong phim “Initial D”, Đỗ Văn Trạch có đoạn thoại: “Thực ra thần cũng là người, nhưng ông ta đã làm được việc người khác ko làm được, nên ông ta mới trở thành 1 vị thần”. Tôi tin Hà Nhã đã trở thành thần hộ mệnh của lập trình viên, tôi quyết định sau này sẽ treo ảnh Hà Nhã ngay đầu giường, mỗi ngày đều lấy 1 lay.

Thần hộ mệnh bên cạnh đang có chút sốt ruột: “Ngày mai hãy kiểm tra lại, tôi làm thì chắc chắn ko vấn đề, hơn 12h rồi, đi ăn khuya với tôi nhanh lên.”

Khi ngồi trên xe, Hà Nhã dụi mắt: “Lâu rồi ko làm mấy việc như vậy, đau mắt chết đi được”.

Thấy vẻ mặt Hà Nhã thật sự có chút mệt mỏi, tôi hơi áy náy: “Xin lỗi, vốn dĩ là việc của tôi, khiến cô phải vất vả như vậy”.

“Ko sao, tôi cũng chỉ vì bản thân mình, tôi ko muốn kế hoạch tối nay của chúng ta bị lỡ, những lần khác thì cũng đành, nhưng lần này thì ko được”.

4.5

“Tại sao?”

Hà Nhã cười ngọt ngào: “Vi đây là lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta mà” Một câu nói rất đơn giản, nhưng tôi bây giờ nhất định phải tìm 1 câu theo phong cách rất di Quỳnh Dao mới được, tôi thật sự rất cảm động, rất hạnh phúc, rất sung sướng, rất vui mừng.

11h thì Hào Khách Hiền đã đóng cửa rồi, nhưng gần đó cũng có vài quán ăn trang trí khá đẹp vẫn còn mở cửa, tôi đề nghị đi ăn quán nào được 1 chút, nhưng Hà Nhã bảo cô ấy biết có 1 quán ăn rất đẹp, đi xe chừng 10 phút là tới.

“Hương vị ở đó rất tuyệt, chắc chắn là a sẽ thích”. Trên đường đi, Hà Nhã mặt mày hớn hờ nói với tôi.

Tôi gật đầu, trong lòng hơi lo âu, quán ăn tuyệt vời trong mắt Hà Nhã phải ở mức giá tiền nào, tôi ko muốn ngay cả khi phần ai nấy trả cũng ko trả nổi đâu.

Hummer vòng vèo ngoắt ngoéo, sau cùng ngừng lại trước 1 quán rất nhỏ. Quán này nhỏ thật, nhỏ hơn rất nhiều so với chiếc Hummer của Hà Nhã. Ông chủ nhìn thấy chiếc xe to như vậy chạy tới, bàn tay đang vớt mì trở nên run rẩy thấy rõ.

“Mỳ kéo Lan Châu! Đây chính là quán cô nói”.

“Đúng vậy” Hà Nhã rất phấn khởi nhảy xuống xe: “Xuống nhanh lên, nghe nói ngon lắm đó”

Ông chủ sắp bàn ghế và ở ngoài trời, Hà Nhã chiếm 1 chỗ, nói với tôi: “Gọi cho tôi 1 tô mì thịt bò nhỏ, bò nhiều ớt vào.”

Khi tôi đi mua mì, những người đang ăn đều có vẻ tò mò nhìn tôi và Hà Nhã. Chuyện này rất bình thường, 1 tô mì 5 đồng, Hummer lên ga đã hết rồi, người lái loại xe này sao lại đến ăn ở chỗ như vậy. Tôi biết ở Quảng Châu đúng là có người lái Benz đi ăn quán lề đường, nhưng ở Thượng Hải, hầu như ko thể nào xảy ra chuyện như vậy.

“Bình thường cô hay đến chỗ như vậy lắm à?” Sau khi trả tiền, tôi có chút ko tin nổi bèn hỏi Hà Nhã.

“Ồ, lần trước tôi và Rachel đi ngang qua, Rachel bảo rằng lúc cô ấy học đại học thường đến đây ăn, mùi vị rất ngon. Nên tôi cũng rất muốn đến 1 lần, cuối cùng tối nay đã có thể hoàn thành tâm nguyện rồi.”

Giọng điệu Hà Nhã rất vui mừng, giống như cô ta thật sự rất muốn đến đây. Nhưng tôi hiểu rất rõ Hà Nhã đến đây là vì tôi, tôi bỗng trở nên buồn rầu, Hà Nhã ko thể suốt đời xài tiền của chị cô ấy, tới lúc ấy tôi phải làm thế nào để có thể cho Hà Nhã cuộc sống như bây giờ.

“Này, a muốn chết à”. Hà Nhã giờ nắm đấm trước mặt tôi: “Sao buồn bã vậy? Tôi khiến a rất ko vui hả?”

Tôi vội cười: “Ko phải, tôi chỉ là đang suy nghĩ sau này phải làm thế nào để có thể mua Hummer cho cô, nhưng đây quả là chuyện rất khó”.

“Nghĩ chuyện này để làm j?” Hà Nhã dường như cảm thấy cách nghĩ của tôi rất kỳ lạ: “Mua ko nổi thì khỏi mua là được rồi, tại sao phải mua cho tôi chứ?”

“Cô đâu thể dùng tiền chị cô suốt đời được, nếu sau này bắt cô phải chen chúc trên xe bus với tôi, tôi sẽ xấu hổ chết mất”.

Hà Nhã cười nhạo tôi: “Tôi muốn mua Hummer thì tôi sẽ tự kiếm tiền, cần j phải a mua cho tôi, bệnh gia trưởng của a lại tái phát rồi, giống như đánh bóng bàn, chưa biết có đánh thắng tôi chưa đã vội nhường tôi, làm ơn đi, tôi có cần a phải nhường sao? Cùng 1 đạo lý, tôi có cần a mua Hummer cho tôi sao?”

“Ko đúng, theo lẽ lúc này cô phải khích lệ tôi rằng, sẽ có 1 ngày tôi có thể kiếm nhiều tiền, mua Hummer cho cô mới đúng chứ”

“Nhưng đây là chuyện ko thể nào xảy ra mà”

“...”

“Vương Vũ”. Hà Nhã gọi tên tôi, nghiêm túc nhìn tôi: “Anh muốn cho tôi 1 cuộc sống vật chất thật tốt, tôi rất cảm kích, nhưng tôi thật lòng ko mong vì thế mà a cảm thấy có áp lực. Nếu tôi muốn mua Hummer tôi sẽ cố gắng tự kiếm tiền, a muốn giúp tôi, đương nhiên tôi sẽ rất vui, nhưng chỉ cần có tấm lòng như vậy là đủ rồi, thực hiện nó ko phải là trách nhiệm của a”.

Tò mò nóng hổi nghi ngút khói được bung lên, Hà Nhã rất vui mừng cảm thừa lên, thưởng thức rất ngon lành: “Mùi vị thật sự rất tuyệt đấy”.

Cô công chúa trong “Thiên long bát bộ” hồi giây phút hạnh phúc nhất của mọi người là gì? Nếu bắt tôi phải trả lời ngay, thời khắc hạnh phúc nhất của tôi chính là vào lúc nửa đêm, trên con phố tĩnh mịch, vui vẻ ăn mì kéo trong 1 quán nhỏ bên đường với cô gái lái Hummer.

Trên đường về nhà, khi đi qua cầu lạc bộ của di Hai, ngoài cửa xe thấp thoáng bóng dáng Dương Hiểu lan bán thịt dê xiên.

“Là bạn a kia”. Hà Nhã lái chậm lại.

“Đừng dừng lại, đừng dừng lại”. Tôi vội vàng cản Hà Nhã, tôi mới khiến Dương Hiểu Lan mất việc, làm sao còn mặt mũi nhìn cô ấy.

Sau khi biết được đầu đuôi sự việc, Hà Nhã suy nghĩ rồi nói: “Hay để tôi nói chị tôi 1 tiếng, nhờ chị ấy giúp nhé. Chị ấy có bạn bè làm trong lĩnh vực kế toán”.

4.6

“Như vậy thì ko tốt lắm đâu, thôi bỏ đi”. Tôi thật sự ko muốn lôi Hà Nghê vào, với lại như vậy có vẻ giống như đi của sau, dựa dẫm quan hệ, ko hay ho lắm.

Ngày thứ 2, làm việc ko bao lâu, Lý Hàm chạy đến nói với tôi: “Nói với a nhé, thời gian yêu cầu để hoàn tất những thứ a làm, thực ra ko phải là 3 ngày mà là 10 ngày”

Nhìn thấy tôi thờ người ra, Lý Hàm giải thích: “Trưa hôm qua tôi cũng dành thời gian xem cho xong, lúc đó quả thật cảm thấy ko hợp lý, vì mấy thứ đó thực sự rất phức tạp, ko lý nào yêu cầu làm xong trong 3 ngày được, nên tôi đã gửi mail yêu cầu họ xác nhận lại, sáng nay nhận được trả lời, bên Mỹ bảo rằng người sắp xếp nhiệm vụ đó đã lên nhầm lịch, nên thực tế là 10 ngày”.

Tôi như đàn người ra, 10 ngày! 10 ngày! 10 ngày! Nhưng Hà Nhã chỉ mất 2 tiếng để hoàn thành, so với Hà Nhã, chỉ số thông minh của tôi ko bằng 1 con khỉ”

“À này” Tôi định thần, nói với Lý Hàm: “Cái đó đã làm xong rồi, tôi vừa gửi mail cho a, a về kiểm tra thử nhé”.

Lần này tới lượt Lý Hàm trở mặt ngơ ngác: “Anh làm xong rồi, tôi về xem ngay”. Nói xong Lý Hàm chạy như bay quay về.

Nửa tiếng sau, Lý Hàm gần như là phóng qua đây, trên đường còn dừng ngã 1 ống đựng bút nhưng cũng chẳng rảnh để nhặt, đây là lần đầu tôi thấy Lý Hàm hốt hoảng như vậy.

“Anh, anh” Lý Hàm kích động chỉ tôi, nửa ngày trời mà vẫn chưa nói hết 1 câu.

Chuyện j thế này, chẳng lẽ trình tự mà Hà Nhã viết ko đúng, lẽ nào Hà Nhã viết phần mềm virus, vậy thì trò đùa này cũng hơi quá lớn đấy.

“Hoàn hảo, hoàn hảo, quá hoàn hảo rồi.” Cuối cùng Lý Hàm cũng có thể nói nghe trôi chảy hơn rồi: “Cách tính tối ưu hóa, từng bước đều hoàn hảo ko thể tả, mỗi câu code đề ko có chỗ chê, quả thật giống như đang thưởng thức 1 tác phẩm nghệ thuật. Anh tuyệt quá, tôi chưa bao giờ biết rằng a xuất sắc như vậy, a thật ưu tú, thật...”

Lý Hà hơi bị bí từ, giờ ngón trỏ dừng lại trong ko trung, 1 lát sau mới nói: Bây giờ tôi đi báo với Emma, để cô ấy biết khả năng làm việc của anh.”

Nói xong Lý Hàm quay lưng muốn chạy, tôi vội gọi Lý Hàm lại: “Đó là bạn tôi viết, ko phải của tôi”.

“Cái gì?” Lý Hàm ngoảnh mặt qua, tỏ ra rất thất vọng: “Ko phải là a à?”

Nhưng Lý Hàm nhanh chóng hưng phấn lại: “Vậy bạn a đang làm j? Có định nhảy việc ko? Anh có thể giới thiệu sang đây ko, tôi có thể báo cáo với Emma, để cô ấy nói chuyện trực tiếp với bạn a.”

“Chuyện này thì, chắc cô ấy sẽ ko đến đâu”. Hà NHã muốn thì đã đến từ lâu rồi.

Lý Hàm lại thất vọng lần nữa: “Anh về nói lại với cô ấy nhé, nhân tài hiếm có đấy, ko, là thiên tài, thiên tài” Lý Hàm làm bầm 2 từ “thiên tài” rồi mới trở về.

Cấp dưới ko sợ gặp cấp trên ngoại đạo, chỉ sợ đụng phải cấp trên gì cũng ko biết mà cứ vớ biết, đáng tiếc Ray chính là loại cấp trên như vậy. 11h hấn ta tìm tôi, cho tôi xem 1 file kết cấu phần mềm hấn ta viết, sau đó bảo với tôi rằng hấn ta rất hài lòng với kết cấu phần mềm trước kia của chúng tôi, mong chúng tôi sẽ viết dựa vào code mới của hấn ta, yêu cầu tôi lập lại kế hoạch tiến độ của các module.

Tôi trở về nghiên cứu kỹ càng tài liệu Ray gửi, trong lòng dâng lên 1 luồng cảm giác mát lạnh, ko lẽ tên này là gián điệp của công ty đối thủ phải đến sao, đây là gì vậy, chẳng khác nào phá hoại cả.

Khi ăn trưa tôi tình cờ gặp Rachel, bèn hỏi thăm cô ấy Ray rốt cuộc là thành thần phượng nào.

“Tất nhiên là tôi biết rồi”. Quả ko hổ danh là thư ký giám đốc, tin tức nhanh nhạy ghê: “Anh ta có gốc gác lắm, bố a ta là nhà đầu tư lớn thứ 2 của công ty chúng ta, cho a ta đến Thượng Hải để làm quen nghiệp vụ, rèn luyện 1 tý, sau đó mới đi theo hướng quản lý cấp cao, a theo a ta coi như gặp may rồi, phải thừa cơ hội này xây dựng mối quan hệ tốt với a ta, sau này a ta lên trên rồi a cũng có cơ hội thăng chức.”

Thì ra là thái tử, hèn j Ray có thể vào công ty, còn làm cả quản lý dự án, sau này chắc chắn sẽ trở thành quản lý cấp cao trong công ty. Cái này gọi là tốt số, trong sách xem tướng có nói rằng làm người thứ nhất cạy số mạng tốt, thứ 2 trông chờ vận may, thứ 3 dựa vào phong thủy, thứ 4 nhờ ơn đức tổ tiên, nếu cả 4 thứ bạn đều ko dính dáng, tốt nhất là học hành đoàng hoàng, cố gắng phấn đấu vậy.

Ăn com xong, tôi tìm Ray, rất uyển chuyển tôi bảo với hấn nếu cứ viết theo kết cấu của hấn thì dự án chắc chắn sẽ đi toong. Ray chẳng mấy may quan tâm ý kiến của tôi: “Tôi ko muốn nghe thấy possible hay là impossible, cái tôi cần là solution, balabalabala...” miệng Ray tuôn ra 1 tràng thuật ngữ, nhưng đối với tôi, những lời a ta nói chỉ là Balabalabala

Ao bảo Ray là quản lý dự án chứ, hấn ta kiên trì bắt tôi phải dùng bút máy viết code thì tôi cũng phải tuân theo. Tôi làm lùi trở về vị trí, gửi file “Kết cấu” đó cho 2 thành viên trong nhóm.

4.7

“Coi kỹ càng nhé, 2 anh phụ trách lập trình cho xong kế hoạch tiến độ của 4 module sau cùng”.

Sau 1 tiếng đồng hồ, Trương Lương tìm tôi: “Vương Vũ, đừng đùa chứ, cái này là trò j đây”.

Thành viên khác – Lưu Đông tìm tôi: “Vương Vũ, có phải a nhớ nhầm ngày ko, Cá Thẳng Tư đã qua lâu rồi.”

Tôi than thở: “Tôi biết, tôi biết, nhưng các cậu cũng phải hiểu, tuy kết cấu Ray viết rất tệ, nhưng” tôi ngập ngừng 1 lát, nhấn mạnh: “bố a ta rất lợi hại, nên ngoan ngoãn làm theo là được rồi”.

Đúng lúc đó Hà Nghệ đi ngang qua, 3 chúng tôi cúi thấp đầu theo bản năng, giả vờ rất nghiêm túc nhìn vào màn hình máy tính của tôi, trên mặt còn ra vẻ như đang vất óc suy nghĩ. Hà Nghệ dừng ở lại ở ngăn bàn của tôi 1 tý, rồi nhanh chóng bỏ đi.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, hỏi Trương Lương và Lưu Đông: “Các a thấy Emma có nghe thấy những lời tôi nói ko?”

Họ vẫn chưa trả lời, Hà Nghệ lại đi tới, cả 3 chúng tôi vội vàng đồng loạt cúi đầu nhìn màn hình vi tính, trên mặt vẫn duy trì biểu hiện nghiêm túc suy ngẫm.

Nhưng lần này Hà Nghệ ko buông tha tôi: “Vương Vũ, a theo tôi sang 1 lát”

Tôi le lưỡi, Trương Lương và Lưu Đông nhìn tôi tỏ vẻ thông cảm.

“Anh có ý kiến với Ray?” Hà Nghệ dẫn tôi vào 1 phòng họp thẳng thừng hỏi tôi.

Xem ra Hà nghệ quả thực đã nghe thấy lời nói của tôi, nếu đã như thế, tôi cũng chẳng giấu giếm làm j, kể lại chuyện sáng nay 1 lượt.

“Vì thế a có chút bất mãn với hành vi Ray dựa vào mối quan hệ của bố để vào công ty, đúng ko?” Nghe xong lời tôi nói, gương mặt Hà Nghệ rất bình tĩnh hỏi tôi.

Đương nhiên là bất mãn rồi, đã là thái tử thì nên ngoan ngoãn hưởng phúc trong hoàng cung là được rồi, ra ngoài gây vạ cho bá tánh làm j! Tôi chuyển trường thuật cách nhìn của mình.

Hà Nghệ mỉm cười, bảo với tôi: “Đương nhiên rồi, mỗi người đều dựa vào thực lực bản thân mới đứng, nhưng đây là việc chỉ xảy ra trong thế giới lý tưởng, trong thế giới thực tế thì chuyện này luôn diễn ra. Anh nên học cách dùng con tim bình thường để đối đãi với sự việc, chứ ko phải là đứng dưới chân chó, nên biết rằng hành vi bàn luận sau lưng người khác là cách làm ko chuyên nghiệp. Lý Khai Phục từng nói 1 câu, phải dùng sự khoan dung để nhẫn nhịn những việc ko thể thay đổi, phải có dũng khí thay đổi những cái có thể thay đổi, phải có trí tuệ để phân biệt 2 chuyện này. Đối với a, việc Ray là quản lý dự án của a là 1 sự thật ko thể thay đổi. Nhưng có cần phải viết lập trình kết cấu y hệt lời a ta hay ko lại là việc có thể thay đổi, a có thể cố

gắng trao đổi với a ta, nếu ko được, a có thể nhờ Lý Hàm, đương nhiên a phải chú ý cách trao đổi, đừng cứ tự nhắc mãi trong lòng việc a ta vào đây ko phải do chính thực lực của mình, a ta rất tệ, phải luôn ghi nhớ mục tiêu của a là giải quyết vấn đề, tất cả mọi hành động đều phải phục vụ cho việc giải quyết vấn đề. Hiểu ko?”

Nói thì đường hoàng như vậy, chẳng qua cũng chỉ là bất chấp thủ đoạn để đạt mục đích thôi mà? Nhà tư bản chỉ biết vụ cầu tư lợi, chỉ cần có thể hoàn thành dự án để kiếm tiền, những cái khác đều là thứ yếu. Nếu là Hà Nhã chắc chắn sớm đã Ray bay khỏi toàn nhà rồi. Nghĩ là 1 nẻo, trên mặt tôi vẫn gật gù rất thật thà, vâng dạ mãi. Xem ra tôi cũng là tên nham hiểm.

“Được rồi, tôi nói nhiều đây thôi”. Hà nghệ đứng dậy: “Anh có bạn đang tìm việc phải ko? Tớ vừa đưa sơ yếu lý lịch của cô ấy cho tôi xem qua nhé”.

Xem ra Hà Nhã đã nói với chị cô ấy thật rồi. Có Hà Nghệ ra mặt, công việc của Dương Hiểu Lan chắc chắn sẽ ổn thỏa. Tôi rất phấn khởi xông về chỗ, dùng tốc độ nhanh nhất in sơ yếu lý lịch của Dương Hiểu Lan, rồi đi như bay đặt nó vào vị trí Hà Nghệ.

“Vội vàng thế làm gì?” Hà Nghệ nhìn tôi với ánh mắt có chút trách móc: “Chẳng chạp 1 chút, có j phải phấn khởi như vậy nhỉ?”

Hà Nghệ nhanh chóng lướt sơ yếu lý lịch Dương Hiểu Lan: “Nghe nói tiếng Anh cô ấy rất tốt, được rồi, sơ yếu lý lịch cứ để chỗ tôi, tôi sẽ tiến cử cô ấy”.

Tôi rất vui mừng về chỗ, trên đường đi tôi bỗng nhận ra, nếu Dương Hiểu Lan tìm việc như vậy, thì chẳng phải cũng là dựa dẫm mối quan hệ sao? Cùng 1 tính chất với Ray, tại sao tôi xem thường hành vi của Ray, nhưng lại thật lòng cảm thấy vui mừng thay Dương Hiểu Lan nhỉ? Có vẻ như con người ai cũng có tiêu chuẩn 2 mặt, mặt kệ, tôi khinh thường Ray đấy, ai bảo hắn là đàn ông.

Khi tan sở tôi nhận được điện thoại Dương Hiểu Lan, lúc đầu tôi chần chừ ko dám bắt máy, nhưng sau đó nghĩ thấy trốn tránh cũng ko phải là cách hay, đành cắn răng nhấn nút nghe.

Giọng Dương Hiểu Lan rất phấn khởi: “Cảm ơn anh đã giới thiệu giúp em, em vừa phỏng vấn xong ở bên Đức Cần, họ bảo em tuần sau đi làm”.

Bạn đang đọc truyện *Cô Chủ Nhỏ Xinh Đẹp Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kết thúc

Cả quy trình thời gian như thế này, trưa 3h tôi nộp sơ yếu lý lịch của Dương Hiểu Lan cho Hà Nhã, 3h15p Dương Hiểu Lan nhận được điện thoại mời phỏng vấn của Đức Cần, 4h Dương Hiểu Lan tới Đức Cần, 5h rưỡi phỏng vấn xong, 5h40p, khi Dương Hiểu Lan bước ra khỏi tòa nhà thì được nhận thông báo nhận việc.

Dương Hiểu Lan mất cả tháng trời cũng chưa ổn định công việc, trưa nay chỉ mất 2 tiếng 40 phút thì đã xong xuôi hết toàn bộ, và hơn nữa còn là công ty tiếng tăm như Đức Cần, dù sao cũng là sếp, ra tay quả nhiên là khác người.

Tôi ko nói Dương Hiểu Lan biết rằng nhờ có Hà nghệ, tôi ko muốn trong lòng cô ấy có bất kỳ ám ảnh nào. Loại người như Dương Hiểu Lan chắc chắn tha bán thịt dê xiên nướng cá đồi cũng ko muốn giành được chức vị nhờ mối quan hệ.

Tôi điện thoại cảm ơn Hà Nhã, tiện thể hẹn cô ấy đi ăn tối, cảm ơn cô ấy đã giúp đỡ tìm việc cho Dương Hiểu Lan. Đương nhiên cảm ơn chỉ là cái có, chủ yếu là vì tôi muốn gặp Hà Nhã.

Hà Nhã rất có ý kiến với cách nói của tôi: “Là Dương Hiểu Lan tìm được việc chứ có phải là a, a cảm ơn tôi làm j? Anh dựa vào cái j mà thay cô ta cảm ơn? Anh là j của cô ta?” Nói tới câu sau thì giọng Hà Nhã rất lớn, nghe như đang có chút tức giận.

Xem ra nói dối ko xong rồi, tôi thật thà nói: “Tôi chỉ viện cớ như vậy, thực ra là vì tôi muốn hẹn cô thôi”.

“Vậy thì tạm chấp nhận được” Giọng Hà Nhã ôn hòa lại: “NHưng tôi phải đi Mỹ ngay rồi, thứ sáu tuần sau mới về”

“....”

Đồng hồ chỉ đúng 6h, tôi nhanh tay tắt máy vì tính, vác túi xách lên, chạy ngay tới cửa thang máy, suýt tý tông rầm vào Rachel.

“Xin lỗi, xin lỗi”. Tôi vội vàng xin lỗi, liếc nhìn thấy vé máy bay và hộ chiếu trên tay Rachel.

“Đi công tác nước ngoài à?”

“Là Emma, tối nay cô ấy bay”

Hà Nghệ cũng đi nước ngoài, xem ra Hà Nhã đi chung với cô ấy.

“Đi cùng chuyến bay với em gái của cô ấy phải ko?”

“Em gái cô ấy?” Rachel hơi kỳ lạ: “Emma có em gái? Đang nói em họ cô ấy à”.

“Em sinh đôi của cô ấy đó, cô ko biết à?”

Rachel rất ngạc nhiên nhìn tôi: “Anh nói linh tinh gì vậy, Emma làm j có em gái sinh đôi, a đang nói đùa đúng ko? Tôi nghe chẳng hiểu j cả”.

“Cô ko biết à, vậy thì thôi.” Đây vốn là chuyện riêng của Hà Nhã, cô ấy ko nói với thư ký của mình cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng Rachel ko có ý định bỏ qua: “Cái j mà tôi ko biết, vốn dĩ là ko có, tôi từng xem qua sổ hộ tịch của Emma, nhà cô ấy chỉ có bố mẹ, ông bà nội, làm j có a chị em j, ở đâu ra em gái sinh đôi, rốt cuộc anh muốn nói gì?”

Hà Nhã chính là Hà NGHỆ! Trời ơi, tôi nên sớm nghĩ ra điều này, trên đời này quả nhiên ko có nhiều cặp sinh đôi như vậy, Từ Hoán Ân là sinh đôi, em gái tôi là sinh đôi, Hà Nhã đương nhiên ko thể là sinh đôi rồi, ko phải do tỷ lệ đáng tin cậy, mà do tôi đã ko chịu tin tưởng khoa học.

Trí thông minh của tôi quả thật rất thấp, lâu như vậy rồi, tôi vẫn ko nhận ra rằng thực sự chưa bao giờ Hà Nhã xuất hiện cùng Hà Nghệ. Còn việc Hà Nhã viết code giúp tôi, hèn gì Lý Hàm ngạc nhiên như vậy, mã code của Giám đốc chuyên trách về công nghệ đương nhiên ko còn chỗ chê rồi.

Lúc đầu chắc chắn là Hà Nhã vô ý nhìn thấy danh sách cuộc gọi khi giật điện thoại tôi, nên từ lúc đó mới đặt cái tên mới cho mình.

Thảo nào tôi lại dễ dàng vào Mythory như vậy, chẳng trách Hà Nghệ lại tiến cử tôi cho Richard, tôi còn tưởng tiếng Anh của tôi rất tốt, thật nực cười, cả việc tôi kết thúc hợp đồng trước kỳ hạn thử việc và được tăng lương, tôi cứ ngây thơ tưởng rằng là vì năng lực của tôi tốt, tôi là tên gốc số 1 của Mythory khu vực Đại Trung Hoa.

NGHĩ tới việc mình từng xem thường Ray, tôi xấu hổ 2 đêm ko ngủ được, dù j Ray cũng dựa dẫm bố hấn, đây là mối quan hệ huyết thống trời phú, còn tôi thì sao, lại nhờ Hà Nghệ, trời ạ, khác nào mấy tên đào mỏ.

Tôi đã viết xong đơn xin thôi việc, tôi mang nó nộp vào ngày thứ 6 khi Hà Nghệ về tới.

Mười phút sau khi nhận được điện thoại của Rachel, bảo rằng Hà Nghệ chờ tôi ở Cửu Trại Câu.

“Tại sao lại từ chức?” Hà Nghệ chắc chắn ko hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện j: “Trong thư xin việc a bảo rằng ko còn mặt mũi ở lại công ty, đây là ý gì? Anh đã làm chuyện j rồi?”

“Tôi vốn ko nên vào đây, cô phê chuẩn là được rồi, Hà Nhã”

Sắc mặt Hà Nghệ thoáng ngạc nhiên, tiếp đó 1 nụ cười xuất hiện trên môi Hà Nghệ.

Lừa người khác mà còn đắc ý như vậy, tức quá đi thôi, tôi có chút tức giận: “Còn cười, cô thật quá đáng, lừa người khác vui lắm sao? Lại còn tạo tấm ảnh ghép chung ở nhà nữa”. NGHĩ tới tấm ảnh 2 chị e chụp chung đó tôi càng giận hơn.

4.9

“Trong giờ làm việc đừng nên nói chuyện riêng được ko? Nói vấn đề a nghĩ việc trước được chứ?” 1 câu nói của Hà Nghệ khiến tôi bị nghẹn họng, khí thế của tôi bỗng yếu đi vài phần.

“Anh cảm thấy a vào công ty là bởi vì tôi?” Hà Nghệ tỏ vẻ ngây thơ.

“Chẳng lẽ ko phải sao? Còn việc cô tiến cử tôi với Richard, còn tăng lương cho tôi, nếu ko phải cô thì những điều tốt đẹp này sao có thể tới lượt tôi?”

Hà Nghệ nhún vai: “Có lẽ tôi nên phê duyệt đơn thôi việc của a, ko ngờ a là người có mạch suy nghĩ rồi bởi như vậy, và còn là nhân viên ko có tự tin”.

Sếp đúng là sếp, vài câu nói đã đè bẹp hoàn toàn khí thế của tôi xuống, tôi im lặng, ngoan ngoãn nghe tiếp lời Hà Nghệ.

“Ko sai, lúc đầu đúng là tôi nhìn thấy danh sách cuộc gọi của a, tôi cũng biết a đến ứng tuyển ở công ty tôi, nhưng khi đó tôi còn chưa biết tên a, sơ yếu lý lịch lại ko có ảnh, dù tôi muốn cũng chẳng biết nên giúp như thế nào? Còn chuyện tôi tiến cử a với Richard, chuyện rất bình thường, đôi lại 1 người khác tôi cũng sẽ tiến cử, và lại Richard vẫn luôn rất hài lòng biểu hiện của a, chẳng lẽ đây ok thể chứng tỏ rằng tiếng Anh của a rất tốt sao? Còn chuyện tăng lương của a, nếu ko phải a gọi điện thoại cho tôi, tôi hoàn toàn ko biết a tăng lương rồi”.

Hà Nghệ lấy tay chống cằm, nửa như đang cười nhìn tôi: “Trước hết, tôi phải nói rõ với a, mỗi nhân viên trong công ty đều rất quan trọng. Nhưng, dù sao tôi và a cũng chênh nhau rất nhiều cấp, tôi ko thể nào đi quan tâm chuyện thăng chức và tăng lương của a, giống như chuyện a từ chức, thực ra nên nộp đơn cho Lý Hàm mới đúng, theo lẽ thường, tôi chỉ nhận đơn thôi việc của cấp quản lý khu vực Trung Quốc trở lên.”

Mặt tôi bắt đầu nóng ran, đúng thế, tôi chỉ là 1 nhân viên tầng thấp nhất của công ty, làm j đủ tư cách nộp đơn xin việc cho phó tổng giám đốc.

Hà Nhã đưa trả đơn xin việc cho tôi: “Điều duy nhất tôi chiều cổ a chính là việc nói giúp Dương Hiểu Lan, tiện thể nhắc a luôn, so với a, vị trí của Dương Hiểu Lan ở Đức Căn cao hơn vị trí của a trong công ty rất nhiều. Nên a có thể cầm đơn xin thôi việc về rồi.”

Tôi xấu hổ cầm lấy đơn thôi việc, trong lòng đầy nghi ngờ. Ko đúng, rõ ràng là Hà Nghệ đã lừa tôi trước, tại sao tôi phải cảm thấy ngại ngùng.

Tôi quay lưng mở cửa. Nắm cửa được chà bóng láng hiện ra hình ảnh Hà Nghệ, Hà Nghệ đang đặt tay trước ngực, có chút hồi hộp thở ra. Tôi quy đầu lại, Hà Nghệ mặt mày nghiêm nghị đứng lên, bước nhanh ra ngoài.

Bình thường mà nói, kể tới thứ 6, lúc tan sở mọi người đều đi như bay, nhưng tôi vẫn ở lại tầng ca. Từ khi nghe theo ý kiến Hà Nghệ, tôi cố gắng hết sức trao đổi với Ray, còn sau khi gọi cả Lý Hàm, Ray ko còn kiên trì phải theo trình tự kết cấu của hắn, nhưng dùn hết 1 loạt bảng biểu dự án cần điền cho tôi, 2 ngày nay tôi điên đến như đầu hoa mắt, code cũng chưa viết được bao nhiêu, thứ 6 đành ở lại tầng ca.

Hà Nghệ cũng ở lại tầng ca, lúc 9h tôi cố tình chạy sang chỗ Hà NGHỆ nhìn, nhưng Hà Nghệ đã rời khỏi rồi, trong lòng tôi cảm thấy thất vọng, rất nhanh lại cười nhạo trong lòng, nghĩ gì nhỉ? Ko lẽ tôi hy vọng Hà Nghệ sẽ xin lỗi tôi sao?

Ở cổng vào tàu điện, Hà Nghệ bận bộ váy liền màu xanh lá nhạt, hết như tiên nữ hoa sen trong truyền thuyết, yêu kiều đứng trước cửa tàu điện, Những người đàn ông, phụ nữ già trẻ ra vào đều buộc phải ngoái nhìn cô ấy. Khi thấy tôi đi tới, đôi mắt Hà Nghệ cong lên như lưỡi trăng khuyết, cười ngọt ngào với tôi.

Tôi vốn định quay người bỏ đi, nhưng vừa nhìn thấy nụ cười của Hà Nghệ đầu tôi kêu lừng bùng, đôi chân ko tài nào nhích lên được. Ôi, nếu tôi là tổ chức ngầm thì nhất định sẽ trở thành kẻ phản bội thôi, quá dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc rồi.

Hà Nghệ cười lấy lòng, khoác lấy cánh tay tôi, rất dịu dàng nói: “Chúng ta đi ăn cơm nhé”

Tôi hít 1 hơi thật sâu, dùng 1 chút lý trí còn sót lại rút cánh tay ra: “Emma, đừng lừa tôi nữa, trò chơi đã kết thúc lâu rồi, đúng thế ko?”

“Tôi ko có ý lừa a, tôi chỉ là ko muốn thân phận của mình ảnh hưởng đến quan hệ giữa a và tôi mà thôi. Nếu ngay từ đầu a biết tôi là sếp của a, a còn dám hẹn hò với tôi 1 cách tự nhiên sao? Sự lừa dối này có thể thông cảm mà. Giống như rõ ràng nhà a rất dơ, nhưng biết tôi đến nên vội vàng quét dọn sạch sẽ, chẳng phải giống nhau cả sao?” Hà Nghệ cuối thấp đầu đứng trước mặt tôi, giống như đứa bé bắt cần đánh vỡ chiếc bát, lần đầu tôi thấy Hà Nghệ thật thà như vậy..

Được rồi, Hà Nghệ nói thật ra cũng đúng, cô gái xinh như vậy nói gì cũng đúng cả. Huống hồ tôi cũng ko giận lắm, dù Hà Nghệ cố tình lừa gạt tôi, tôi cũng ko cảm thấy tức tối lắm, giống như đang nằm mơ 1 giấc mơ tuyệt vời vậy.

4.10

Nhưng nhìn bộ dạng đáng thương của Hà Nghệ, tôi ko giận cũng phải vờ tỏ ra giận, đây là cơ hội phản đòn tốt, nhất định ko thể dễ dàng buông tha.

“Nhưng sau đó thì sao? Lâu như vậy mà cô cũng ko nói”.

“Tôi muốn nói với a, nhưng trong công ty, a lúc nào cũng rất căng thẳng trước mặt tôi cả, thậm chí a còn bảo tôi giống mẹ Từ Hoán Ân, làm sao tôi dám nói với a?”

Trong lòng tôi nhỏ 2 giọt mồ hôi, sớm biết Hà Nghệ là Hà Nghệ, đánh chết tôi cũng ko dám nói thế.

Tôi cực lực phản ứng ngược lại với bản tính của mình, tỏ ra rất lạnh lùng: “Xin lỗi, tôi thật sự ko thể chấp nhận, cô về 1 mình đi nhé.”

Tôi vừa chân trước bước vào tàu điện, Hà Nghệ đã theo sau đi vào.

“Cô vào đây làm j?”

“Sao tôi lại ko thể vào, tàu điện có phải do a mở đâu”.

Nói rất đúng, đường đi là của chung, ai đi phần nấy, tôi tự quẹt thẻ đi vào, nhưng trông thấy Hà Nghệ giương mắt nhìn quanh tàu điện, tôi đành lùi lại.

“Cô ko có thẻ đúng ko?”

“Tôi có thẻ tín dụng” Hà nghệ móc ví tiền ra.

“.....”

Chịu ko nổi rồi.

“Đi ra khỏi điện mua vé trước. Ôi, thôi, tôi mua giúp cô”

Sau khi mua vé xong, 1 tay đưa vé, 1 tay nhận tiền: “Ko cần cảm ơn, trả tôi 4 đồng”.

“4 đồng mà a cũng đòi, tới thứ 2 còn bảo mua Hummer cho tôi, bây giờ 1 tấm vé tàu điện cũng ko chịu trả, a thật giả tạo quá đi”

“Đó là lời tôi nói với Hà Nghệ, nhưng cô là sếp tôi, tiền này tất nhiên phải đòi cô trả. Ko trả thì tôi vứt tấm vé đi”.

Hà Nghệ ra tay nhanh như chớp, soạt 1 cái đã giựt vé trong tay tôi đi, lừ mắt lờm tôi: “Tôi ko thèm trả tiền cho a đấy, có giò thì giựt nó về”.

Tàu điện ở Thượng Hải lúc nào cũng đông đúc như vậy, đã 9h rồi, người chờ lên tàu vẫn xếp hàng dài dài.

Người Thượng Hải chen xe điện rất điên cuồng, cửa xe mới hé mở, hành ngũ xếp ngay ngắn đã loạn xạ lên, mọi người như nghe thấy tiếng keng báo hiệu xông trận, chen ụa lên lên xe như con ong vỡ tổ. Thông thường, tốc độ chen chúc trong xe của người ta luôn tỷ lệ thuận với vị trí còn trống.

Hà Nghệ hiển nhiên lần đầu nhìn thấy cảnh này, gương mặt tái nhợt vì hoảng sợ trước cảnh điên đảo giữa biển người hỗn chiến.

Tôi xiết chặt tay Hà Nghệ, kéo cô ấy lại gần bên tôi.

Bàn tay Hà Nghệ nhỏ nhắn, mềm mại và có tính đàn hồi, tôi nắm rồi ko nỡ buông ra. Hà Nghệ để mặc tôi nắm lấy tay cô ấy, 1 lát sau, mới nhẹ giọng nói với tôi: “Chẳng phải a nói tôi là sếp a mà? Sao cứ nắm tay sếp a mãi vậy”

Tôi buông tay Hà Nghệ xuống, ngoảnh đầu sang hướng khác, ko để cho Hà Nghệ nhìn thấy nụ cười trên mặt tôi.

Trạm sau càng nhiều người hơn lên tàu hơn, tàu điện trở nên chen chúc hơn, Hà Nghệ và tôi tựa sát vào nhau hơn, cả người cô ấy như nép chặt vào tôi, mái tóc dài tỏa ra hương thơm thoang thoang, chui thẳng vào mũi tôi. Tôi thật sự ko cầm lòng nổi, khẽ cúi đầu xuống ngửi tóc Hà Nghệ.

Gương mặt Hà Nghệ ửng đỏ, ngẩng lên nhìn tôi, nói 1 câu rất nhỏ tiếng: “Đáng ghét”

Tôi hơi khó hiểu, ngửi tóc 1 chút thôi mà, phản ứng như vậy có chút hơi phô trương đấy.

Nhưng tôi nhanh chóng nhận thấy 1 người đàn ông trung niên sau lưng Hà Nghệ đang dựa sát vào Hà Nghệ nhìn thấy tôi nhìn hắt, cái gã đàn ông trung niên này lại còn nhìn tôi cười kinh tởm, chắc gã tưởng tôi là đồng bọn như gã.

Tên khốn kiếp, ngọn lửa ko tên bùng cháy trong lòng tôi, mạnh tay đẩy gã trung niên ấy, cảnh cáo hắt: “Cái tên biến thái này, đứng xa ra 1 chút”.

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào tên biến thái. Tên biến thái đó có vẻ đã rất dày dạn kinh nghiệm, còn dám ngang ngược nói tôi: “Can hệ j tới mày”.

Tôi lại đẩy tên biến thái đó 1 cái: “Muốn chết à, dám đụng bạn gái tao, có tin tao đập bẹp mày ko?”

Giọng tôi mới dứt, Hà Nghệ nhah chóng bay ra trước, dùng đầu gối đá ngay vào điểm yếu tên biến thái đó. Trong toa xe vang lên tiếng thương hại đầy kinh ngạc. Những người đàn ông xung quanh tự dưng co bụng lại, đều là đàn ông, biết rõ cảm giác chỗ ấy bị đánh trúng là gì, bản thân tôi cũng cảm thấy hơi run sợ.

Tuy tên biến thái ấy đã bị trừng trị, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất tức giận, thật đáng ghét, nghĩ tới hành vi của tên biến thái, trong lòng tôi thật buồn nôn.

Tôi có chút gắt gỏng với Hà Nghệ: “Ai bảo cô đi tàu điện, có xe ko lái, giò tốt rồi đứng ko, gặp phải tên biến thái, tức chết tôi rồi.”

4.11

Hà Nghệ tỏ ra thú vị nhìn tôi cười rồi nói: “Anh tức giận gì chứ? Chẳng phải tôi chỉ là sếp a thôi sao?”

Tôi ko còn lời nào để nói, ngoảnh đầu bỏ đi, Hà Nghệ vội theo sau, chạm chạm cánh tay tôi, nghiêng đầu bảo tôi: “Nói thật, đáng về lúc này khi a nói tôi là bạn gái của a rất đẹp trai đấy.”

Tôi bắt chước câu cửa miệng của Hà Nghệ “Xì” 1 tiếng: “Cô chớ có hiểu lầm, chỉ vì nói như thế nghe hợp lý hơn mà thôi, tôi đâu thể nào nói: Mày muốn chết à, dám động vào sếp tao, nghe rất kỳ quặc”.

Nói xong, tôi bọ mặc Hà Nghệ, sai chân bước tới trước, Hà Nghệ đuổi theo, kéo cánh tay tôi bảo:

“Xin lỗi mà, tôi biết mình sai rồi a còn chưa chịu à? Tôi thật lòng thật dạ xin lỗi a. Ấy da, dây giày của anh sút rồi kia?”

Nói xong, Hà Nghệ ngồi xổm xuống, buộc lại dây giày cho tôi trên lối đi của tàu điện.

Trời ạ, mặt tôi bỗng trở nên nóng hừng hực, những người qua lại trên tàu điện đảo dác nhìn tôi bằng ánh mắt khinh thường, đoán chắc họ đang nghĩ tôi là thành phần cực đoan của chủ nghĩa gia trưởng còn sót lại, nhất là ánh mắt của những người phụ nữ thâm độc, hệt như muốn thọt mấy trăm nghìn lỗ thủng trên người tôi vậy.

Hai cô gái kéo nhau đi ngang qua bên tôi, tôi nghe rõ 1 trong 2 người đã nói: “Đàn ông j thế này, dám bắt bạn gái buộc dây giày trước mặt bao nhiêu người qua lại”. 1 người kia phỉnh mũi lên bảo:

“Bạn trai tôi mà dám đối xử với tôi như vậy, tôi sẽ thiến anh ta”.

Khi nói tới chữ “thiến”, cô gái đó cổ tính cất cao giọng nói lớn, sau đó quay sang lờm tôi 1 cách hung tợn.

Oan quá đi, loại đàn ông thuộc dạng Ninja rùa, bị mắng ko dám cãi lại, đánh vẫn nhịn nhục như tôi, bây giờ lại trở thành tàn dư phong kiến. Nhân loại sao lại có thể dễ dàng bị giả tượng che mắt đến thế nhỉ?

Hà Nhã cúi đầu, thành tâm thành ý cột dây giày cho tôi xong, đứng lên nói lời ngon ngọt: “Đừng giận nữa nhé, đi nào, đi ăn tối với tôi nhé.”

Tôi tự cổ vũ trong lòng, kiên trì nào, kiên trì thêm 1 lát nữa thôi, thắng lợi ở trước mắt rồi.

Đúng lúc này Dương Hiểu Lan gọi điện tới, bảo rằng đường ống nước nhà cô bị vỡ, căn phòng sắp thành hồ bơi rồi, bảo tôi sang giúp.

“Ai vậy?” Hà Nghệ hỏi tôi.

“Miễn trả lời, tôi còn có việc, cô về trước đi”.

Tôi vắt giò bỏ chạy, Hà Nghệ cũng đuổi theo. Tôi dừng chân lại, cố gắng với giọng điệu như thể mình đang rất tổn thương: “Hà Nghệ, người tôi thích là Hà Nhã, nhưng cô ấy ko tồn tại. Xin lỗi, tôi chỉ coi cô là sếp. Cô có thể cho tôi yên tĩnh 1 mình, đừng theo tôi nữa được ko?”

“Thôi được” Hà Nghệ dừng bước, có chút ko cam lòng nhắc nhở tôi: “Tên ở nhà của tôi là Hà Nhã mà, còn nữa, bộ dạng khi đi làm chỉ là giả vờ, tôi đâu thể lái Hummer, mặc quần bò rộng thùng thình đi làm...”

Tôi ko nghe tiếp, cũng chẳng có j đáng để nghe nữa, vắt giò bỏ chạy ngay.

Dương Hiểu Lan sống ở lầu 1, 1 gian phòng ở ghép với 1 cô gái khác. Trong phòng ko có nội thất gì, Quần áo của Dương Hiểu Lan đặt trong cái thùng để trên chiếc ghế gỗ lùn.

Sàn nhà trong phòng thấp hơn nhiều so với bên ngoài, bây giờ đang ngập thì vừa hay có thể hứng nước, chiếc thùng của Dương Hiểu Lan đã trôi vào trong vũng nước. Dương Hiểu Lan đang cầm 1 chiếc gáo cô sức tát nước vào trong nhà vệ sinh. Cô gái kia làm ca tôi nên đã đi mất rồi.

Tôi và Dương Hiểu Lan loay hoay đến 11h mới dọn sạch nước. Nghĩ tới khí ẩm trong phòng, chỗ này ko thể nào ngủ được nữa, tôi đưa Dương Hiểu Lan về nơi ở của mình, cô ấy ngủ trong phòng tôi, tôi ngủ ngoài phòng khách.

Tôi đó Phương Hải lại dắt 1 cô gái về, nửa đêm 2 người còn đi ra phòng khách, bị tôi đuổi vào trong.

Sáng sớm 7h có người dùng chìa khóa mở cửa, 1 cô gái xông vào, ko thèm ngó ngang đến tôi –

Người đang ngủ trên ghế salon mà đi thẳng vào phòng Phương Hải.

Như thế này cũng nồng nhiệt quá rồi đấy, lại chơi cả trò lén kén 3 người. Tôi đang định thừa cơ mặc áo vào, trong nhà bỗng phát ra tiếng la hét ầm ỹ, Phương Hải mặc chiếc quần ngắn tá hỏa chạy khỏi phòng ngủ, cô gái mới vừa xông vào vác chổi đánh đập anh ta. Ko lâu sau, cô còn lại mặc áo quần xong cũng nhảy ra, 3 người bắt đầu cãi nhau ầm to trong phòng khách.

Mặc áo quần là chuyện ko thể rồi, tôi cuộn chăn vào người, ngồi dậy, vợ lấy hạt dưa trên bàn, vừa cắn vừa xem bản hiện trường của phim truyền hình nhiều tập.

Ngay lúc đó Hà Nghệ lại xuất hiện trước cửa, trong tay cầm theo 1 chiếc hộp.

Ba người ngừng tranh cãi, 2 cô gái đó nhìn Phương Hải hung dữ hỏi: “Cô ta là ai nữa đây?”

Tôi muốn đứng dậy đón Hà Nghệ, nhưng nghĩ tới vẫn chưa mặc quần áo, đành kéo tấm chăn đứng lên, ngượng ngùng nhìn Hà Nghệ cười...

4.12

Hà Nghệ đi thẳng vào trong, đặt chiếc hộp đó lên bàn, mở hộp ra nói với tôi: “Tôi chỉ muốn chứng minh, tôi ko lừa a, tôi rất nghiêm túc”.

Trong chiếc hộp là 1 đĩa đậu hũ xào chua cay, tuy miếng đậu hũ được thái có độ lớn ko cân đối lắm, nhưng vẫn còn nhìn ra là miếng đậu hũ, xem ra cũng ra dáng ra trò, người cũng rất thơm.

Hà Nghệ nghiêm túc học nấu ăn vì tôi! Ko được rồi, tôi lại phải dùng cách nói của di Quỳnh dao lần nữa, tôi rất cảm động, rất hạnh phúc, rất sung sướng, rất vui mừng.

Cửa phòng tôi lách cách mở ra. Dương Hiểu Lan dụi đôi mắt còn ngái ngủ bước ra, hỏi tôi: “Xảy ra chuyện j vậy? Sao ồn thế này”. Dáng vẻ như vậy đã đủ khiến người ta nghi ngờ rồi, tệ hơn nữa là trên người Dương Hiểu Lan đang mặc chiếc áo sơ mi của tôi.

Tôi hoảng hốt quay sang nhìn Hà Nghệ, định giải thích, nhưng bệnh cũ của tôi lại tái phát rồi, chẳng biết nói j nữa, nửa ngày trời ko thốt ra được 1 chữ, trông hết như bị bắt ghen tại trận, ko còn lời để bào chữa.

Hà Nhã trừng mắt nhìn tôi, quay lưng bỏ đi, tôi muốn đứng dậy đuổi theo, nhưng nghĩ tới trên người còn tấm chăn, bèn vợ lấy quần áo chạy vào phòng ngủ. Phương Hải sau lưng nói với tôi: “Thằng nhóc này ko biết thỏa mãn quá đấy, có bạn gái như vậy còn lằng nhằng.”

“Anh lo bản thân mình trước đi” Hai cô gái đồng thanh quát Phương Hải, 3 người tiếp tục triển khai trận đại chiến.

Mặc xong quần áo đi ra, Dương Hiểu Lan vẫn còn ko hiểu đầu đuôi câu chuyện: “Chuyện j xảy ra vậy?”

“Ko có gì” Nói xong tôi ko cảm lòng trách Dương Hiểu Lan: “Em mặc quần áo anh làm gì chứ”.

“Đồ của em bị ngâm ướt cả rồi, đành phải mặc của anh”.

Tôi chạy xuống lầu, Hummer của Hà Nghệ vừa lái tới cổng khu phố. May mắn dưới lầu vừa có chiếc taxi đang đậu.

Tôi phóng nhanh ra kéo cửa xe, nhảy tọt lên: “Su phụ, đuổi theo chiếc Hummer lúc này”

Tài xế rất ko chịu hợp tác: “Cậu muốn làm j?”

Ôi, tôi còn phải giải thích: “Đó là xe bạn gái tôi, anh chạy nhanh lên đi”.

“Bạn gái cậu lái Hummer” Tài xế quan sát tôi, mặt tỏ vẻ nghi ngờ: “Vợ tôi lái Rolls – Royce luôn này”

Tôi nóng ruột: “Ko chịu cho xe chạy thì tôi sẽ kiện anh”

“Được rồi, tôi chạy”. Cuối cùng tài xế đã khuất phục: “Nhưng báo với cậu, tôi đã nhớ mặt cậu rồi sau này nếu chủ xe Hummer đó xảy ra chuyện j, tôi sẽ tố giác cậu với cảnh sát, cậu nhớ đấy.”

Hà Nghệ lái xe thẳng về nhà. Tôi chạy theo tới tận cửa nhà Hà Nghệ, nhấn chuông.

Chuông cửa reo nửa ngày, Hà Nghệ mới mở cửa ra, nhìn tôi với gương mặt lạnh như sương.

Trải qua 1 chặng đường này, tôi đã bình tĩnh lại rồi, vội nhân cơ hội, dùng cách thức đơn giản nhất, tốc độ nhanh nhất nói hết việc này: “Nhà Dương Hiểu Lan bị ngập nước, a đi giúp cô ta, trong nhà cô ta ẩm ướt quá, đành để cô ta sang nhà a ngủ, cô ta ngủ trong phòng, a ngủ bên ngoài, áo quần cô ta ướt sưng nên mới mặc áo của anh. Em ko tin thì có thể điện thoại hỏi cô ta ngay”. Tôi đưa điện thoại ra.

Hà Nghệ ko giờ tay ra nhận điện thoại, chỉ lạnh lùng nhìn tôi, nhìn đến tôi hoảng cả lên, cúi đầu ko dám nhìn Hà Nghệ.

Cuối cùng Hà Nghệ cũng cười “Phỉ”, nói với giọng điệu đắc ý của 1 người thắng cuộc: “Chẳng phải nói xem là tôi như sếp a mà? Nếu đã như vậy, còn giải thích với tôi làm j?”

Ôi, với chỉ số thông minh của tôi, làm sao có thể đấu lại Hà Nghệ, bằng ko cô ta đã chẳng là sếp tôi rồi.

“Nhưng mà...” Một khi đã nắm quyền chủ động, ngọn lửa kiêu căng của Hà Nghệ lập tức trở lại ngay: “Tuy là bạn a, a cũng nên nói 1 tiếng với tôi mới đúng, sau này còn dám như vậy, tôi sẽ đập bẹp a”

Vốn tưởng đây là cơ hội lật ngược tình thế, nhưng mọi thứ vẫn trở lại trạng thái ban đầu, tôi ôm tia hi vọng cuối cùng đưa ra yêu cầu của mình: “Hà Nhã, em đừng hung dữ như vậy mà, dịu dàng 1 chút thì hay biết mấy”.

“Được rồi” Hà Nghệ giơ đôi tay ra nựng mặt tôi, nói với tôi bằng âm thanh dịu dàng đến nỗi con tim đang thổn thức: “Lần sau còn có chuyện như vậy, anh nhớ báo trước với em 1 tiếng, nếu ko đấy à, em sẽ đập bẹp anh”

“.....”

Từ đó, thiên nga và cóc nhái sống nhưng tháng ngày thật vui vẻ, hạnh phúc.

.....

Có lẽ sẽ như vậy, ai biết trước được đâu.

End.

Bạn đang đọc truyện *Cô Chủ Nhỏ Xinh Đẹp Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.